

Ce este Revizionismul Istoric ?

Am petrecut câteva zile cu Profesorul Doctor George Piscoci-Dănescu la niște prieteni comuni pe malul lacului Balaton. Mai întâi reticent, gândindu-se probabil la o provocare, GPD a acceptat în final ideea unui interviu pe probleme de revizionism istoric. După o scurtă punere în problemă și o privire peste Austria, reproduse în continuare, a răspuns la toate întrebările pe care i le-am pus. M-a avertizat că în România nu mi-ar fi răspuns întrucât Gulagul concentraționar Pauker-Dej-Ceaușescu a rămas ceea ce a fost de la 23 August 1944 încoace : o închisoare în care la apelul de dimineață pe Radio România, se cântă fie *Zdrobite cătușe în urmă rămân*, fie *Te slăvim Românie pământ părintesc*, *Trei culori cunosc pe lume*, *Deșteaptă-te Române* sau *Tatăl nostru*¹ ! Inchiisoarea românilor a rămas închisoare. S-a îmbunătățit însă turtoiu, s-au spoit lanțurile, cătușele rudimentare sovietice au fost înlocuite de cele euro-americe, mai performante... O dovedește Ordonanța Guvernamentală de Urgență 31/2002. Aceasta legiferează obligativitatea credinței idolatrice în holocaust, stabilită la 8 august 1945, la Londra, prin acordul celor patru magnifici învingători din ultimul Război mondial. Idolatria holocaustică de zi cu zi începe la Radio România cu *Tatăl nostru care-le ești în ceruri*, ceea ce nu poate fi o simplă coincidență. Dl GPD nu crede în coincidențe mai mult decât în holocaust, pe care spune că ar trebui să îl scriem cu mai multe « hașuri », două, trei sau chiar șapte, omagiu în bare pentru cei ce ne obligă să-i omagiem ca aleși ai lui Dumnezeu. Greu de spus că Dl GPD este un conformist. Pentru « crimă de gândire », pentru faptul de a fi organizat și condus Librăria Românească Antitotalitară din Paris, pentru cele ce gândește, scrie, sau publică, inclusiv pentru scrierile altora, pe care și le-a asumat publicându-le, domnul GPD a trecut prin mai multe agresiuni, atentate, încercări de linșare și înscenări judiciare, în Franța ca și în România. Ultimul proces penal pentru « crimă de gândire » i s-a înscenat la Oradea. În urmă cu trei ani. Tribunalul Bihor a decis expedierea Dosarului penal al profesorului GPD în Elveția, țară specializată în judecarea, cu mânuși, a « crimelor de gândire ». Invinuit pe baza Ordonanței Guvernamentale de Urgență nr. 31/2002, GPD a contestat constituționalitatea acesteia în fața Curții Constituționale a României. Curtea Constituțională a respins, fără argumente deocamdată, excepția de neconstituționalitate formulată de profesorul GPD în privința OGU 31/2002. Lectura excepției de neconstituționalitate formulată de profesorul GPD este cât se poate de instructivă, nu numai pe plan juridic și constituțional. Excepția de neconstituționalitate a OUG 31/2002 urmează să fie publicată de îndată ce Dl GPD va fi în posesia cuvenitului răspuns scris al Curții Constituționale a României. Cu o altă ocazie vom reveni asupra acestui aspect.

Profesorul GPD consideră că revizionistii sunt legionarii romani ai zilelor noastre, deschizători de drumuri și dătători de perspectivă, fără de care spiritul european încetează de a fi european. Școala de istorie revizionistă reprezintă creierul și coloana vertebrală a ceea ce a rezistat eroziunii semite a ultimelor două milenii, a ceea ce nu a putut fi jidovit și corupt, prin pseudo-creștinare, din cultura popoarelor Europei. În afara mișcării de idei revizioniste, învățământul, știința, arta, întreaga cultură și viață publică actuală se concentrează în jurul unor monstruoase liturghii negre, a unor rituri idolatrice pe altar holocaustic. Liturghia neagră și drăcoveniile laice se oficiază fără încetare, de peste 60 de ani, în școlile, universitățile, ziarele, televiziunile, sectele și chiar bisericile ce se pretind în slujba lui Christos, a adevărului ! Legionarii de acum 70 de ani erau vânați ca cei mai periculoși dușmani ai puterii

---

¹. Primul vers din cele trei imnuri de Stat ale RPR și apoi RSR. Actualmente, la orele 5⁰⁰ dimineața, Radio România nu difuzează Imnul de Stat oficial *Deșteaptă-te Române*, ci *Tatăl nostru*. Se confirmă astfel alianța contra poporului dintre statul opresor și Biserica jidovită. *Tatăl nostru* este mai puțin periculos decât *Deșteaptă-te Române*. Oare ce s-ar întâmpla dacă Românul chiar s-ar deștepta din somnul cel de moarte ?

jidovești de la București. Urmașii lor nu pot depăși epoca frământată a anilor treizeci și patruzeci. Românii au trecut peste această epocă fără să fi priceput mare lucru din ea. Istoria însă va fi probabil scrisă într-o zi. Minciunile vor cădea la pământ. Ele nu vor cădea însă singure. Cineva trebuie să le scuture, să le bată cu prăjina, ca pe nuci. Pentru ca acest lucru să aibă loc peste douăzeci, cincizeci sau o sută de ani, prăjiniile peste timp trebuie făcute de pe acum. Să nu lăsăm pe seama altora ceea ce putem face noi înșine. Să nu lăsăm pe mâine ceea ce putem face azi.

Legiunea a cultivat sfințenia cu o mână și eroismul cu cealaltă. În vremurile pe care le trăim nu mai putem fi țârcovnici cumiți, printre sfinți, pe pereții bisericilor. Grija schitului las-o arhimandritului, spune Eminescu. Legionarii l-au uitat Ștefan. Nu se-aude corn sunând, nici Moldova adunând ! Dușmanul nu mai vine din Turcia. Trăiește printre noi. Ne face legi, ne pune biruri, vorbește filosofie, minimă moralie ! Ne taie felie după felie. Cu ochii și cu gândul după salam și plăcinte, ne confundăm tot mai mult cu acestea. Felie după felie, bucată după bucată, Europa toată este sfârtecată. Mergem la Tâncăbești, cu colivă, flori, cuvântări, pentru poza anuală. Nu e rău, dar nici destul ! Creangă după creangă, pădurea dispare precum salamul, felie după felie. Sub privirile indifferente și mințile neștiutoare ale popoarelor salamizate se taie puietul revizionist în Europa, în America. Să nu înflorească, să nu lege rod ! Va fi tăiat și în România, necunoscut aproape de nimeni. Intelectualii, preoții, comercianții de nimicuri, producătorii consacrați de îngrășământ natural și hidrogen sulfurat, cei ce cred și doresc să continue exemplul Gărzii de Fier utilizează vocabularul tăiat împrejur cu meșteșug de politicieni, comisarii gândirii și politrucii dușmanului. Vocabularul acestora goleşte de conținutul lor firesc creierele pângărite prin grădinițe, școli, universități, presă, radio, televiziune, biserică... Buchiselnița tăiată împrejur este opusă argumentelor rațiunii, ale revizionistilor ce contestă versiunea oficială a holocaustului. Cel ce pricepe asta își trăiește viața. Cel ce nu o pricepe își trăiește moartea, oricâte icoane pravoslavnice ar pupa, oricâte acatiste ar da pe la bisericile din văi și din munți. Icoana Căpitanului, sacrificiul generației lui să ne fie îndemn la deschiderea minților, la ridicarea presiunii în cilindrii energiei și vitalității românești. Viața omului stă pe umerii și în mințile celor capabili să o poarte. Minți desfigurate, pocite prin tăiere cerebrală împrejur, umplu multe capete seci, bostani umpluți pe umerii celor ce își trăiesc moartea. Viața înseamnă Adevăr. Din perspectiva acestuia, omenirea actuală este mutilată spiritualicește. Suntem o societate de handicapați mintali, de infirmi ai spiritului. Trăim anormal, numai cu pâine. Pâinea hrănește foarte bine și porcii. Să trăim și cu cuvântul lui Dumnezeu. Cu Adevărul. Nu există Dumnezeu fără Adevăr, nici Adevăr fără Dumnezeu. Evanghelia fără Adevăr nu este Evanghelie ci poșircă jidovească. Evangheliile jidovești, cu care ne tăiem împrejur creierele și mințile de 2000 de ani, trebuie trecute prin proba Adevărului. De nu o vor trece, îngHITE-le Iordanul. La Marea Moartă cu ele ! Omul nu este sclavul religiei mincinoase și oarbe, nici robul lui Dumnezeu. El este Fiul lui Dumnezeu. Toți suntem fii lui Dumnezeu, ai Adevărului. Minciuna este inamicul, dușmanul nostru permanent. Dumnezeu sau Adevărul nostru trebuie dezghiocat din cătușele minciunii cu care comisarii și politrucii ne-au încorsetat și îmbâcsit mințile. Sus inimile noastre, spune Dacul lui Eminescu. Cântare Adevărului. El este moartea morții și învierea vieții.

*

*

*

Comportamentul profesorilor, al ziariștilor și preoților ce cred că slujesc pe Dumnezeu, fără să fi demascat otrava din biberoanele sugarilor, din farfuriile și presa adulților, abecedarele și manualele școlarelor sau studenților constituie obiectul voinței deliberate, a unora, de a evita orice luare conștientă de poziție în *problema minciunii fundamentale a epocii noastre*.

Atitudinea comună tuturor dăătorilor de lecții, de legi, datini și ordonanțe guvernamentale de urgență vizează prezervarea, prelungirea și permanentizarea monstruoasei minciuni instituită planetar de nedemni câștigători ai ultimului Război mondial: *minciuna politicii de exterminare a jidanilor în Europa anilor treizeci și patruzeci, minciuna exterminării acestora în lagărele de concentrare naziste, minciuna camerelor de gazare, minciuna slăbiciunii nefirești a lui Dumnezeu pentru un popor certat cu dumnezeirea*. Monstruoasa minciună a condus cândva la permanenta rescriere a *Vechiului Testament*, devenit astfel *Mișnă-Ghemară-Talmud*. Astăzi, în numele ei se rescrie întreaga istorie, mai ales a istoriei secolului XX. Popoarele Europei au devenit turme de porci flămânzi și vicioși, ce nu se revoltă decât pentru salam și gamelă, pentru 10, 20 sau chiar 50% ! Grija celor ce ne conduc la abator este să umple gamela fiecărui porc. Cu orice, dar să o umple. Porcii ce răstoarnă hârdaiele, boii ce iau în coarne ieslele pot fi periculoși. Ca în decembrie 1989. Ei nu sunt însă manipulabili câtă vreme ochii le stau pe gamelă, iar ochii și urechile minților lor nu se deschid decât pentru isprăvile, aventurile, slova și otrava mincinoasă a descendenților iudeo-khazarilor de la Marea Caspică. Nu vom face aici teologie. O lăsăm profesorilor din școli și universități, ce pocesc oamenii cu minciunile lor docte. O lăsăm ziaristilor, politrucilor, preoților fără Dumnezeu ce cred în minciuna holocaustică fără să o cerceteze, înlănțuindu-ne cu cătușele ei, înjugându-ne robi la carul iudeo-sionist. Creștinii cu minte verde și sănătoasă trebuie să vegheze candela Adevărului zilelor noastre, fără de care nu suntem nici români, nici oameni ci porci vicioși pe două picioare. Guițăm și ne înghesuim la hârdaiele-tref ale kahalelor. Până când ? Până când vom murdări și insulta strămoșii, amintirea unor căpetenii ca Ștefan sau Mihai, a Căpitanului, punându-le fotografia pe hârdăul televizual ce umple mășaraia circumvoluțională a creierelor degenerate, de dezmoșteniți ai soartei ce am ajuns? Să deschidem ochii ? Să privim ! Să observăm lumea lui Dumnezeu. Când armata română ucide patrioții afgani sau irakieni, *Deșteaptă-te române* nu poate suna ca pe vremea lui *Treceți batalioane române Carpații*. Trezirea se merită, se cucerește prin luptă de fiecare clipă. Orice ar spune iubitul stareț și duhovnic de la Petru Vodă, trezirea nu poate veni precum mântuirea tâlharului de inimă răstignit la dreapta lui Christos ! Dacă chiar va veni așa, asta-i treaba lui Dumnezeu ! Cum rămâne însă cu treaba noastră ? Treaba noastră pe lume este să cerșim mântuirea ? Dumnezeu ne-o dă, dar nu ne-o bagă în traistă. Trezirea, mântuirea se merită. Se cucerește prin luptă continuă, în fiecare clipă de viață. Suntem un popor care de peste șaptezeci de ani trăim în moarte, nu în viață. Noaptea Sfântului Andrei 1938, 23 Augustul lui 1944, Aiudul, Pitești, Canalul, minciunile holocausto-shoatice insultătoare ce ne îmbâcsc mințile și viața nu ne-au căzut din senin pe grumaz. Cozile topoarelor călinesciene, bengliene, ceaușiste și bășiste cresc în fostele noastre păduri, ajunse pe mâna veneticilor. Să ne trezim. Să deschidem ochii. Să privim în jur ! Oare ce se întâmplă în Austria, în Germania ?

*

*

*

În aceste țări, represiunea anti-nazistă a fost mai violentă decât cea anti-fascistă și anti-legionară de la noi. Ea durează încă. Lovește bătrâni și tineri. Scopul ei : împiedicarea noii generații de a revizui minciunile băgate cu forcepsul pe gâtul și în mințile părinților și bunicilor lor.

O ultimă dovadă : procesul început la 27 mai 2009 contra austriacului Herbert Schweiger, în vârstă de 85 de ani. La 17 iunie, acesta a fost condamnat la doi ani de închisoare, sentință pronunțată de *Landgericht*-ul Klagenfurt.

Herbert Schweiger este un publicist cunoscut în Austria, autor a numeroase cărți și articole patriotice, care deranjează Kahalul. Procesul și condamnarea lui par de necrezut. Libertățile

fundamentale ale omului sunt garantate pretutindeni. Da ! Dar numai pentru oameni. Nu pentru naziști, fasciști, legionari... Schweiger a fost condamnat pentru delictul de a fi scris și publicat niște cărți. Pentru același gen de « infracțiune » fusese condamnat în mai multe rânduri, fără să fie însă încarcerat. I se reproșează de a fi scris și susținut cu diverse ocazii că jidanii reprezintă dușmanul nostru din totdeauna, de care trebuie să ne scăpăm ! (« *der ewige Feind, der ausgemerzt gehört !* »). Audiența din 17 iunie s-a ocupat mai ales de două cărți scrise de Schweiger în urmă cu 5 și respectiv 46 de ani, cărți în care neagă realitatea holocaustului. Cartea scrisă în 1963 se intitulează *Wahre dein Antlitz* (Salvează-ți demnitatea). Cea de a doua carte, publicată în 2004, este intitulată *Deutschlands neue Idee* (O nouă idee despre Germania). Tribunalul a apreciat că prin aceste cărți Schweiger a făcut apologia regimului nazist, delict pasibil de 20 de ani de închisoare în Austria. Dincolo de vârsta condamnatului, să înțelegem unele particularități scandaloase ale actualului drept austriac. Să nu credem că aceste lucruri nu ne privesc. Mulți români lucrează în Austria. Când Europa jidovească va sări în aer, această țară s-ar putea uni cu Ungaria, deschizând o nouă perspectivă istorică transilvănenilor, sătui de fanariotismul bucureștean...

Delictele și crimele de oarecare amploare sunt judecate în Austria de două genuri de judecătoria, existente în cadrul fiecăruia dintre cele 20 de tribunale (Landgericht). Primul gen de judecătoria este compus din 2 judecători de profesie, dintre care unul președinte, și din 2 jurați aleși din rândul populației. Teoretic, cei patru au competențe egale. Ei decid culpabilitatea și durata pedepsei, ce nu poate depăși 10 ani de închisoare.

Pentru crimele foarte grave, printre care « crima de gândire » liberă a lui Schweiger, judecătoria sau tribunalul se compune din trei judecători de meserie și opt jurați aleși din rândul populației. Cei opt jurați decid singuri dacă, din punctul lor de vedere, acuzatul este vinovat sau nu. După ce s-a decis de către cei opt jurați că acuzatul este vinovat, intervin și cei trei judecători profesioniști. Impreună, cei unsprezece decid prin majoritate sancțiunea ce trebuie aplicată acuzatului. Așa s-au petrecut lucrurile în cazul lui Herbert Schweiger, vinovat de a fi gândit și de a fi scris într-o țară în care se pretinde că orice carte și orice idee este liberă ! Din cele patru capete de acuzare, jurații l-au declarat vinovat pe Schweiger de unul singur. S-a ajuns la doi ani de închisoare pentru un om de 85 de ani, care nu gândește corect din punct de vedere politic !

Doctorul Herbert Schaller, curajosul și neobositul avocat al lui Schweiger și al altor revizioniști germani, a făcut recurs contra acestei sentințe, ce nu este încă executabilă. Recursul, în Austria, nu poate însă antrena anularea sentinței pronunțate, ci doar eșalonarea sau aranjarea anumitor detalii. Pentru anularea sau casarea ei, trebuie făcut apel la *Oberste Gerichtshof* (Inalta Curte), la Viena.

Despre mișcarea intelectuală și de idei numită Revizionism istoric

Interviu cu Profesorul Doctor George Piscoci-Dănescu
Consemnat de N. L., ziarist liber

NL : *Domnule GPD, cititorii noștri vă cunosc în calitate de director fondator al Librăriei Românești Antitotalitare din Paris. Sunteți traducătorul, editorul și autorul câtorva cărți ce au entuziasmat pe unii și revoltat pe alții. În mai multe rânduri, dvs personal, librăria pe care o conduceți, familia, unii dintre prietenii dvs au fost ținta unor atacuri cu caracter terorist. Ați tradus și publicat în franceză filosofia lui Lucian Blaga. Din această cauză s-a atentat la viața dvs ? Ori din cauza unor cărți precum Miturile fondatoare ale lui Israel și a altora asemenea.*

GPD : Atacurile teroriste, de care vorbiți, s-au produs după apariția *Miturilor fondatoare ale lui Iuda*, cum cred că ar fi trebuit să spună Garaudy, a cărui carte continuă să deranjeze oameni și instituții, inclusiv statul sionist israelian.

NL : *Unele cărți deranjează anumiți oameni. De ce ?*

GPD : Întrebarea aceasta ar trebui să le-o puneți celor în chestiune. O carte ce nu deranjează pe nimeni nu valorează mare lucru. Ideile, cărțile, invențiile sau creațiile valoroase deranjează și vor deranja pe cei ce au ceva de ascuns. Viața este o luptă pe toate planurile.

NL : *Cum explicați această stare de lucruri ?*

GPD : Nu o explic. O constat. Apoi îmi văd de treabă. *Ars longa, vita brevis !*

NL : *Nici nu vă miră ?*

GP : Nu mă miră. *A la guerre, comme à la guerre.* Viața a fost și rămâne o luptă. Aceasta însă trebuie dusă după anumite reguli, fără de care lumea civilizată cade în sălbăticie.

NL : *Franța, Elveția sau Germania, unde s-au produs și se produc astfel de atacuri teroriste, contra unor cărți, autori sau librari-editori, sunt amenințate de sălbăticie ?*

GPD : Aceste țări au ceva de ascuns. De aceea ard mașinile cu miile pe străzile Franței. Pentru a ascunde acest « ceva », Franța, Elveția, Germania și alte țări sunt capabile de orice, inclusiv sacrificarea popoarelor respective, carne de tun nu tocmai « cașer », s-ar putea spune ! Rămâne de văzut dacă aceste popoare se vor lăsa căsăpite. La vremea lor, guvernanți mai vechi, precum Ceaușescu, au crezut și ei așa ceva. Istoria nu s-a încheiat. Ea este în plină desfășurare. Autorii cărților mincinoase din timpul lui Ceaușescu își ascund acum operele ! Ar trebui arătați cu degetul, puși la stâlpul infamiei. Lucruri de nemărturisit, petrecute atunci în România și în alte țări, au devenit astăzi obiectul de studiu al unei noi științe sociale, pe care revizionistii o numesc **Infamologie**. Cele ce se petrec astăzi în Occident, faptul că în Franța, Germania, Elveția sau Statele Unite oamenii sunt persecutați și închiși pentru ideile lor reprezintă o cădere în barbarie, ce nu poate fi nici explicată, nici atenuată, nici scuzată de relativa opulență materială. Occidentul va pieri probabil înaintea Orientului. Lucrul ar trebui să ne bucure. Nu pentru că noi am aparține Orientului, ci pentru că viitorul omului ca om necesită pieirea cadavrelor de minciună și putrefacție care este Occidentul actual. Bătălia constă nu în a săpa groapa Occidentului. Dimpotrivă. Acesta poate, trebuie și merită să fie salvat. Amenințarea însă este reală, efectivă și imediată, ea trece prin inima și mintea fiecăruia dintre noi. Numele ei este Minciună ! Trăim într-o lume de minciună. Occidentul și Orientul contemporan nu se reduc la o problemă de meridian geografic, ci la situarea de o parte sau de alta a baricadei ce desparte minciuna de adevăr ! În ciuda eforturilor depuse, vreme de zeci de ani, de către nedemni câștigători ai ultimului război mondial, de către multele guverne și regimuri de maimuțoi aliați, realitatea celor trei ani și două luni de război românesc antisovietic just, de război antibolșevic și anti-minciună nu a putut fi ștearsă din inima, nici din mințile românilor. Războiul nostru antisovietic și anti-minciună sovieto-franco-anglo-americană nu a încetat de fapt nici o clipă. El nu poate înceta decât prin dispariția românilor ca popor de sine stătător. Ajungem astfel la problema revizionismului istoric contemporan.

NL : *In ce constă revizionismul istoric ? Cum ați devenit dvs revizionist ?*

GPD : Fiecare își are drumul lui în viață. În ordine materială, gravitațională, câteva zeci de kilograme de om nu cântăresc mare lucru în fața zecilor și sutelor de tone de mârlnie jido-judiciară ce pot strivi pe oricine. Adevărul însă nu se cântărește cu legea gravitației, nici cu sistemul metric, sistemele judiciare, ordonanțele de urgență și tribunalele excepționale. Barbaria celor ce falsifică istoria constă în faptul că anulează relațiile normale și de drept dintre oameni, înlocuindu-le cu relații de violență, de forță, de minciună ! O lege precum OUG 31/2002, ce instituie obligativitatea idolatriei holocaustice și transformă poporul român într-o bandă de asasini, este expresia minciunării holocaustice, instituite în lume de către nedemni provocatori și câștigători ai ultimului război mondial. A revizui aceste lucruri, a

repune istoria pe făgașul adevărului este de datoria oricărui om sănătos la minte. Cam asta ar fi revizionismul istoric, la modul foarte general.

NL : *In ce constă revizionismul istoric ? Care sunt realizările și perspectivele Școlii de Istorie Revizionistă ? Cum poate cineva să devină revizionist ?*

GPD : Orice om normal se naște revizionist. Revizionişti sunt oameni care vor să știe dacă ceea ce se spune este adevărat sau fals. Criteriul adevărului este verificabilitatea. În istorie, în știință, în viața de toate zilele problema adevărului nu se pune în termeni de dogmă, de credință oarbă, necondiționată. Revizionismul istoric nu este o religie, precum creștinismul sau iudaismul, nici o ideologie precum liberalismul, comunismul sau globalismul. El este o metodă de observare dirijată a realității, metodă perfectibilă și ajustabilă precum viața și experiența, cu care se confundă. Revizionişti sunt oameni ce verifică, sau încearcă să verifice ei înșiși, dacă ceea ce li se spune este adevărat sau fals.

NL : *Când a apărut cuvântul « revizionism »?*

GPD : Nu este vorba de un singur cuvânt ci de un întreg grup sau familie având aceeași rădăcină. Există verbul « a revizui ». De când ? Filologii ne-ar putea-o spune. Lucrul este însă secundar. Există substantivul ce desemnează acțiunea de revizui, adică « revizuirea ». Au existat și există oameni specializați în a revizui. Aceștia se numesc revizori. Gogol și-a intitulat « *Revizorul* » una din faimoasele lui piese literare. La un moment dat, Eminescu a fost revizor școlar. Orice revizor își are metoda lui « revizionistă » de revizuire a anumitor lucruri într-un anumit domeniu de activitate.

Cuvântul sau expresia de « *revizionism* » datează de multă vreme. Revizionismul s-a practicat și se practică în știință, în artă, în literatură, în filosofie, în istorie, în religie, în toate domeniile de activitate. În sensul de *revizionism istoric*, termenul s-a impus în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Revizionist este acela care consideră că ceva trebuie revizuit. Învățăm totă viața, adică revizuim permanent. Împăratul Nero a fost acuzat că a dat foc Romei. La o cercetare mai atentă, istoricii au descoperit că nu împăratul Nero este autorul acestui fapt, ci cu totul altcineva. La fel stau lucrurile cu împăratul francez Napoleon I, acuzat de a fi incendiat Moscova, cu ocazia nefericitei campanii din 1812. Istoricii au dovedit ulterior că nu împăratul Napoleon a dat foc Moscovei ci contele rus Rostopcin. Cât privește, de exemplu, revizionismul în materie de drept sau justiție, revizionişti consideră că procedurile sau tribunalele excepționale trebuie evitate. Tribunalele și procedurile normale sunt suficiente. Dacă fostul președinte Nicolae Ceaușescu ar fi fost judecat de un tribunal normal, după procedura în vigoare la acea dată, nimeni nu i-ar trata astăzi de criminali și de trădători de țară pe cei ce l-au asasinat în acea zi de Crăciun 1989, la Târgoviște.

NL : *Constat că aplicați termenul de revizionism atât la istoria contemporană cât și la cea antică. Este normal acest lucru ?*

GPD : Absolut normal. Tot ce face omul va fi revizuit mai devreme sau mai târziu, va fi corectat, completat. Se poate revizui un proces, o lege, o constituție, un regim politic, o religie. Nimic nu rămâne veșnic neschimbat. Totul curge precum râul ce-și reînnoiește undele în fiecare clipă. Revizuirea anumitor lucruri poate să aștepte o vreme, a altora este mai urgentă. Nimic nu este inaccesibil revizuirii, revizionismului. Procesul lui Iisus Christos s-a revizuit de mai multe ori. Procesul lui Corneliu Codreanu a fost și el revizuit. Într-o bună zi va fi revizuit procesul Mareșalului Antonescu, al președintelui Ceaușescu. Oribila crimă iudeo-bolșevică a asasinării ultimului țar rus a fost și ea revizuită. Țarul Nicolae al II-lea a fost proclamat « sfânt » de Biserica Ortodoxă Rusă.

NL : *Cine a folosit pentru prima oară cuvântul de « revizionism » ?*

GPD : Să nu fim mai catolici decât Papa. Mi-ați putea spune cine a folosit pentru prima oară cuvinte precum « mamă », « tată », « apă » ? În sensul istoric de care vorbim, termenul de revizionism s-a impus după Primul Război Mondial. Oamenii și-au dat seama că propaganda anglo-franceză de război și-a permis unele minciuni gogonate cu privire la comportamentul

soldaților germani, al armatei austro-ungare în Serbia. Potrivit acestei propagande de război, soldații germani din Belgia se distrau tăind mâinile copiilor belgieni, iar armata austro-maghiară din Serbia transformase principalele biserici ortodoxe din Belgrad în « camere de gazare ». O altă minciună răspândită de propaganda aliată, în Primul Război mondial a fost că nemții ar fi construit uzine de transformare a cadavrelor omenești în îngrășăminte chimice ! În contextul necesarelor puneri la punct din anii douăzeci ai secolului trecut, termenul de revizionism istoric a sfârșit prin a se impune. De la prăbușirea regimului ceaușist nu facem altceva decât revizuire a celor 45 de ani de comunism. Istoria este un șir de « restaurații », « revoluții », « revizuirii ».

NL : *Există istorici revizionisti ce se consacră altor perioade istorice decât ultimele două războaie mondiale ?*

GPD : Revizionismul este prezent în orice domeniu de activitate. Istoria este terenul pe care revizionismul se simte mai acasă decât oriunde. Istoricii, chiar cei proști sau mincinoși, fac un permanent revizionism. La sfârșitul anilor patruzeci, în prima perioadă a comunismului, se vorbea despre Stalin, Lenin, poporul rus care libertate și fericire ne-ar fi adus... Către sfârșitul epocii de masturbare iudeo-comunistă, istoricii mercenari vorbeau de cei 45 de ani de activitate revoluționară ai Dunării Gândirii. Revizionismul acesta de fațadă care se practică chiar și de Uniunea Scriitorilor sau de Institutul de Istorie Recentă este un fel de retușism. Nici politrucilor din diversele « institute » de Istorie, nici baronilor din Uniunea Scriitorilor nu le este caracteristică cinstea, corectitudinea, promptitudinea intelectuală. După o viață de ploconeli, piruete și pupincurisme nimeni nu devine campion revizionist. Petre Roman însă, cu cele mai cruce din întreaga ortodoxie, l-ar putea depăși în revizionism pe Sfântul Pavel, de pe Drumul Damascului. Printre iudeo-khazari, sportul ăsta a devenit o a doua natură.

NL : *Domnule profesor, cu sau fără dreptate sunteți cunoscut ca un revizionist al celui de al II-lea Război Mondial, al « camerelor de gazare », al « holocaustului » în special. Preocupările dvs se reduc în exclusivitate la ultimul sau ultimele două războaie mondiale ?*

GPD : Mă cunoașteți mai mult din spusele detractorilor și calomniatorilor. Am tradus și publicat în franceză aproape întreaga filosofie a lui Lucian Blaga, operă pentru care, în urmă cu aproape 30 de ani, filosoful Constantin Noica a fost mandatat de Academia Română și de autoritățile științifico-filosofice ale vremii. Nu Constantin Noica, nici Academia Română au îndeplinit acest lucru, ci eu. Prin munca mea și a celor cu care m-am înconjurat. Din modestie nu v-aș fi spus aceste lucruri. Limbajul calomniatorilor cere această punere la punct. M-am ocupat și mă ocup de diverse lucruri și probleme, în diferite domenii, inclusiv războaiele medice, punice sau mondiale, în sensul revizionisto-faurissonian al cuvântului, despre care vorbim. M-am consacrat mai întâi revizionismului filosofic general, revizionismului medical, nutriționist, cultural, religios, general științific. De când se încearcă incriminarea calomnioasă a poporului român, de către aceia care vreme îndelungată au comis crime de genocid și crime contra umanității, în închisorile și lagărele de exterminare din România comunistă, mi-am zis că aprofundarea revizionismului istoric este necesară și urgentă. Se impune o trezire a opiniei publice românești, înecată sub valurile de coca-cola și poșircă NATO ce ne-au inundat după 1989. Se impune ca orice român responsabil, orice intelectual sau față bisericească să aprofundeze cele petrecute în timpul ultimului Război mondial. Nici guvernele trădătoare de la București, nici Europa prostitutantă, globalizantă, bastardizantă și mulatrizantă nu ne vor putea convinge că prezența noastră la Stalingrad și la Cotul Donului a fost o « crimă contra umanității ». Părinții și bunicii noștri au pierdut războiul mai ales ca urmare a trădării de la 23 August 1944. Trădarea de la 23 August și războiul dezonorant, de partea dușmanului, care a urmat, nu au putut șterge adevăratele motive ale războiului ce ne-a fost impus. Dacă în decembrie 1989 guvernul lui Ceaușescu ar fi fost înlocuit cu un guvern românesc, unirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a ținutului Herța și a Insulei Șerpilor cu România ar fi fost o simplă formalitate. Astfel de ocazii se vor prezenta însă și în viitor. În vederea acestui viitor

trebuie să ne pregătim, să nu acceptăm, condiția de lachei lingăi și ucigași în slujba Americii imperialiste. În 45 de ani de comunism, Uniunea Sovietică nu a reușit să ne antreneze în războaiele ei din Coreea, Angola, Afganistan și alte regiuni ale lumii. Statele Unite ne-au murdărit mâinile și obrazul cu sângele patrioților afgani, irakieni, sârbi. Revizionismul nu este o treabă ușoară. Viața este o luptă, dar nu pentru pupatul fundului Uniunii Sovietice sau al Statelor Unite. Trădătorii de după 1944 ca și cei de după 1989 sunt la fel de vinovați și nu vor scăpa judecării tribunalului istoriei. Preocupările mele nu se reduc la ultimul război mondial. Acesta constituie un subiect printre altele, de o mai mare actualitate și urgență deocamdată.

NL : *In ce privește al II-lea Război Mondial sunteți specializat mai ales în problemele privind « holocaustul » și « camerele de gazare », nu-i așa ?*

GPD : Mare glumeț sunteți ! Cum aș putea fi specializat în niște alegațiuni și minciuni fără cap și fără coadă, inventate și lansate în context românesc mai ales după 1989. În sensul ce i se dă mai nou, cuvântul « holocaust » a apărut de câțiva ani în dicționarele limbii române, după OUG 31/2002. Am putea să îl scriem nu cu un singur « h » ci cu două, trei sau patru dacă nu chiar șapte « hașuri », ca omagiu pentru poporul ales, chipurile, de Dumnezeu. Nu putem acorda orice, nici oricâte hașuri cer flămânzii ăștia. Șapte însă, de șapte ori câte șapte « hașuri » n-ar face gaură-n cer, nici în buget. Ne-ar obliga să construim o jilavă specializată pentru cei aleși. Revizionismul istoric vine de departe și are bătaie lungă.

NL : *Tendința dvs spirituală revizionistă a evoluat spre ultimul Război Mondial ? De ce ?*

GPD : Întrebarea conține o afirmație inexactă. Mă ocup de multe probleme, între care ultimul Război mondial. Mă ocup și de chestiunea jidovească. Oricine are dreptul să cerceteze orice problemă, orice perioadă a istoriei. Tatăl meu și o mulțime de oameni pe care i-am cunoscut în copilărie și în tinerețe au luptat la Stalingrad, la Odesa, la Cotul Donului, în Crimeea. Interesul generației actuale și al generațiilor viitoare pentru epopeea glorioasă trăită de părinții și de bunicii lor în anii ultimului Război mondial este normal. Este normal ca războiul antisovietic să ne preocupe mai mult decât războaiele lui Decebal, Ștefan cel Mare sau Mihai Viteazul. Fiecare are dreptul să se consacre oricărui subiect, inclusiv diverselor aspecte și probleme legate de al II-lea Război mondial. Interesul meu personal pentru ultimul Război mondial a crescut din ziua în care lectura mărturiilor anumitor foști prizonieri din lagărele germane de concentrare a confirmat mărturiile altor prizonieri și participanți la războiul mondial, pe care i-am cunoscut, ascultat, anchetat și studiat personal. Istoria nu se învață din cărțile mincinoase sau tendențioase ale unei școli și universități căzute în infamie. Apostolii sau lătrătorii hau-hau-hholocaustului amintesc de aproape lătrătorii iudeo-bolșevismului din primii ani ai regimului comunist. Pe tema « holocaustului » se practică astăzi o îndochinare identică cu cea comunistă. În urmă cu aproape 40 de ani mi-am procurat câteva din cărțile lui Paul Rassinier: Ele mi-au confirmat ceea ce aflasem prin viu grai de la unii participanți la Războiul nostru antisovietic. Cele aflate astfel au fost confirmate ulterior prin alte surse. Am ajuns la concluzia că lagărele germane nu au fost ceea ce ni se spune. Am înțeles că faimoasele « camere de gazare » sunt produsul propagandei de război, lucru confirmat de faptul că nimeni nu este capabil să prezinte fotografia, schița tehnică și instrucțiunile de folosire ale unei astfel de instalații ! Pornind de la scrierile lui Rassinier și ale altora, m-am deplasat, am studiat la fața locului « instalațiile » prezentate de centrele de propagandă ridicate de învingători pe ruinele de la Auschwitz, Treblinka, Buchenwald, Dachau și alte foste lagăre germane de concentrare, de muncă, de tranzit, nu de exterminare.

NL : *Când v-ați format această convingere ? Când ați ajuns la convingerea că armele numite « camere de gazare » nu au existat ?*

GPD : O luați cam repede ! Despre camerele de gazare nu am spus că nu au existat nicicând, nicicum, niciunde ! Există camere de gazare care au funcționat și funcționează, în care au murit oameni. Ele există însă nu în fostele lagăre germane, ci în unele penitenciare americane. Scaunul electric și camera de gazare reprezintă o înaltă contribuție americană la progresul

omenirii, la fel de importantă precum ghilotina, contribuție franceză la același progres. Franța și Statele Unite sunt puterile care au perfecționat până la industrie și automatizare moartea și asasinatul de masă. În această ordine de idei putem reproșa multe Uniunii Sovietice și Gulagului comunist, Chinei lui Mao și chiar Albaniei lui Enver Hodja. Ghilotina însă, scaunul electric, asasinatul colectiv prin înecare, bombe și grenade atomice cu uraniu spălăcit sau îmbogățit, cu hidrogen sau plutoniu, Hiroșima, Nagasaki, Hamburg, Dresda sunt crime occidental-americe, nu rusești, nici chinezești ! Politrucii și comisarii Occidentului ce ne dau lecții de bună purtare ar face mai bine să se ocupe de scumpele lor mămicuțe, spre a nu ne obliga să îi trimitem în dragele născătoare și fătătoare ale acestora, de unde, cu aviz ceresc, ar putea ieși oameni întregi !

NL : *De unde, când și cum v-ați procurat cărțile lui Paul Rassinier ?*

GPD : În Bucureștiul de acum 40-50 de ani exista un om capabil să procure, celui ce plătea prețul convenit, orice carte apărută în lume. Acest om se numea Radu Sterescu, asistent universitar dat afară din învățământ de către regimul comunist, convertit în munca de anticariat oficial și clandestin. Putea fi întâlnit în Anticariatele din Polizu, sau Pasajul Cretzulescu. Cunoscătorii știau să dea de Nenea Radu, iar acesta făcea cum făcea și în două luni aducea orice carte apărută în Japonia, America de Sud sau Australia. Cărțile din Germania, Italia, Austria sau Franța soseau adesea în două săptămâni. Pentru eminentele servicii de documentalist al Uniunii Scriitorilor, Radu Sterescu a primit la un moment dat o pensie din partea acesteia. Securitatea i-a aranjat apoi o poveste cu dolari, Anticariatul Sterescu funcționând o vreme fără Nenea Radu. Pe atunci, la Paris trăia profesorul Bazil Munteanu, cumnat cu Sterescu, specialist în Blaga, profesor la Sorbona, decedat prin anii șaptezeci. Bazil Munteanu găsea orice carte pe piața franceză. D. C. Amzăr și alții făceau același lucru pe piața germană. O mulțime de refugiați români erau fericiți să ofere o carte unui student din București, Cluj, Iași sau Timișoara. De aici până la autori ca Rassinier, Amaudruz, Bardeche, Stäglich și alții nu era decât un pas ...

NL : *Ce puteți spune despre Procesul de la Nuremberg ?*

GPD : Vreți să spuneți mascarada judiciară de la Nuremberg. Amaudruz și Bardeche, citați mai sus, au spus ce trebuie despre acest subiect. Apărute în urmă cu peste 60 de ani, cărțile lor sunt de o extremă actualitate. Astăzi, oricine și le poate procura gratis. Pe Internet. Cine caută găsește. Nu avem însă nevoie să citim pentru a înțelege Nurembergul ! Despre procesul și asasinarea lui Brâncoveanu și a feciorilor lui știm totul fără să citim nimic. Agripina lui Antonius a vrut pe tavă capul lui Cicero, spre a-i putea înfinge marelui orator un ac în limbă ! Dacă nu ar fi existat procesele staliniste, cu zece ani înaintea celui de la Nuremberg, am fi fost nevoiți să mergem până la Brâncoveanu și Agripina pentru a înțelege cum fuse treaba la Nuremberg. Vorba lui Păstorel, după încă zece ani, în faimosul '56 : « Trebenalul Nuremberg ne-arată cum fuse treaba. Zeci de ori pe genialii i-am pupat în fund degeaba ! ». Unii continuă ! Poate nu tocmai degeaba ! Procesul de la Nuremberg nu a clarificat vreun aspect istoric. Dimpotrivă. Invinșilor le-a fost înscenată o farsă judiciară cinică de către învingătorii lor. Este vorba de un linșaj ordinar, deghizat în proces excepțional, în afara regulilor stabilite și acceptate de lumea civilizată. Procesul soților Ceaușescu, procesul Mareșalului Antonescu, Procesul lui Christos condamnă irevocabil pe cei ce se joacă de-a justiția. Nurembergul este o rușine pentru omenire și lumea civilizată. Nimeni nu se joacă nepedepsit cu justiția, adevărul, dreptatea. Rușinea celor patru învingători și călăi a fost parțial plătită de trei dintre aceștia. Toți patru vor pieri în rușine. Va spune cineva că nu își vor fi meritat pieirea, rușinea, soarta ?

NL : *Acesta este punctul de vedere al revizionismului istoric cu privire la Nuremberg ?*

GPD : Dacă nu v-am spus, o spun acum. Revizionismul este în principal o metodă de cercetare științifică. Abia apoi, în subsidiar și eventual el poate fi considerat și o școală. Pentru oamenii « de stânga » revizionismul este un fel de revoluție; pentru cei « de dreapta », același revizionism este un fel de reacționarism. Cât privește Nurembergul, regulile de

administrare a justiției nu au fost respectate. Uniunea Sovietică, Statele Unite, Anglia și Franța s-au dezonorat, au dezonorat justiția. Rușinea lor nu poate fi ștersă de nimeni, de nimic. Pieirea lor este o chestiune de timp. Imperiul colonial englez ca și cel francez au pierit. Uniunea Sovietică și-a mărturisit parțial vina (dosarul Katyn). Statele Unite vor cunoaște o implozie similară celei sovietice. Chiar și fără asta, puterea americană se sprijină pe buricul a 200 de milioane de obezi. Nu există nici computer, nici bombă atomică sau altă armă care să-i scape de deznodământul ce-i paște, încet și sigur ca destinul ! Revizionismul nu este o ideologie, de stânga sau de dreapta. El este o metodă. Este vorba de întoarcerea la metodele normale și obișnuite, a căror valoare a fost demonstrată de-a lungul istoriei. Este vorba de metode de verificare pe care nu ar fi trebuit să le abandonăm, să le uităm. În materie de justiție, revizionismul se pronunță pentru procedura normală, cunoscută și acceptată de toată lumea. Revizionismul este contra proceselor excepționale de orice fel, care toate conduc la acul Agripinei, glonțul lui Stalin, ștreangul, de la Nuremberg, al Americii... Revizionismul se pronunță pentru examinarea scrupuloasă a evenimentelor, a celor petrecute cu adevărat, dar și a « mărturiilor » aberante, de necrezut, ce contrazic legile fizice și chimice ale universului.

NL : *Unii oameni consideră că nemții s-au comportat atât de rău și au comis crime atât de oribile încât nu este de mirare că cei patru învingători i-au judecat la Nuremberg după metodele lui Stalin.*

GPD : Dacă unii oameni judecă astfel, aceasta este treaba lor. Putem gândi orice despre un acuzat. Nu ne putem însă dispensa de a-i dovedi vinovăția la modul cel mai scrupulos. Aceasta exclude orice procedură excepțională. Datoria oricărui tribunal, a oricărui judecător este de a verifica dacă impresia lui despre un acuzat este sau nu exactă. Tribunalul sau judecătorul nu trebuie să conteze pe forța publică pentru a face ca sentința să îi fie respectată de posteritate. Pedepsirea cuiva fără ca vina să îi fie cu adevărat dovedită compromite nu numai judecătorul sau tribunalul în chestiune ci și ideea însăși de justiție. Acesta a fost cazul proceselor staliniste, inclusiv procesul Mareșalului Antonescu, al președintelui Ceaușescu, al învinșilor germani. Învingătorii ce își arogă dreptul moral de a-și calomnia învinșii sunt niște porci. Dacă învinșii sunt într-adevăr atât de vinovați pe cât o afirmă unii, lucrul cel mai bun pe care îl pot face aceștia este dovedirea vinovăției cu probe juridice valabile, nu prin tribunale-abatoare și legi excepționale, scoase din pălărie precum porumbeii la circ, cazul acordului inter-banditesc de la Londra, 8 august 1945 ! Dovedirea vinovăției unui inculpat nu se confundă cu punerea acestuia în imposibilitate de a se apăra, cazul proceselor staliniste, al lui Corneliu Codreanu, al Mareșalului Antonescu, al președintelui Ceaușescu, al lui Christos, al Ioanei d'Arc, al martirilor germani de la Nuremberg.

NL : *Domnule GPD, la începutul anilor șaptezeci, citind cărțile lui Paul Rassinier, ați tras concluzia că în lagărele germane nu au existat camere de gazare. După 1972-1973, în ce a constat munca dvs de documentare ? Concluziile lui Rassinier au fost confirmate de alte lecturi, de mărturiile unor foști prizonieri în lagărele germane de concentrare ?*

GPD : Lectura lui Rassinier mi-a arătat nu numai inexistența camerelor de gazare în lagărele germane ci și inexistența unei politici de exterminare din partea autorităților naziste. Eram student pe atunci la Facultatea de Filosofie a Universității București. Într-o vreme am fost chiar președinte al Asociației Studenților Comuniști din facultate, calitate care mi-a deschis porțile multora din cele mai închise biblioteci și cele mai secrete fonduri de carte din Bucureștiul și România vremii. Am avut acces la Buletinele confidențiale Agerpres, întocmite periodic sau ocazional, pe o problemă sau alta, pentru uzul privilegiaților de atunci. Vreme de mulți ani, paralel cu activitatea mea de profesor la diferite școli din jurul Bucureștiului, Oltenița, Arad sau Timișoara am desfășurat o activitate discretă de cercetător științific în domeniul istoriei contemporane. În acei ani am ajuns la convingerea că 23 August 1944 a reprezentat prima zi din sclavia ce continuă să apese pe umerii poporului român. Faptul că tovarășii comisari iudeo-sovietici de atunci, sau domnii comisari iudeo-europo-americani de astăzi ne indică ce

trebuie să credem sau să nu credem despre ultimul Război mondial, despre camerele de gazare, « holocaust » și alte subiecte constituia și constituie pentru mine dovada clară că România și Poporul Român traversează o perioadă de cruntă sclavie materială și spirituală. Aspectul material al acesteia nu constituie un secret pentru nimeni. Partidul Comunist care, prin Constituție, era « forța politică conducătoare » în România vremii, Școala, Universitatea, Presa, Biserica, tot și toate se străduiau să ne convingă că suntem fericiți și liberi. Aceste instituții, inclusiv Biserica, aruncau praf în ochii românilor, prosteau prostul popor. În acei ani mi-am zis că misiunea de profesor sau dascăl constă în a spune adevărul. Numai adevărul ! Nu m-am lăsat plătit pentru a spune minciuni, nu m-am prostituat ca profesor. Am refuzat ani în șir să merg cu elevii la munci agricole. Am refuzat salariul pentru săptămânile sau lunile de zile pe care elevii și studenții le petreceau la munci agricole sau alte forme de sclavie iudeo-ceaușistă. Am susținut deschis greva nedeclarată a țăranimii române, ce dura deja de câteva zeci de ani. Spuneam aceleași lucruri elevilor, studenților, altor categorii de oameni, inclusiv, din când în când, unor activiști de partid, securiști, milițieni, militari... Am fost dat afară de opt ori din învățământ. De tot atâtea ori reprimat. Prin noiembrie 1975, în urma unei greve de patru zile la Școala Generală Nr. 1 Oltenița, am avut interdicție de mai călca prin acel oraș, întreg județul Ilfov și București. Anumiți profesori de la Universitatea București și de la Academia Ștefan Gheorghiu mi-au pus însă « pile » pe lângă « secretarul- doi », omul cu propaganda din Comitetul Județean Arad PCR. Mi s-a dat un post de profesor suplinitor pe care am refuzat să mă definitivez și de pe care am fost în ultimă instanță exclus « din cauza ideilor mele pe care insist(am) să le fac cunoscute public », după cum glăsuia hârtia oficială din 6 decembrie 1981, care a pus capăt carierei mele de profesor în școala comunistă a vremii. Hârtia aceasta de demitere din învățământ nu avea un nume. Era un fel de adresă scrisă, prin care Inspectoratul Școlar Arad îmi aducea la cunoștință că datorită ideilor mele, pe care insistam să le fac cunoscute public, « am devenit incompatibil cu misiunea de profesor de științe sociale ». Păstrez acest document prețios. El dovedește ce fel de profesor, ce fel de « membru de partid » am fost. Eram de fapt un revizionist. Hârtia respectivă a fost emisă cinci zile după ce mi-am dat demisia din PCR, în semn de protest pentru minciunile teologico-dogmatice practicate în școală, în întreaga societate. Procesul de maturizare prin care am trecut ca cercetător științific, intelectual și profesor a fost în același timp unul de responsabilizare pe planul atitudinii civice. Prieteni și neprieteni mi-au amintit atunci proverbe precum capul plecat sabia nu-l taie, că nu se face primăvară cu o floare, și altele. Mi s-a înâmplat să răspund cu ochii învinețiți și dinții ruși că orice floare și orice rază de soare anunță o primăvară. Ca cea de la Praga, în legătură cu care fusesem anchetat pe vremea « Apelului » Goma din martie 1977. Procesul de maturizare spirituală traversat în acei ani nu era centrat pe « camerele de gazare », nici pe cel de al II-lea Război Mondial. Informațiile ce-mi parveneau erau supuse unui necruțător examen critic. Școala prin care trecusem, pe care o absolvisem cu cele mai înalte calificative o consideram « Școală a Minciunii și Imposturii ». Partidul Comunist, pe care l-am părăsit cu o scârbă nedisimulată, îl consideram o asociație de nătărăi, de profitori mai mici sau mai mari, de lichele de diverse calibre, cazul tuturor partidelor mai vechi sau mai noi, din orice țară și orice epocă. Intregul creștinism ortodox, catolic, protestant și neo-protestant îl consideram un cal troian jidovesc în cadrul culturii europene și al rasei albe. Nu se punea problema să mă duc la cutare mânăstire să-mi pună taica părintele patrafirul pe cap, să stabilească el în locul meu dacă războiul antisovietic a fost just, dacă Mareșalul Antonescu a fost un erou sau un trădător, dacă autoritățile naziste au împins neîncrederea și suspiciunea lor legitimă față de jidani până la a-i extermina cu ajutorul faimoaselor abatoare chimice care ar fi « camerele de gazare ». În acei ani am ajuns la o concluzie care va rămâne una din realizările vieții mele : « Cine caută Adevărul trebuie să știe un lucru teribil : într-o zi, va sfârși prin a-l găsi. Este el pregătit să plătească prețul, să suporte acest Adevăr ? ». Adevărul ne face liberi, spune Christos. Suntem pregătiți să suportăm

libertatea, să zburăm cu propriile noastre aripi ? Nu cumva suntem fluturași de noapte, ce ne ardem aripioarele la lumina orbitoare a felinarelor stinse, a indicațiilor tovarășului secretar general PCR, a cutărui comisar european de la Bruxelles, a domnului ambasador american și poponar, a tovarășului Wiesel în persoană, comisar mondial al gheșeturilor holocaustice prezente, trecute și viitoare ? Eliberarea mea din sclavia peceristă a lui Ceaușescu mi-a luat ultimele grăunțe de plumb din aripi. Securiștii arădeni din vara lui 1982 au închis ochii, făcând o faptă bună. Indiferent de adevărul sau falsul camerelor de gazare, al aghesmuitului și invizibilului holocaust, indiferent de orice adevăr sau minciună istorică. O problemă pusă și rezolvată corect deschide noi perspective de cunoaștere, dă aripi celui ce se învrednicește de o astfel de trăire. În acest sens, Adevărul înseamnă Dumnezeu. Popii ipocriți și episcopii Satanei din Sfintele Sinoade își pot umfla burțile pântecoase și da ochii peste cap. Vor păcăli veșnicii candidați la păcăleală religioasă. Ceea ce fac ei nu este religie ci șarlatanerie în sutană, cu cruce, aghiasmă și tămâie. Fără Adevăr nu există religie, nu există mântuire, nu există Dumnezeu, nu există nimic. Adevărul e totul. Restul este neant, haos.

NL : *Dacă înțeleg bine, întâlnirea spirituală cu cărțile lui Rassinier v-a schimbat cursul vieții. Care sunt de fapt aceste cărți ? Cum ar putea ajunge la ele cititorul român de astăzi ?*

GPD : Întâlnirea cu o carte bună, cu un om adevărat, poate și trebuie să schimbe viața unui om. Traversăm astfel de situații. Rodul acestor întâlniri depinde de noi înșine. Rassinier a fost francez, profesor de Istorie, inamic al nemților, pe care i-a combătut cu arma în mână. Nemții nu l-au ucis. Ar fi putut-o face, după legile războiului. L-au internat la Buchenwald, apoi la Dora. Cartea lui introductivă în problematica celui de al II-lea război mondial poartă numele de *Minciuna lui Ulise*. După cum se știe, Ulise a cunoscut și traversat multe situații dificile în cei 10 ani de război, și încă 10 de odisee pe mări. Intors la Itaka, unde Penelopa îl aștepta, Ulise a povestit mult mai multe decât a văzut în cei 20 de ani de război și peregrinări. Suferim cu toții de acest complex al lui Ulise. Povestirile celor ce se întorc din război, din închisori, din lagărele de concentrare, din Gulagul sovietic, din cel american de la Guantanamo trebuie verificate cu atenție, trecute prin filtrul rațiunii. Întâlnirile lui Ulise cu Eol, zeul vânturilor, cu zâna și vrăjitoarea Circe, care i-a transformat tovarășii în porci, trecerea corăbiei pe lângă Scila și Caribda și altele asemenea reprezintă ceva mai mult decât imaginația lui Homer. Suntem construiți astfel ! Sub farmecul unei prime lecturi, ne prindem urechile în povestea lui Homer. La fel stau lucrurile cu Ivan Turbincă, Ispirescu, Andersen, Frații Grimm... *Minciuna lui Ulise* este o excelentă carte pentru cei ce cred în crematoriile eoliene de la Auschwitz, în camerele de gazare brevetate de Polifem, presărate cu firimiturile de pâine ale lui Hansel și Gretel pe potecile întortocheate ale lagărelor germane. Există o traducere critică în limba română, semnată de Daniel Dimitriu, savantul ce a tradus în franceză *Demascarea* (de la Pitești), publicată sub titlul de *Holocauste des Ames* la Librăria Românească Antitotalitară. *Minciuna lui Ulise* nu este ușor de găsit, dar nici greu. Cel ce o caută o găsește gratis pe Internet. Nu există însă vite mai leneșe și mai indolente decât oamenii, spune undeva Cioran. Fiecare trebuie să caute. Va sfârși prin a găsi. De exemplu pe situl *Asociației Foștilor Amatori de Povești despre Războaie și Holocausturi* (www.aaargh). Pe situl respectiv există și alte trei cărți în limba română, printre care *Autopsia Holocaustului*, ce răspunde aproape la orice întrebare pe care cineva și-o poate pune despre lucrurile de care vorbim. După lectura acestor cărți, unii dintre cititori se vor deplasa la fața locului, la Auschwitz, Buchenwald, Dachau, Treblinka și alte foste lagăre germane de concentrare. Vor înțelege ceea ce am înțeles eu însumi și mulți alții. Cel ce vrea să cunoască revizionismul istoric, să se lepede de minciuna exterminționistă, poate afla totul în două până la șase luni. Ii va fi suficientă lectura câtorva zeci de cărți, audierea câtorva conferințe. Este însă acesta dispus să plătească prețul cunoașterii la care va ajunge ? Rămâne de văzut. Revizionismul se împacă greu cu spiritul funcționăresc. « Minciuni și frază-i totul ce Statul le susține/ Nu-i ordinea firească ce ei a fi susțin ! », spune undeva Eminescu. Care state ? Răspunsul ar putea fi scurt : statele

exterminaționiste. Toate statele pot deveni exterminaționiste în numele « rațiunii de stat ». Statele ce au făcut din mitul exterminării anumitor popoare în lagărele de concentrare germane rațiunea existenței lor sunt printre cele mai exterminaționiste care au existat vreodată. Rațiunea existenței Republicii Populare Române, apoi a Republicii Socialiste România a fost, după cum se știe, construirea comunismului pe pământul României. Din această construcție comunistă am rămas cu exterminarea poporului român. Prostul este prost nu pentru că-i prost, ci pentru că-i sigur că știe ceea ce de fapt nu știe. Rațiunea existenței actualei României nu mai este construirea comunismului ci acreditarea tezei exterminaționiste, a credinței în dogma exterminării deliberate de oameni în lagărele germane de concentrare. În acele lagăre, până pe la jumătatea anului 1944, prizonierii trăiau mai bine, mai omenește decât constructorii comunismului din Berceni sau Balta Albă, incomparabil mai bine decât țărani din CAP-urile ceaușiste, savanții din « primul cerc » al Gulagului sovietic, sau patrioții afgano-irakieni din Gulagul concentraționar iudeo-american contemporan ! O dovedește OGU 31/2002 care a înlocuit vechea idolatrie comunistă cu mai noua idolatrie holocausto-shoatică. A citi cu lupa în mână cărțile diversilor autori revine la a refuza îndochinarea holocausto-haotică sau shoatică. Am refuzat pe vremuri îndochinarea sau tăierea cerebrală împrejur de tip comunist. Astăzi se pune problema refuzării îndochinării holocaustice, refuzarea oricărei tăierii cerebrale împrejur, inclusiv a microcipurii.

NL : *Expresia sau noțiunea aceasta de tăiere cerebrală împrejur mă tem că nu o vom putea publica în ziarul nostru... Avem și așa are destule probleme. Ce aveți în vedere când utilizați această expresie de tăiere cerebrală republicană, sau chiar mondială, împrejur ?*

GPD : Veți publica sau nu veți publica. Intr-o zi o veți face. Important este să înțelegem fenomenul respectiv. Numai ceea ce am înțeles cu adevărat ne aparține, devine al nostru. Știm că am înțeles ceva, că acel ceva ne aparține atunci când el poartă rod, când rodește în noi, când îl ducem mai departe. Când sosește momentul publicăm, rodim, vom face ceea ce trebuie cu ceea ce este al nostru ! Prin 90-92, legionarismul declarativ al « Mișcării » lui Marian Munteanu se conjuga cu refrenul creștinesc « Dă Doamne ! ». De aici la Nicadorii, Decemvirii și Eroii ce au sfințit cândva țărâna Tâncăbeștilor și caldarâmul Elefterie distanța este lungă. Nu-nvie morții, e-n zadar copile, bat clopotele Veneției catolice. Să lăsăm Nicadorii, Decemvirii și Eroii în colbul lor de cronici, de unde, spune poetul, ne privesc ironici... Ne-o spune undeva clopotarul sonetist al Veneției, pe care îl cităm adesea, dar nu-l mai citim după clasa a III-a sau a IV-a. Clopotarul maimuțarit și neînțeles, ce ne spune că nu crede nici în Yehova, nici în Budha Sakhya-Muni, nici în viață, nici în moarte, nici în stingere, ca unii, deschide calea înțelegerii tăierii cerebrale împrejur de care suferă la ora actuală cam nouă zecimi din trăitorii bipezi ai planetei în derivă pe care s-a aciuit homo sapiens. În urmă cu câteva zeci de ani, orașele și târgurile lumii întregi erau traversate, mai ales vara, de câte o cutie cu manivelă ce flașneta bucăți « muzicale ». Invenția televiziunii, a internetului, a luat flașnetelor pământul de sub picioare. Am apărut noi, flașnete făcătoare de hidrogen sulfurat, învârtiți de o manivelă invizibilă, candidați la microcip cerebral. Legătura dintre microcipul cerebral și tăierea împrejur este pusă în lumină de una din ultimele publicații samizdătești ale Mânăstirii subterane zamolxiene de la Cetatea Albă. Lucru de înțeles în contextul apariției organismelor și viețuitoarelor manipulate și traficate genetic. Câinele ce miorlăie, mîța ce latră, soldatul Ștrull la Cotul Donului sunt ființe tăiate cerebralicește împrejur, deși respectivele mulțimi sunt vide din punct de vedere matematic. Clăntăii mai vechi sau mai noi de pe altarele bisericilor, catedrele universităților, microfoanele televiziunii, radioului, parlamentului, Pieței Victoriei și Cotrocenilor formează mulțimi peste mulțimi, nu tocmai vide matematiceste. În sutană bisericească, parlamentară, uniformă de mercenari trădători și ucigași în solda NATO, dascăli, ziariști, super-pupincuriști ce se închină cu crucea caraimanică a lui Petre Roman sunt învârtiți cu toții de aceeași flașnetă a cărei manivelă navetează între Bruxelles, Muzeul Holocaustului din New York, Tel

Aviv și sfintele coterii sioniste de pe aici și din alte părți. Tăierea cerebrală împrejur constă în ieșirea din ecuația cu care ne-am născut, în evadarea din formula genetică și spirituală de echilibru cosmic cu care am venit pe lume. Evadații din propriile ecuații genetice, din prezervativele de pe catargele Flotei a VI-a americane și alți patrioți cu origine incertă înalță oasanele nemeritate unui popor, ce are tupeul rasist și nerușinarea să se prezinte mai « ales » decât altele. Ales de cine și pentru ce este o întrebare pe care nu o pune nimeni, de teamă să nu fie considerat antisemit ! Genul acesta de teamă indică predispoziția la tăiere cerebrală împrejur. In forma ei totală și deplină, tăierea cerebrală împrejur transformă un om normal într-un măscărici, flașnetă sau papagal jidovesc, ființă ce nu este nici om, nici ne-om, excrescență cosmică ce cotcodăcește, latră, miolăie și urlă pe partitură shoatică. Modelul unui astfel de fenomen teratologic este politrucul sovietic de ieri, depășit de comisarii europeni și americani de azi. Politrucul stalinist Ilya Ehrenburg ca și comisarul-toboșar holocaustic Elie Wiesel sunt învățați de aceeași manivelă, suflă la aceeași flașnetă. Fiecare însă vede lumea cu ochii lui. Ieșirea din labirintul minotaurului trece prin experiența inițiatică a fiecăruia. Cel ce are pingele, toiag de drum și dorește să știe totul cu privire la cele petrecute în anii celui de al II-lea Război Mondial va trebui, după lecturi, să viziteze câteva lagăre de concentrare germane, să consulte documente de arhivă, fotografii, situații statistice. Lucrul este important nu numai pentru adevărata cunoaștere a trecutului ci, mai ales, din perspectiva geometriei variabile a viitorului. Metoda este absolut normală, întru nimic excepțională. Revizionismul istoric este un excelent balsam contra oricărei tentative de tăiere cerebrală împrejur.

Când se comite o crimă, anchetatorii sunt obligați să viziteze locul crimei. Arma crimei este analizată, expertizată. Acuzatorii prezintă probele și dovezile de care dispun. Acestea sunt cântărite, răs-cântărite. Nimeni nu are dreptul să se joace cu viața, onoarea și libertatea unui om. Lucru și mai important când este vorba de viața, libertatea și onoarea unui popor sau a mai multor popoare. Acestea le-am dus la bun sfârșit în primii ani de refugiat politic și de exil, între 1982 și 1985. Ele trebuie considerate și din perspectiva tăierii sau netăierii cerebrale împrejur. Au existat și există oameni tăiați împrejur unde știm, care nu par să fi fost afectați cerebralicește și care, în anumite condiții, s-au putut elibera de jugul legământului yahveic a cărui axă urcă, prin cele șapte șakre, din sulă până-n hipofiza prefectură. Cu cât suntem mai leneși, mai creduli și mai dispuși la credință oarbă, cu atât suntem mai coflecțiți, mai potrivitiți și mai candidați pentru tăierea cerebrală împrejur. Toma Necredinciosul a pus un deget acolo. Cel ce pune zece degete unul după altul, la nevoie de zece ori câte zece nu va putea fi tăiat împrejur nici de Talpa Rabinilor Belzebutului scăpată din turbinca Vezuviului.

NL : *Lucrurile astea la care trebuie să ne gândim mai pe îndelete nu le-ați descoperit probabil singur. Se spune că locuiți singur într-o mânăstire zamolxiană, că vă spovediți lui Rafail Noica și camarazilor cu care vă întâlniți la Casa cu Tei. Sunteți singur domnule profesor ?*

GPD : Întâlnirea, discuția noastră dovedesc contrariul. Nimeni nu este niciodată singur, nici măcar în clipa morții. Fiecare are Dumnezeu sau adevărul lui, pe care nu ni-l poate lua nimeni. Il pierdem uneori, dar îl regăsim. În anumite momente suntem aparent singuri. Asta este o altă problemă. Unii caută singurătatea. Alții o evită. Nietzsche spunea că cine este singur este puternic. Christos nu s-a regăsit pe deplin fără 40 de zile în pustie. Nimeni nu devine el însuși fără să traverseze o perioadă mai lungă sau mai scurtă de relativă singurătate. Mi-am oferit luxul unor astfel de perioade, în munții, încă de acum 50 de ani. Astăzi nu mai pot fi singur. Voi fi căutat și-n groapă ! Sunt cunoscut și căutat de mulți oameni, amici, inamici, dușmani. Singurătatea este balsamul celui ce simte că toți și toate mint în jurul lui. Cu ocazia morții lui Stalin, am constatat cu uimire duplicitatea de care erau capabili cei mai mulți oameni din jurul meu. Nimeni nu îndrăznește să se bucure pe față de moartea tiranului. Pentru mine și prietenii mei din clasa a II-a a Școlii Generale Nr. 11 pierderea era într-adevăr

ireparabilă. Alții mai viteji sau mai norocoși ne-o luaseră înainte și scăpaseră lumea de monstrul din Kremlin. Părinții ne-au expediat pentru câțva timp într-o mânăstire retrasă. La umbra crucii, printre ceasloave, am deprins regulile ipocriziei creștine. Biserica are o sfântă vocație în materie. A urmat singurătatea angajamentelor infantilo-pionirești și uteciste, a spovedaniilor de carton de care m-a scăpat înâlnirea cu Marele Anonim al lui Blaga. *Minciuna lui Ulise*, ceva mai târziu, a deschis perspectiva festinului istoric ce va urma după prăbușirea RMM (Republica Mondială a Minciunii). Astăzi nu mai mă pot ascunde cu una cu două. Două sau trei Poliții ale Gândirii sunt pe urmele mele. Telefonoanele îmi sunt ascultate, locuința percheziționată cu sau fără știrea mea, automobilul supravegheat, uneori forțat, corespondența violată, oase rupte din senin ! Eu însă știu mai multe despre cei care mă urmăresc, decât știu ei despre mine.

NL : *Ce v-a putut spune Rassinier atât de extraordinar în legătură cu lagărele germane de concentrare ? Aceste lagăre au existat cu adevărat. Nu cred că ele constituie un punct de glorie pentru Germania, pentru poporul german.*

GPD : Nimeni nu contestă existența lagărelor, cu care Germania se va mândri cândva ! Protagoras spunea că omul este măsura tuturor lucrurilor ! Problema se reduce la ce au fost și ce nu au fost aceste lagăre. Asta e tot ! Viața nu a fost ușoară în ele. Unii au murit acolo. Să nu exagerăm însă. Se trăiește și se moare peste tot. Lagărele nu au fost gândite, nici conduse ca lagăre de exterminare. Nu au fost lagăre de exterminare deliberată a unor oameni, lucru ce nu se poate spune despre Canalul Dunăre-Marea Neagră și alte închisori teribile precum Pitești, Aiud, Gherla, Jilava, fără să mai vorbim de Gulagul sovietic și de cel anglo-american, de astăzi. Lagărele germane de concentrare au fost un fel de falansterie socialiste cu autogospodărire tovarășească (*häftlingsführung*). Intr-o zi se va afla că au fost singurele falansterie viabile. *Chibuțurile* și *Mehavurile* iudaice nu și-au dovedit viabilitatea economică, întrucât trăiesc din sclavie palestiniană, bani și subvenții din întreaga lume, în primul rând din Germania. Deși a trăit numai în lagărele de la Buchenwald și Dora, Rassinier a înțeles esența falanstero-socialistă a tuturor lagărelor germane. Engels a scris o carte despre *Rolul muncii în procesul de transformare a maimuței în om*. Nemții nu pretindeau că munca face om din maimuță, lăsându-i monopolul acestei prostii iudeo-lumpen-proletare lui Tătuca Engels. Cu sau fără dreptate, nemții pretindeau că munca îl face pe om liber, lucru ce nu este fals, nici condamnat. Pe poarta de intrare oficială a fiecărui lagăr era scris în litere mari « *Arbeit nacht Frei* ». La întările lagărelor Canalului Dunăre-Marea Neagră scria « *Stalin și poporul rus libertate ne-a adus !* ». Ambele lozinci erau ipocrite, poate mincinoase. După terminarea războiului, nu-i totuna care dintre cele două lozinci era mai ipocrită, mai mincinoasă ! Este normal și inevitabil ca cei ce au cunoscut ipocrizia lozincilor iudeo-bolșevice și comuniste să manifeste interes pentru tot ce vine de la nemți, inclusiv lozincile lor. Convinșii de ticăloșia celor trei de la Yalta (Stalin, Roosevelt, Churchill) aceștia pun sub lupă pe Hitler, aliatul nostru și speranța Europei, la vremea respectivă. Istoria va spune într-o zi despre Hitler altceva decât s-a spus până acum. De exemplu, că a fost un om politic capabil, demn de stima germanilor, cel puțin ! Se va spune oare același lucru despre Stalin, De Gaulle, Churchill, Eisenhower, regișorul Mihăiță Viteză-Kakanzollern, de profesie cotoi de baltă tăiat împrejur la creier și idiot al Europei ? Rămâne de văzut. Rassinier nu simpatiza cu lagărele germane. El combătuse poporul, armata și guvernul german cu arma în mână. Rassinier s-a dovedit însă un războinic capabil să își stimeze inamicii. I-a combătut fără să îi calomnieze ! Lucrurile acestea vor ieși la lumină. Criza pe care o traversează omenirea actuală este în primul rând o criză a minciunii postbelice, a celor patru magnifici tâlhari și învingători ce au câștigat războiul, dar au pierdut pacea ! Războiul nostru a fost just. Intr-o zi norocoasă, cu voia lui Dumnezeu, îl vom reîncepe probabil. Ne putem rușina că l-am pierdut, cum l-am pierdut. Să fim însă mândri că l-am dus, să nu scuipăm pe memoria sutelor de mii de români ce au plătit cu viața și suferința lor o luptă de care depinde ființa noastră națională.

Rassinier a rămas uimit, după război, în fața minciunilor scornite de unii dintre camarazii săi, co-deținuți la Buchenwald, pe seama chiar a acestui lagăr. Intre altele, de exemplu, că la Buchenwald ar fi fost gazați oameni. Rassinier povestește cum a atras atenția camarazilor lui de detenție, că nu se pot juca cu astfel de minciuni fără ca oamenii să ajungă a nu mai crede nici măcar cele ce vor fi avut loc. După război, mulți dintre foștii deținuți în lagărele germane de concentrare s-au angajat într-o competiție de genul elefantul sovietic are cea mai trompă progresistă dintre pachiderme. Fiecare ar fi vrut să arate că lagărul unde s-a aflat el avea elefantul cu cea mai lungă trompă, oamenii suferind, evident, mai mult decât în alte părți. S-a ajuns la competiția macabră a camerelor de gazare, a săpunului din grăsime jidovească, a plăcilor turnante din oțel, pe care oamenii ar fi fost fripți, electrocuțați, concași, a autocamioanelor de gazare mobile, și a altor metode și instrumente de ucidere ce l-ar face să roșească de rușine pe Baronul de Münchhausen.

NL : *In afara lui Rassinier ce alte personalități v-au influențat gândirea sau concepția dvs istorică revizionistă.*

GPD : Este vorba de revizionști cunoscuți, precum Gaston-Armand Amaudruz, Maurice Bardeche, Arthur-Robert Butz, Robert Faurisson, Serge Thion și alții. Printre colegii de generație am fost o vreme singurul revizionist total. Printre profesorii de la Facultatea de Filosofie erau destui revizionști în sensul filosofic. Din vârful buzelor însă, cu care jurau credință PCR-ului. Revizionismul lor amintea proza lui Monsieur Jourdan, al lui Molière. PCR-ul se temea de revizionismul profesorilor și studenților. Teama nu-i era exagerată. Nu a scăpat de ce s-a temut. Revizionștii de atunci au fost cumpărați cu o butelie de aragaz, o garsonieră în Drumul Taberei, o catedră universitară, vreun fotoliu de academician ! Cât privește Războiul nostru, cel Mondial, liniște, beznă, ignoranță totală fisurate uneori de bunul simț și intuiția sănătoasă a unui Mihai Popescu din Tismana, care aflase de undeva fofârlica celor 6 milioane din camerele de gazare. Cine are 6 milioane face bine să le țină într-un seif, nu în crematorii și camere de gazare – obișnuia Popescu să spună cu bun simț și judecată de Azuga, între două beri de aceeași marcă. Prin intuiția lui sănătoasă, care l-a costat câțiva ani de pușcărie, acest Mihai Popescu, primul Doctor în Filosofia lui Blaga, depășea pe mulți dintre foștii luptători din Armata Guvernului de la Viena ce se pierdeau în considerații de genul o fi fost ceva... Fără foc nu iese fum ! Oamenii cei mai informați s-au dovedit unii dintre cei ce trecuseră prin lagărele germane, foști legionari. Aceștia nu credeau scornelile exterminacioniste de după război. Mulți dintre ei petrecuseră aproape întreaga durată a războiului într-unul sau mai multe lagăre naziste de concentrare. Ioan V. Emilian, directorul fondator al ziarului Stindardul, nu fusese în lagărele germane dar văzuse multe pe Frontul de Est. Alături de acesta, Traian Golea, cunoscut publicist român printre refugiații din Europa și ulterior America, au fost românii cei mai informați în aceste probleme. Prin anii optzeci, nici Emilian, nici Traian Golea sau alte personalități din jurul lui Horia Sima sau Constantin Papanace nu erau tocmai dornici de a ține țină pasul cu mișcarea de idei a revizionismului istoric, care tocmai devenise o forță de temut. Aveau impresia că revizionismul istoric privește numai Germania, că România se poate izola în găoacea ei ! Pentru mine Eminescu era un contemporan, versurile și gândurile lui anunțându-mi evenimente ce aveau să vină. Dimpotrivă, pe acești buni români și legionari de o tendință sau alta îi plasam undeva pe la mijlocul secolului al XIX-lea, deși trăiseră până în 1938 în jurul lui Codreanu-Căpitanul, participaseră la guvernarea național-legionară și evenimentele ce au urmat. Cu excepția lui Ion Emilian, a lui Traian Golea, a lui Vladimir Penescu și a profesorului Culianu nu am întâlnit alt român cunoscător al revizionismului istoric, dispus și capabil să evolueze în sensul adevărului total. Legionarii au făcut o mulțime de lucruri bune din punct de vedere românesc. Au publicat abecedare, cărți de povești pentru copii, literatura lor de specilitate, au păstrat tradiția cântecului legionar, nu s-au pus la coada alaiului mihăiștilor de Hohenzollern-Kakanoll-Viteză, cum i se spunea nefericitului avorton al lui Carol al II-lea, autorul principal

al sinistrei partituri trădătoare de la 23 August 1944. Emilian a murit pe neașteptate în 1985, iar Traian Golea s-a mutat ceva mai târziu în Statele Unite, profesorul Culianu a fost asasinat. Printre refugiații români din Europa, bine informat și la curent cu revizionismul era Vladimir Penescu, din Pully-Lausanne, fiul lui Nicolae Penescu, ultimul secretar general al vechiului PNT. După ani de pușcărie comunistă, Vladimir Penescu devenise un pasionat cititor de cărți revizioniste, capabil să facă 1000 de kilometri cu trenul sau mașina spre a asculta o conferință revizionistă a lui Roger Garaudy sau a asista la vreunul din multele procese revizioniste prin care a trecut profesorul Robert Faurisson. Niciunul nu m-a influențat în sensul adevărat al cuvântului. Alături de Rassinier am menționat pe elvețianul Amaudruz, pe francezul Maurice Bardeche, ambii autori ai unor importante cărți despre Procesul de la Nuremberg. În decada anilor optzeci, ritmul de apariție a cărților revizioniste se accelerează. Wilhelm Stäglich publică în Germania *Mitul de la Auschwitz*, Arthur Robert Butz publică în Statele Unite monumentală *Impostură a secolului XX (The Hoax of the Twentieth Century)*, Robert Faurisson începe tot atunci publicarea importantelor *Scrieri revizioniste*, a unor impresionante, lucrări de istorie și metodă revizionistă (aproximativ 3000 de pagini astăzi). Urmează generația lui Serge Thion, Pierre Guillaume, Henri Roques, Eric Delcroix, Carlo Mattogno, Jürgen Graf și alții, între care își va cuceri un loc de frunte scriitorul român Radu Teodoru. În 1995, când Roger Garaudy publică *Miturile fondatoare ale politicii israeliene*, școala revizionistă era bine reprezentată în principalele țări ale lumii, inclusiv în Japonia, America Latină, lumea arabă. Ideea că această mișcare de idei ar putea fi zădărnicită prin măsuri judiciare și de poliție a gândirii este o iluzie. Multe state din Europa și din lume au promulgat legi de tip inchizitorial, cazul OUG 31/2002 din România. Aceste legi și represiunea care a urmat au pus pe frontonul Școlii și Mișcării de Idei a Revizionismului Istoric aureola de martiri, rezervată până de curând victimelor comunismului.

NL : *Atingeți astfel problema propriei dvs experiențe în materie de represiune polițienească și judiciară contra gândirii libere, a libertății de expresie și a altor drepturi și libertăți fundamentale ale omului, încălcate azi de majoritatea guvernelor lumii. Ce ne puteți spune despre represiunea polițienească contra revizionismului istoric ?*

GPD : Represiunea anti-revizionistă occidentală a fost și este identică cu cea comunistă : oamenii sunt dați afară din slujbele pe care le ocupă, din funcțiunile pe care le exercită. Prin diminuarea veniturilor familiale și prin alte mijloace represiunea atinge membrii familiilor lor. Se ajunge la despărțirea soților, împărțirea copiilor, a averilor, cu consecințe sociale, matrimoniale, profesionale și de viață ușor de imaginat.

NL : *Puteți da unele exemple concrete de astfel de persecuții ?*

GPD : În 1995, profesorul de matematică Vincent Reynouard este dat afară din învățământul francez în aceleași condiții ca și mine, din învățământul român, cincisprezece ani mai înainte. Lucru normal, după aforistul Bulă: Occidentul este cu până la 50 de ani în urma noastră ! Ca și în cazul meu, la Arad, elevii francezi și-au manifestat simpatia și solidaritatea cu profesorul lor de matematică. Profesorul Reynouard este astăzi condamnat la mai mulți ani de închisoare, confiscarea averii, suprimarea oricăror drepturi. De mai mulți ani trăiește în clandestinitate, precum Ioan-Gavrilă Ogoranul prin munții Făgăraș. În Germania există mai multe cazuri de acest fel, poate chiar mai grave. Avocaților, de exemplu, li se interzice să își apere clienții revizionști în fața tribunalelor transformate în curele de transmisie ale deciziilor ocupantului sionisto american. Avocata Sylvie Stolz a fost condamnată la trei ani și jumătate de închisoare și interzicerea exercitării profesiei ei. Motivul condamnării Sylviei Stolz : a apărut corect pe revizionistul germano-canadian Ernest Zündel, pe revizionistul germano-american Germar Rudolf și pe alții. Tineri germani de 20-30 de ani se consacră răspândirii cărților și literaturii revizioniste, acțiune de altfel perfect legală întrucât Germania și alte țări pretind că libertatea circulației ideilor și cărților este garantată. Mai mulți tineri germani au fost condamnați în vremea din urmă la diverse pedepse privative de libertate, după ce s-au

denunțat ei înșiși pentru « crima » de a-i fi ajutat pe nemți să citească anumite cărți, să priceapă astfel că poporul german, la peste 60 de ani de la sfârșitul ultimului Război Mondial, este un popor de sclavi ocupați și martirizați de trufașa Iudeo-Americană, obligați să plătească bir și tribut Israelului pentru « crime » imaginare. În Elveția, mai mulți istorici, ziariști și militanți revizionisti au fost condamnați în ultimii ani la diverse pedepse privative de libertate. Cazul octogenarului Gaston-Armand Amaudruz, între timp nonagenar, este identic cu cel al austriacului Schweiger. Atentate contra revizionistilor au loc în toate țările din Occident. Subliniez cazul lui François Duprat, asasinat la volanul automobilului, al Institutului de Istorie Revizionistă din Los Angeles, incendiat de mai multe ori, cazul canado-germanului Ernest Zündel, a cărui casă a fost incendiată și asupra căruia s-au săvârșit mai multe încercări de asasinare, cazul profesorului Robert Faurisson și multe altele.

NL : *Credeți că suferința acestor martirii ai adevărului va sfârși prin a produce schimbările cuvenite în opinia publică din țările respective, din lume?*

GPD : Rămâne de văzut. Mai devreme sau mai târziu, vom ajunge la asta. Cu toate defectele, lipsurile și neajunsurile lor, revizionistii mi se par mai puternici decât legionarii de altă dată ai lui Codreanu. Adevărul științific al revizionismului istoric depășește granițele patriotismelor și naționalismelor, peste care nu s-a putut trece nici în România lui Codreanu, nici în Ungaria lui Szalassy, Germania lui Hitler, Spania lui Franco sau Italia lui Mussolini. Deocamdată, majoritatea oamenilor ignoră fenomenul Mișcării de idei și al Școlii de Istorie Revizionistă. Mulți dintre foșii deținuți politici, din fostele țări comuniste, sunt loviți de această ignoranță bovină cu privire la lucrul cel mai important ce se petrece actualmente în lume, atât pe planul cunoașterii, cât și pe acela al militantismului civic-democratic și spiritual. În context iudeo-creștin, suferința umană a îmbrăcat adesea un caracter bovin. Vom vedea imediat despre ce este vorba. Il numesc astfel nu pentru omagierea stimatelor patrupeze ce au încălzit cândva Ieslea Mântuitorului, ci pentru faptul că, după doctrina jidovească a « cașerului » și a « trefului », vaca, boul sau animalul de sacrificat trebuie întâi chinuit, martirizat până nu mai mișcă... Abia apoi i se taie jugulara ce permite recuperarea sângelui, în scopuri oculte... Era de așteptat un alt comportament din partea foștilor deținuți politici, grupați de acum în asociații cu sedii, statute, drepturi... Problema multora dintre ei este că au intrat în pușcărie « boi », de unde au ieșit « vaci », dovedindu-se incapabili să iasă de sub semnul talmudicelor « cașer » și « tref ». Am constatat cu tristețe acest lucru chiar inclusiv pe cazul unora dintre liderii actuali de opinie ai foștilor deținuți politici. Pe fondul aureolei proprii suferințe, aceștia se dovedesc incapabili să vadă, să aprecieze să înțeleagă suferința pentru adevăr a altora, din vremurile de azi. Nu este vorba de compasiune creștină ipocrită, ci de cunoaștere ! Oamenii aceștia umplu până la refuz publicațiile lor cu icoane, acatiste, amintiri camaraderești, fără să sufle ani în șir o vorbă despre revizionismul istoric. Se duc însă pe stadion, sunt microbiști ! Cum ar putea înțelege aceștia că revizionismul istoric militează pentru interzicerea oricărui sport de performanță ? Am putea trece cu vederea că s-au lăsat plimbați cu trotineta și cumpărați de guvernele post-comuniste, dacă pe planul cunoașterii, pe plan moral ar fi la înălțimea situației. Cunosc lideri ai foștilor deținuți politici care mi-au teoretizat cu convingere infantilă necesitatea de a recunoaște « holocaustul » real sau imaginar, pentru ca, pe bază de reciprocitate, să li se recunoască și lor suferința trecută, să li se șteargă paginile compromițătoare din dosarele ajunse capital și fond exclusiv de comerț talmudic al CNSAS-ului. Alianța aceasta de tip mafirot este abjectă, iar foștii deținuți politici ce se pretează la astfel de tranzacții pierd orice drept la stima posterității. Faptul că nu se pot ține la curent cu mișcarea de idei revizionistă este grav în el însuși. Bătrânețea nu-i ușor de dus pe umeri de găinușele simandicoase ce-și dau grade legionare, se împodobesc cu mărgeluțe de curcan și pene de păun ! Oamenii ce au intrat cândva în pușcărie așteptând americanii « nu au făcut nimic » ! Ne-o spun ei înșiși. Nefăcătoriiăștia ar fi putut face și ei ceva, de și-ar fi trăit viața, nu moartea. După cărămizile adolescenței, după Carmen-Sylva,

Sfânta tinerețe, ce au făcut la maturitate ? Ce fac acum, la bătrânețea albastră, foștii membri ai Fraților de Cruce ? Cu gândul la lumea cealaltă, trag cu ochiul la icoane prin biserici, burdușesc neîncăpătoarele buzunare ale preoțimii corupte cu pomelnice pentru vii și pentru morți, își aruncă unii altora săgeți înveninate de ură, ca și cum la șaptezeci de ani de la asasinarea Căptanului și de la unele regretabile greșeli, poate chiar trădări, lumea nu ar avea altele de aflat decât cine cu cine s-ar fi întâlnit într-o zi la Grădina Botanică, dacă Niky Ștefănescu sau Moruzov aveau sau nu pe tabloul lor de vânătoare pe Omul din Mândra. Iată de ce, cu rare excepții, foștii deținuți politici nu sunt la curent cu mișcarea de idei revizionistă, cu acest formidabil avânt spiritual și intelectual într-un adevăr. Incapabili să rostească adevărul pe care tinerii îl așteaptă de la ei, bătrâneii Sfintei tinereți de altă dată spoiesc icoanele de prin biserici cu binecuvântata lor salivă. Nu-i nici un rău în asta. Binele însă, dacă chiar este vreunul, pare neglijabil. Drama foștilor deținuți politici nu este fără legătură cu unul din vechile păcate ale Bisericii creștine, ce interzice omului contactul direct, veritabil și permanent cu Dumnezeu. Preoții și ierarhii acestei biserici mint precum secretarii cu propaganda ai PCR-ului, ca Vocea Americii și Radio Moscova la un loc. Mint de 2000 de ani. Au falsificat evangheliile, au sfințit mârșăvii. Dumnezeu lor este Banul ! Creștinismul în întregul lui a devenit un Bordel cu curve bătrâne. Descendenții lui Decebal și ai dacilor de odinioară trebuie să reînnoade firul adevăratei tradiții, întreruptă de calul troian jidovesc care a fost și rămâne creștinismul. Incepând cu Pius al XII-lea, papalitatea declară deschis și fără menajamente că orice creștin este spiritualmente un semit. Ajungem și pe această cale la tăierea cerebrală împrejur, despre care am vorbit și vom mai vorbi. Tragedia Mișcării legionare, a mii și milioane de români se va repeta mâine dacă nu vom ști să facem din Biserica iudeo-creștină o Biserică româno-ariană. Compatibilă cu noi, nu cu folclorul jidovesc al Vechiului Testament, Vițelul de Aur, mutrele exotice și pramatiile pitorești din Vechiul Testament, ce insultă bunul simț și rațiunea noastră de descendenți ai dacilor, grecilor și altor popoare de rasă ariană. Mișcarea legionară și-a avut momentul și epoca de glorie. După care, refuzând să meargă înainte, a dat înapoi. S-a ajuns la pomelnice, gazete de perete, aniversări majadahondice ca și cum timpul istoric s-ar fi încheiat la 13 ianuarie 37 sau la 30 noiembrie următor.

Peste ani și ani, funcție de unele imponderabile, actuala mișcare spirituală și de idei a revizionismului istoric ar putea constitui colacaful de salvare al celor dintre care a ieșit cândva un Dante sau Cervantes, Shakespeare, Goethe, Dostoievski, Eminescu, toți globalizați între timp, multrizați prin manualele progresiste ale școlii și bisericii jidovite ce pocește mințile și inimile copiilor și nepoților noștri.

NL : *In ce măsură se poate vorbi de o internațională revizionistă ?*

GPD : Această expresie este o formulă fără corespondent real. Istoricii revizionisti se întrunesc cu diverse ocazii, între altele un colocviu anual, numit uneori congres. Din 1979, acesta se întrunește la Institute for Historical Review (Lon Angeles). În decembrie 2006 Ministerul de Externe al Iranului a organizat o Conferință Revizionistă Internațională, la care s-a putut duce oricine a dorit.

NL : *Ce este revizionismul istoric. Ce susțin și ce contestă istoricii revizionisti ?*

GP : Profesorul Faurisson a rezumat și concentrat teza fundamentală a revizionismului Istoric într-o frază care pe românește sună astfel : « ***Pretinsele camere de gazare hitleriste și pretinsul genocid al jidanilor formează una și aceeași minciună istorică ce a permis o gigantică escrocherie politico-financiară, ai cărei principali beneficiari sunt statul Israel și sionismul internațional, principalele victime fiind poporul german fără actualii lui conducători și poporul palestinian în întregul lui*** ».

NL : *Nu credeți că un adevăr astfel exprimat poate șoca anumiți oameni ?*

GPD : Adevărul trebuie să impresioneze plăcut, nu să șocheze. Faptul că așa numitul « holocaust » sau « shoah » nu a existat este de natură să bucure, nu să întristeze omenirea. De

șocat și întristat se șochează și întristează profitorii materiali ai acestei minciuni istorice. Mulți din cei ce se declară șocați au interesul să o facă. Noi ca români și o bună parte din omenire am suportat comunismul vreme de zeci de ani. Când acesta a dispărut, în urma unor evenimente cunoscute și necunoscute, unii oameni s-au declarat șocați, mai ales cei pe care îi putem numi profitorii comunismului. Există profitori ai holocaustului, după cum au existat și există încă profitori ai comunismului. Și într-un caz și în celălalt însă, adevărul istoric este singurul lucru pe care trebuie să-l avem în vedere.

NL : *In ciuda abundenței dovezilor și a martorilor credeți că puteți într-adevăr afirma că așa numitele camere de gazare și așa numitul genocid al jidanilor din anii ultimului Război mondial reprezintă un mit istoric, una și aceeași minciună istorică ?*

GPD : Se vorbește despre abundența acestor dovezi, despre mulțimea martorilor supraviețuitori. La o cercetare mai atentă nici « martorii supraviețuitori », nici « dovezile » nu rezistă examenului critic. În februarie 1979, la începuturile afacerii Faurisson, ziarul *Le Monde* a replicat acestuia în sensul întrebării pe care mi-ați pus-o. *Le Monde* a publicat atunci declarația a 34 de istorici, ce pretindeau că dovezile realității camerelor de gazare naziste sunt numeroase și solide. Din lipsă de spațiu, ziarul a pretins că nu poate da decât un singur exemplu de dovadă a existenței camerelor de gazare, în legătură cu care nimeni nu prezentat o fotografie, un desen tehnic și/sau instrucțiunile tehnice de utilizare ! Cei 34 de istorici exterminatiști pretindeau că profesorul Faurisson și-ar fi pierdut mințile. Exemplul ales de ziarul *Le Monde* era acela al « Confesiunilor lui Kurt Gerstein », care s-au dovedit false, contradictorii, aberante ! O teză de Doctorat în Istorie, susținută în 1985 la Universitatea din Nantes, a arătat fără putință de tăgadă absurditatea acestor « Confesiuni ». Autorul tezei din Nantes se numește Henry Roques și trăiește în regiunea pariziană. Câțiva ani mai târziu, Arno Mayer, universitar american, într-o carte intitulată « *Soluția finală în Istorie* » ajunge la concluzia că **dovezile sau argumentele cu privire la existența camerelor de gazare sunt rare și îndoielnice !** Atât de rare și de îndoielnice încât, cu toată dorința lui de a prezenta câteva, nu a fost în stare să prezinte niciuna ! Arno Mayer este jidan și a beneficiat de sprijinul celor mai cunoscuți autori exterminatiști jidani și nejidani din toată lumea, inclusiv al celor 34 de fabricanți de iluzii cu declarația lor din *Le Monde*. Toți la un loc nu au putut furniza un singur argument serios. Aceasta este realitatea. Nimeni și nimic nu o poate schimba. Dovezile fizice, chimice, materiale și verificabile, cu privire la existența camerelor de gazare, sunt inexistente. Dovezile abundente și solide, de care vorbea ziarul *Le Monde*, au devenit dintr-o dată rare și îndoielnice !

NL : *Ce este adevărat și ce este fals în legătură cu ceea ce se susține oficial despre cel de al II-lea Război Mondial și pretinsa politică germană de exterminare a jidanilor ?*

GPD : Este adevărat că regimul lui Hitler a luat anumite măsuri de persecuție relativă a jidanilor din Germania și teritoriile subordonate acesteia. Astfel de măsuri au fost luate și de guvernul Mareșalului Antonescu în România, de alte guverne din epoca respectivă și din alte epoci. Aceste măsuri nu erau considerate persecuții, nici de către germani, nici de către români sau de celelalte state ce au recurs la ele. În cadrul politicii sale de « românizare a economiei naționale », guvernul mareșalului Antonescu a luat măsuri pe care puțini le-au contestat la vremea respectivă. Peste câțiva ani, regimul comunist a inițiat o politică mult mai dură contra țăranilor de exemplu, a așa numiților chiaburi, a altor categorii sociale, a românilor de origine germană. Un guvern viitor ar putea lua noi măsuri de acest fel pentru a readuce economia românească în proprietatea statului, a poporului român. Astfel de lucruri s-au petrecut, se petrec și se vor petrece în istorie. La limită putem spune că Germania a luat anumite măsuri de persecuție a jidanilor de sub puterea ei. Nu putem însă spune că Germania a luat măsuri de exterminare a acestor jidani. Exact același lucru îl putem spune și despre politica de « românizare » a Mareșalului Antonescu. Atât în România cât și în Germania, jidanii s-au afirmat ca minoritate ostilă și periculoasă la vreme de război. Scriitorul Paul

Goma (*Săptămâna Roșie*) și alți autori au atins această aspect al problemei. Măsurile respective erau cel puțin vexatorii pentru jidani. Foarte grea ar fi misiunea celui ce și-ar propune să demonstreze că aceste măsuri nu erau într-o nimic meritate. Româizarea economiei în România, rusificarea economiei în Rusia, maghiarizarea ei în Ungaria sunt măsuri normale, câtă vreme popoarele respective sunt hotărâte să-și mențină locul lor sub soare, dreptul lor la viață. Este adevărat, de asemenea, că Germania nazistă a dus o politică de deportare a unei părți importante din populația jidovească de sub puterea ei. Deportarea însă este un fenomen universal, practicat de când lumea și pământul. Rușii l-au practicat de-a lungul celor peste 80 de ani de regim iudeo-comunist, Israelul a deportat și deportează palestinieni, americanii au deportat și chiar exterminat Pieile Roșii, Franța și Anglia au comis isprăvi asemănătoare în fostele lor colonii... Nu totdeauna deportările se numesc deportări. De ce însă ele ar fi normale și permise rușilor, americanilor franco-anglo-israelienilor și interzise altora, de exemplu nemților ? Au existat deportări, dar nu exterminări. Au existat lagăre de concentrare, lagăre de muncă, lagăre de tranzit, au existat crematorii umane, dar nu au existat « lagăre de exterminare », nici « camere de gazare ». Nu a existat o politică de exterminare a jidanilor sau a vreunui alt popor. Au existat camere de dezinfecție a hainelor, armelor și uneltelor după cum au existat și există în toate armatele din lume « camere de gazare » în care militarii se antrenează în portul măștii contra gazelor și substanțelor chimice de luptă. Camere de gazare omicide sau de execuție, în sensul în care acestea există în penitenciarele americane contemporane, nu au existat nici în Germania propriu zisă, nici în teritoriile vremelnice ocupate de ea. De aici decurge o serie de consecințe cu privire la ideea pe care ne-o putem face despre cea ce s-a petrecut efectiv în anii celui de al II-lea Război mondial.

NL : *Se vorbește totuși, în continuare, de faimoasele șase milioane de victime jidovești, care ar fi fost exterminate în « camerele de gazare ».*

GPD : Se vorbește încă în acești termeni, este adevărat, dar numai în presă. Pe nesimțite, istoricii au schimbat cartonașele găurite din flașnete cu care slăvesc guvernele ce îi plătesc. De peste 60 de ani asistăm la reducerea cifrei celor care, chipurile, ar fi fost exterminați de către Germania. Nu s-a întâmplat ca această cifră să crească. Revizuirea s-a făcut permanent prin scădere. Într-o bună zi, adevărul îi va obliga să spună lucrurilor pe nume, să renunțe la ponegrirea și insultarea Germaniei, a poporului german.

NL : *Ați amintit de lagăre de concentrare și de lagăre de exterminare. În ce constă diferența dintre acestea ?*

GPD : Istoricii mercenari încearcă să ne convingă că ar fi existat, pe de o parte, lagăre de concentrare pentru prizonierii de război, partizani și alți inamici ai nemților. Că ar fi existat, pe de altă parte, lagăre de exterminare, rezerve jidanilor, după unii și țiganilor. În lagărele de concentrare, prizonierii și inamicii Germaniei erau izolați de restul populației și obligați să muncească, așa cum s-au petrecut totdeauna lucrurile cu prizonierii oricărui stat, mai ales în vreme de război. În lagărele de exterminare, prizonierii ar fi fost reuniți nu în vederea izolării de restul populației, nici pentru a fi obligați să muncească ci pur și simplu pentru a fi uciși !

NL : *Ce căutau copii și bătrânii în lagărele germane ?*

GPD : Germanii aveau în vedere o « soluție finală » și definitivă a problemei jidovești, care consta în deportarea-emigrarea liberă sau forțată a tuturor jidanilor. La sfârșitul secolului al XIX-lea, mișcarea sionistă pune problema de principiu a unui Stat jidovesc. Anglia a oferit teritoriul Ugandei. Într-o vreme s-a vorbit despre Madagascar. Stalin a creat o Regiune Autonomă Jidovească, numită Birobidjan, în cadrul Uniunii Sovietice. Războiul luând amploare, proiectele Uganda și Madagascar au fost abandonate în favoarea deportării jidanilor în teritoriile cucerite de la Uniunea Sovietică. De aici necesitatea deportării lor de la Vest către Est, de unde urma să fie transportați în Asia Centrală. « Soluția finală » nemțească nu putea fi realizată decât după război. În așteptarea victoriei, Germania avea interesul să izoleze populația ostilă, să o oblige să muncească, internând-o cu copiii și bătrânii ei. Pentru aceștia,

atât la Auschwitz cât și în alte lagăre au existat maternități, grădinițe, școli, azile de bătrâni, cluburi de tot felul, etc. Americanii au procedat la fel cu cetățenii lor de origine japoneză !

NL : *Lagărele de concentrare au existat înainte de începerea războiului ?*

GPD : Până în septembrie 1939, când izbucnește războiul, în lagărele de concentrare erau internați inamicii interni, politici sau nepolitici: comuniști, socialiști, homosexuali, infractori de drept comun. Nemții nu făceau un secret din lagărele lor. Le arătau personalităților străine de câte ori aveau ocazia, mândri că prizonierii din lagărele de concentrare duc o viață mai demnă, mai umană decât în toate închisorile vremii. În ianuarie 1945, când au ocupat lagărul de la Auschwitz, rușii au rămas uimiți de condițiile excelente de igienă și confort rezervate prizonierilor.

NL : *Administrația lagărelor arăta vizitatorilor ceea ce dorea ea, adică vitrina ...*

GPD : Cum ar fi putut face altfel ? Vizite de ziariști, delegații ale Crucii Roșii Internaționale, ale organizațiilor non-guvernamentale nu au avut loc în lagărele sovietice, nici la Canalul Dunăre-Marea Neagră sau închisoarea de reeducare, prin tortură, a tineretului de la Pitești... Lagărul de concentrare american de la Guantanamo, pe pământ cubanez, nu este vizitat nici măcar de delegații guvernului americane. În plin război, în noiembrie 1944, lagărul de la Auschwitz a fost vizitat de o delegație a Crucii Roșii Internaționale, care nu a semnalat nimic suspect. Lagărele germane de concentrare erau considerate obiective turistice de propagandă ale regimului nazist. Lucrul se înțelege. Canalul Dunăre-Marea Neagră, lagărele sovietice au fost concepute pe criterii de ură, pentru lichidarea « dușmanului de clasă ». Ideologia germană a vremii se baza pe dezvoltarea separată a fiecărei rase, după cum s-au petrecut lucrurile mai târziu în Africa de Sud. Rasismul nu înseamnă neapărat ura de rasă ci, dimpotrivă, iubirea acestora, păstrarea cât mai curată și mai pură a tuturor raselor. Eugenismul este o știință în primul rând, nu o ideologie. Globalismul sau mondialismul ce ne amenință astăzi constă în distrugerea raselor actuale de oameni, prin topirea sau amestecarea lor într-una singură. Cu singura excepție, evident, a « poporului ales », singurul ce își proclamă dreptul de a rămâne el însuși! Regimul nazist era mândru de lagărele lui de concentrare, un fel de cetăți-republici, ca în Grecia antică. Fiecare lagăr avea monedă proprie, poliția lui internă formată din deținuți prizonieri, etc. În faza lor ultimă de dezvoltare, lagărele dispuneau de echipe sportive formate din deținuți, condițiile de igienă și alimentație erau superioare celor din cartierele muncitorești ale Bucureștiului de la sfârșitul secolului XX. *Minciuna lui Ulise* explică de ce erau nemții mândri de lagărele lor de concentrare, de ce delegațiile străine preferau o vizită la Auschwitz sau Buchenwald, în locul obiectivelor turistice banale. Pe de altă parte, desigur, cu ocazia acestor vizite administrația lagărelor arăta mai ales ceea ce credea ea de cuviință, adică fațada ! Altfel nici nu se poate. Să ne amintim vizitele « de lucru » ale lui Ceaușescu prin întreprinderile, piețele, satele și orașele României ! Lumea privește și înțelege dincolo de aparențe. Important este că aceste vizite erau curente, încurajate de regim, iar vizitatorii aveau posibilitatea să discute liber cu prizonierii. Regimul nazist nu ascundea ci se mândrea cu lagărele sale de concentrare. Cu totul altfel au stat lucrurile cu Gulagul Sovietic. Cine vizitează astăzi închisorile și lagărele anglo-americane din Irak, Afganistan, Cuba, poate chiar din România, potrivit anumitor zvonuri ?

NL : *Înainte de Războiul mondial a existat sau nu a existat un plan german de grupare a jidanilor într-un teritoriu ce urma să devină țara lor ?*

GPD : Planul grupării jidanilor pe insula Madagascar datează din anii 1937-1938. Ideea însă era mai veche. Ea a fost lansată, către 1890, de părintele sionismului, Theodor Herzl. Încă de atunci, Anglia a oferit Uganda în acest scop. Nemții au urmărit cu mult interes ideea sionistă de întemeiere a unui stat jidănesc. Ei considerau însă că un astfel de proiect nu trebuie realizat în Palestina, pe seama palestinienilor. Înainte de război și mai ales în 1940, după campania din Franța, ei au sprijinit proiectul Madagascar. Prelungirea și mondializarea războiului, au impus deportarea jidanilor în teritoriile cucerite de la Uniunea Sovietică. Stalin însuși

înființase (1934) regiunea autonomă Birobidjan (36 000 km²) în teritoriul Khabarovsk din Rusia. Birobidjanul urma să devină un stat jidovesc. La înființarea lui, în 1934, Birobidjanul avea un teritoriu aproape dublu față de cel al Israelului din 1948 (20.700 km²). După ani de războaie, cu înălțimile Golan, Cisiordania și fâșia Gaza, Israelul actual acoperă 27 550 km², în vreme ce Stalin și Rusia oferiseră Birobidjanului, fără război și încă din 1934, un teritoriu de 36 000 km² din fostul Imperiu khazar. Nemții erau la curent cu aceste lucruri și aveau în vedere, pentru după război, o soluție germană a problemei jidovești.

NL : *De ce nu s-a realizat nici proiectul Uganda, nici proiectul Madagascar ?*

GPD : Proiectul Uganda (236 000 km²) s-ar fi putut realiza înaintea primului Război Mondial. Sioniștii au refuzat însă oferta Angliei. În ce privește Madagascarul (587 041 km²), această insulă aparținea Franței. În 1940, după campania victorioasă contra Franței, proiectul ar fi putut deveni realizabil. Războiul însă a continuat, s-a agravat, apoi a devenit mondial. Cuceririle germane din Rusia și reticențele francezilor au pus în lumină Birobidjanul lui Stalin. În caz de victorie germană, acesta ar fi devenit al lui Hitler. O mare putere trebuia să aibă o soluție proprie pentru problema jidovească. A existat de altfel o strânsă colaborare între sioniști și naziști. Sioniștii dispuneau de tabere de antrenament în Germania, care le înlesnise, printr-o serie de înțelegeri, transferul de bunuri în Palestina. În sensul acestei politici și în deplin acord cu Germania, guvernul Mareșalului Antonescu a sprijinit și încurajat emigrarea jidanilor din România în Palestina.

NL : *Ce ne puteți spune despre « exterminarea » jidanilor de către germani în anii ultimului Război mondial. Ce este adevărat și ce este minciună în această problemă ?*

GPD : Doriți să vă vorbesc despre așa numitul adevăr oficial, potrivit căruia a existat o politică oficială de exterminare a jidanilor, cu ajutorul unei arme specială numită « cameră de gazare »?

NL : *Oamenii nu se gândesc și nu acordă suficientă importanță minciunilor oficiale cu care guvernele din Europa și din lume otrăvesc tineretului studios în școli și universități.*

GPD : Să luăm exemplul manualelor școlare sau universitare. Cu mici variațiuni, de la țară la țară, se repetă povestea următoare : între 1933 și 1938, Hitler ar fi întreprins unele măsuri contra jidanilor din Germania. Apoi, în noiembrie 1938 a avut loc « Noaptea de Cristal ». Dintr-o dată, fără motiv, nemții ar fi realizat un pogrom național, deteriorând unele sinagogi sau magazine jidovești, acțiune soldată cu morți și răniți. În septembrie 1939 izbucnește cel de al II-lea Război mondial, a cărui responsabilitate cade exclusiv în contul Germaniei și al lui Hitler. Germania ar fi decis internarea jidanilor în lagăre de concentrare, apoi exterminarea lor fizică. Ni se spune că această decizie ar fi primit numele de « soluție finală », care însemna masacrarea sistematică și până la ultimul om a tuturor jidanilor. « Soluția finală » ar fi însemnat uciderea până la ultimul, a tuturor jidanilor. Asta se predă elevilor și studenților. În acest scop ar fi fost înființate lagăre speciale, în primăvara și vara lui 1941. Dovada acestui fapt ar constitui-o însemnările lui Rudolf Höss, fost comandant la Auschwitz, între 1941 și 1943. Aceste însemnări sau « mărturisiri » au fost obținute de către temnicerii lui jidovi, în solda Angliei și Poloniei, înainte de a fi spânzurat (1947). Jidovii ar fi fost exterminați în lagărele : Auschwitz, Maidanek, Chelmo, Treblinka, Sobibor, Belzek, toate în Polonia. Cât privește celelalte lagăre, (Dachau, Mauthausen, Sachsenhausen, Ravensbrück, etc.) manualele nu sunt prea clare.

NL : *Lagăre de concentrare sau de exterminare ?*

GPD : Ele sunt prezentate ca și cum acolo s-ar fi practicat sistematic exterminarea jidanilor.

NL : *Până la o anumită vârstă elevii înregistrează mai mult sau mai puțin automat ceea ce li se spune. De la o vreme intervine însă discernământul, spiritul critic...*

GPD : Rămâne de văzut dacă și în ce măsură discernământul și spiritul critic intervin în toate cazurile. Elevul, studentul, viitorul cetățean-medi-etalon reține că într-o serie de lagăre din Polonia de astăzi ar fi fost ucise câteva milioane de oameni. În general se merge pe cifra de

« șase milioane », alteori se spune pur și simplu « milioane » de oameni, fără să se precizeze câte anume. Acesta este adevărul oficial pentru uzul șoimilor patriei, școlărilor, studenților, intelectualilor, ierarhilor Bisericii, a tuturor celor ce se lasă îndopați ca găștele, drogați și intoxicați. Toți vor fi pisați la cap cu cifra de « milioane » sau de « șase milioane », ce se va încrusta în sub-conștientul lor și îi va urmări până la moarte. Nu toți vor avea puterea, discernământul, ocazia și spiritul critic necesar pentru a sparge jugul acestei pociri intelectuale sau tăieri cerebrale împrejur. Autorii manualelor cunosc aceste lucruri. Ei sunt strict supravegheați. La primul pas greșit riscă să își piardă pâinea ! Acesta este adevărul oficial al manualelor de istorie din toate țările Europei. Ar fi interesant de urmărit an după an « adevărul oficial » al presei, radioului și televiziunii din diversele țări. După război s-au avansat cifre de opt și chiar de nouă milioane de victime. În final s-a optat pentru cifra de șase milioane, fără ca aceasta să fie argumentată în vreun fel.

NL : *Acești oameni ar fi fost uciși în « camere de gazare » ?*

GPD : La sfârșitul războiului nu prea s-a vorbit despre « camerele de gazare ». Se înțelege de ce : zecile de milioane de participanți la război nu ar fi acceptat acest lucru și nu erau obișnuiți să înghită șopârlițe pe nemestecate. Douăzeci de ani mai târziu, spiritele erau însă pregătite. În apatia generală din anii șaizeci, de o parte și de alta a Cortinei de Fier, oamenii erau gata să asculte prăpăstiile comisarilor politici și politrucilor fără să crâcnească.

Înainte de a ajunge în manualele școlare, « adevărul oficial » a fost inventat, coafat, parfumat și predicat de specialiști în manipulare și dezinformare, inclusiv prin teroare. România supusă Uniunii Sovietice își primea adevărurile de la Moscova, de unde, vorba lui Sadoveanu, venea lumina ! Lucrările exterminacioniste agreeate de apostolii occidentali ai « adevărului oficial » al învingătorilor au fost traduse în toate țările. Este vorba între altele de « confesiunile » lui Rudolf Höss apărute sub titlul *Comandant la Auschwitz, Breviarul sau Ceaslovul urei* al lui Leon Poliakov care, legat de aceste « exterminări » exclamă undeva cu o falsă candoare : « *Nici un document nu ne-a parvenit. Un astfel de document poate că nici nu a existat !* » Poliakov are dreptate când spune că nu dispunem de documente cu privire la exterminarea jidovilor ! Pe ce își construiește însă el « Istoria », de vreme ce nu dispune de documente ? Istoria fără documente este imposibilă ! De aceea, Istoria Oficială este un fel de teologie sau religie, pe care trebuie să o credem. Ca la Biserică. Cu credință, din toată inima și din tot sufletul ! Păcatul fundamental al istoriei oficiale este că la baza acestui imens edificiu nu se găsește nici un document credibil. În afară de Poliakov, putem vorbi de alți istorici exterminacioniști precum Georges Wellers, Raul Hilberg, Ernest Nolte și alții. Toți aceștia cred sau mimează credința lor în exterminarea jidanilor. Problema lor constă în aceea că nu pot pune la baza edificiului « Istoriei » lor nici un fel de document. Istoria fără documente nu este istorie ! În urmă cu peste 25 de ani, Wellers a publicat o carte intitulată « *Camerele de gazare au existat* ». În afară de titlu, niciunde de-a lungul cărții autorul nu se ocupă de « camere de gazare », ci de crematorii. Acestea există însă în orice oraș mare din Europa și din lume. Era normal ca ele să existe în lagărele de concentrare, care numărau zeci și zeci de mii de oameni ! Se vorbește mult de aceste crematorii umane, se întreține confuzia între acestea și « camerele de gazare ». Crematoriile sunt necesare pentru incinerarea cadavrelor, așa cum cimitirele sunt necesare pentru înhumarea acestora. În cele mai multe din lagărele germane, cadavrele erau incinerate. La Auschwitz, acest lucru se făcea mai ales din motive de igienă. Pânza freatică foarte apropiată de suprafață ar fi putut fi infectată de cadavrele celor morți de tifos, febră tifoidă și alte boli transmisibile. În aceste crematorii au fost incinerate nu numai cadavrele prizonierilor, ci și acelea ale soldaților, ofițerilor germani și familiilor acestora. Războiul a fost greu și lung. Nu se știa de azi pe mâine cine va mai fi în viață, mai ales din vara lui 1944, când Germania începe să devină un imens teritoriu de moloz !

NL : *Sunteți sigur că cuptoarele-crematorii au fost folosite și pentru incinerarea civililor, a copiilor și a ofițerilor germani ?*

GPD : Absolut sigur. Nu este vorba de un secret. Tifosul exantematic nu făcea deosebirea între civili și militari, între prizonieri și ofițeri. Medicul-șef Dr. SS Popiersch a fost incinerat la Auschwitz în același crematoriu cu soția lui Caesar, responsabilul SS al fermei agricole Auschwitz. Tot acolo a fost incinerată Alma Rose, jidoavca nemțoaică ce dirija orchestra de femei a lagărului și care, potrivit martorilor oculari, a avut parte de funeralii extraordinare. Nu mai vorbesc de copilul lui Walter, fotograf oficial al lagărului Auschwitz, mort de tifos și incinerat ca orice alt cadavru. Crematoriile au existat. Nimeni nu contestă existența lor. Ele constituiau un element de igienă și confort social, ca în toate marile orașe din lume. Existența crematoriilor este una, cea a « camerelor de gazare » este alta. Până acum, la peste 60 de ani de la sfârșitul războiului, nu a putut fi dovedită existența « camerelor de gazare ». Mai devreme sau mai târziu omenirea va afla îmbucurătoarea veste a inexistenței acestei arme, pe marginea căreia au curs fluvii de cerneală. Pe plan mondial, istoricul exterminacionist cel mai cunoscut este Raul Hilberg, autor al unei cărți intitulată *Distrușterea Jidanilor din Europa* (1961). Hilberg și ceilalți istorici exterminacioniști nu au reușit să dovedească realitatea politicii naziste de exterminare a jidanilor. Nu s-a putut găsi un ordin scris, nu s-a putut găsi nici un document despre exterminare. Nu s-a putut găsi urma unui buget în acest sens. Nimic nu se face pe lume fără bani, fără ordine precise, fără oameni specializați.

— **NL :** *Cartea lui Raul Hilberg numără totuși peste 700 poate chiar peste 800 de pagini. Nu am citit-o personal, dar nu-mi vine să cred că o astfel de carte nu dovedește nimic.*

GPD : Nu trebuie să credeți, ci să verificați. Cititorul simte nevoia să verifice această imensă construcție spirituală, care ar putea intra în întregul ei în Vechiul Testament, în Talmud sau în altă carte de credință. Minuni nu se întâlnesc la tot pasul. Cele mai multe dintre minunile și miracolele aparente se explică pe cale naturală. Cartea lui Hilberg însă, ca și alte cărți de doctrină, inclusiv doctrină marxistă, face apel la sentimente, la inconștientul din noi, nu la rațiune sau inteligență. De aceea Raul Hilberg este mai curând un profet, un isteric, nu un istoric. El nu este primul istoric căzut în isterie. De la Marx încoace numărăm zeci și sute de istoricii-profeți, economiștii-profeți, revoluționarii-profeți, politologii-profeți, etc. În 1985, cu ocazia procesului Zündel, la Toronto, Hilberg a fost silit să coboare din nori pe pământ. Despre asta vom vorbi însă cu o altă ocazie.

NL : *Vorbim de adevărul oficial. Care este istoricul de referință al « adevărului oficial » ?*

GPD : Raul Hilberg. Nu văd un al doilea nume, după acest sociolog, profesor în Vermont.

NL : *Adevărul sau teza oficială nu a cunoscut anumite variații de-a lungul anilor ?*

GPD : Ba da. Inclusiv sub condeiul lui Raul Hilberg. În anul 1961, cu ocazia primei ediții a *Distrușterii jidanilor din Europa*, Hilberg vorbea de două ordine, ale lui Hitler, cu privire la exterminarea jidanilor, fără să dea însă referința, data acestor ordine. Era vorba de o simplă afirmație. În 1985, cu ocazia celei de a doua ediții a *Distrușterii jidanilor din Europa*, Hilberg nu mai pomenește de aceste ordine. Hilberg s-a revizuit singur, lucru cât se poate de normal. Pe de altă parte, oamenii simpli cred că exterminarea jidanilor a existat cu adevărat. Specialiștii sau istoricii exterminacioniști cunosc adevărul, dar îl trec sub tăcere. De aceea, nu mai vorbesc despre exterminarea jidanilor, ci numai despre politica de exterminare. Nuanța este importantă. Exterminarea este una, adică un fapt. Politica de exterminare poate să rămână pe hârtie. De unde importanța documentelor, ce rămân, din păcate, de negăsit. Este suficient să privim în jur. Jidani nu sunt o comunitate exterminată, dispărută, precum hitiții, sumerienii sau dinozaurii. Sunt mai prezenți ca oricând. Marile afaceri ale lumii trec prin mâinile lor. « Distrușterea » lor este de domeniul imposibilului. Tot ceea ce am putea afirma ar fi că Hitler a dus o politică de exterminare, nu însă că a realizat această politică. Chiar și pentru a afirma însă existența unei astfel de politici, este nevoie de documente. Fără documente, putem citi în stele sau în cafea, Istoria însă este imposibilă.

NL : *Se poate vorbi de o evoluție a « adevărului istoric oficial » ilustrată de cuvintele cheie precum « holocaust » și « shoah ».*

GPD : Desigur. Mai întâi a apărut cuvântul de « genocid », în 1943, sub pana unui jidan american care în 1944 a publicat o carte despre genocidul suferit de poporul jidovesc din partea Germaniei naziste. Un astfel de cuvânt ar fi putut să apară după genocidul armenian, din primul război mondial, după cum ar fi putut să apară cu mult mai înainte. Istoria este plină de cazuri și de situații ce reclamă un astfel de cuvânt. Astfel de cuvinte apar însă mai ușor și mai cu spor când există o comandă specială, plătită cu bani grei, factură și TVA. Cuvântul de « genocid » a cunoscut însă o uzură rapidă. El fusese creat pentru a desemna chipurile un fapt mai mult sau mai puțin unic în istorie. Oamenii însă l-au folosit pentru Hiroșima sau Nagasaki, pentru Vietnam, pentru Pieile Roșii din America. În scurtă vreme jidanii au lansat la apă termenul de « holocaust ». Nu era vorba de un cuvânt nou, ci de un sens nou pentru un cuvânt vechi, foarte rar folosit, cu sensul de ardere până la cenușă a jertfei religioase pe altar. În scurtă vreme, și acest cuvânt s-a demonetizat, în sensul că a intrat în limbajul curent pentru a desemna fapte și evenimente mai sigure din punct de vedere istoric decât străveziul holocaust iudaic din anii celui de al II-lea Război mondial. Uzura rapidă a acestor două cuvinte, create special pentru nevoile cuzei jidovești, ilustrează inconștientul colectiv al popoarelor lumii contemporane. În urmă cu ceva mai mult de 20 de ani, jidanii s-au văzut nevoiți să creeze un nou cuvânt, acela de « shoah ». În anii ce vin vom vedea cariera lingvistică a acestui cuvânt specific jidovesc. Cele trei cuvinte sau noțiuni au în comun aceea că desemnează uciderea sau exterminarea unui popor, nu în virtutea a ceea ce ar fi comis acesta, ci în virtutea a ceea ce reprezintă el prin simplul fapt al existenței sale. Cuvântul sau noțiunea de « shoah » face obiectul unor controverse, glume și bancuri ce arată că, cu toată originea originea lui ebraică, sau poate tocmai de aceea, uzura lui este și mai rapidă. În *The Holocaust : its Use and Abuse within the American Public* (1981, p, 316) autorul jidan Leon A. Jick ne spune că nu există afacere mai afacere ca *shoah business* : « *There's no business like Shoah business* ». Iată însă ce ne spune alt autor jidan, Jacob Timermann în *The Longest War. Israel in Lebanon* (1982, p. 15) : « Mulți israelieni sunt ofențați de modul cum Holocaustul este exploatat în cadrul diasporei jidănești, se simt umiliți de faptul că Holocaustul a devenit un fel de religie laică în Statele Unite. Ei respectă lucrările unor Alfred Kazin, Irving Howe și Marie Syrkin. Despre lucrările altor scriitori, redactori, birocrati și universitari, jidanii din Israel spun, utilizând termenul de Shoah, echivalentul ebraic al holocaustului, că nu există afacere mai afacere ca *shoah-business*² ». În magazinul literar *Yiton 77* din Tel Aviv (1982) citim că procesul Eichmann a fost « instrumentul unei politici concrete în scopul unor beneficii concrete. Principalul beneficiu a fost acela de a accentua sentimentul de culpabilitate al nemților, de a pune Germania într-o situație de inferioritate față de lumea întregă, de a exploata această situație nu numai prin bani din ce în ce mai mulți pentru crimele comise de către naziști ci și subliniind mereu și pe bună dreptate că banii nu pot compensa suferințele jidanilor... șantaj moral ... șantaj moral ». Profesoara universitară Deborah Lipstadt, de la universitatea UCLA (California) denunță de peste un sfert de veac banalizarea și comercializarea holocaustului. Foarte mulți jidani, precizează Deborah Lipstadt, consideră că se vorbește prea mult despre holocaust, că prea mulți bani, timp și energie se cheltuiesc pentru evocarea lui, că atenția ce se acordă holocaustului are în ea ceva rău, malefic³. Exemplele de acest fel sunt numeroase, precum bancurile pe seama

² . *Many Israelis feel offended by the way in which the Holocaust is exploited in the Diaspora. They even feel ashamed that the Holocaust has become a civil religion for Jews in the United States. They respect the works of Alfred Kazin, Irving Howe, and Marie Syrkin. But of other wrtitors, editors, historians, and academics they say, using the word Shoa, which is the Hebrew for Holocaust : There's no business like Shoa Business.*

³ . Traducerea unui extras din *Jewish Digest*, « Shoah. Banalizarea holocaustului ». Originalul în engleză se găsește în revista *Judaism* (februarie, 1983).

comunismului. Lucrurile nu pot continua la infinit. Schimbări perceptibile se produc sub ochii noștri. Tevatură holocaustică, genocid, shoah, camere de gazare cu fundiță sau bentiță în altiță amintesc... *Cei trei iezi cucuieți !* Nu există afacere care să meargă la infinit. Suntem în fața unei afaceri. Lupul a dat peste oala cu sarmalele căpriței, evitând groapa cu cărbuni aprinși !

NL : *Termenul de shoah este folosit din ce în ce mai des, oamenii înțeleg nefirescul lui, de unde aerul de bășcălie cu care este pronunțat. Bășcălie ce amintește într-adevăr comunismul, retribuția după nevoi, glaznostul, « perestoika », recuzita aforistului Bulă. Putem oare spune că acest shoah a devenit termenul oficial pentru pretinsa exterminare a jidanilor de către naziști ?*

GPD : Folosirea acestui termen este curentă în mediile oficiale. Cu ocazia colocviilor sau congreselor, participanții evită cuvintele de genocid, exterminare, holocaust, vorbind de *shoah*, un fel de vorbă-plecăciune, de linguşală obligatorie. Rostirea cu patos a plecăciunii magice « shoah », aghezmuirea cu lacrimi de crocodil, sorcovirea shoahitică pune credințioșii în transă și tremurici lingvistic penticostal !

NL : *Să rămânem la « adevărul oficial », de care vorbim.*

GPD : Argumentul de care se servesc istoricii oficiali este acela al fotografiilor lagărelor de concentrare, la sfârșitul războiului. Se exploatează mai ales fotografiile lagărului Bergen-Belzen unde, către sfârșitul războiului, a izbucnit o epidemie de tifos ce a făcut atâtea victime încât cei în viață nu mai reușeau să îngroape morții. Cei ce vorbesc de « politica de exterminare din lagăre » trebuie să ne spună când a fost ea declanșată, pe baza căror ordine. Pe ce documente se sprijină aceste afirmații ? Vreme îndelungată ni s-a spus că scrisoarea lui Göring către Heydrich (31 iulie 1941) despre soluția finală arată că primul ordona celui de al doilea ca acesta să ordone altora să treacă la exterminarea jidanilor. Intre timp istoricii au abandonat această teză. S-a mai susținut că la 20 ianuarie 1942, în cadrul reuniunii unor căpetenii naziste la Berlin-Wansee, s-ar fi luat decizia exterminării jidanilor. În urma colocviului exterminacionist care a avut loc în 1984 la Stuttgart, istoricii oficiali au renunțat și la această găselniță. De ce ? Procesul verbal al reuniunii de la Wansee vorbește nu de exterminarea jidanilor ci de deportarea lor în Est. Altfel spus, în sensul celor decise la Vansee, soluția finală a problemei jidovești era fie emigrarea jidanilor, fie deportarea forțată a acestora. Istoricii oficiali și-au permis să vorbească de unul și chiar mai multe ordine exprese din partea lui Hitler, în sensul exterminării jidanilor. În iunie 1982, Raymond Aron și François Furet au condus un colocviu exterminacionist, ce a avut loc în Marele Amfiteatru al Universității Sorbona. După patru zile de dezbateri, colocviul s-a încheiat cu conferința de presă a celor doi copreședinți. La un moment dat, cineva din sală a pus următoarea întrebare :
— « După patru zile de dezbateri, există sau nu există un ordin expres al lui Hitler în sensul exterminării jidanilor ? ».

— « Din păcate nu ! », a răspuns Raymond Aron. « În ciuda eforturilor noastre, în ciuda celor mai erudite cercetări istorice, nu am putut găsi un astfel de ordin ! ».

Persoana respectivă a insistat, nevenindu-i să creadă că cele câteva sute de participanți din întreaga lume se reunesc într-un astfel de colocviu mondial exterminacionist fără să posede un ordin scris al lui Hitler în sensul exterminării jidanilor. Raymond Aron a răspuns cu amărăciune :

— « Din păcate, nu s-a putut găsi nici măcar urma unui astfel de ordin ! Putem să ne imaginăm că un astfel de ordin a existat, putem face tot felul de ipoteze. Din păcate însă, nu dispunem de nici un argument material în acest sens ».

Cu această ocazie, Raymond Aron și François Furet au condamnat terorismul intelectual și judiciar dezlănțuit contra lui Robert Faurisson și a altor istorici, cercetători științifici și autori revizioniști. Colocviul exterminacionist din 1982 (29 iunie - 2 iulie) a marcat un moment istoric în cadrul evoluției postbelice a mitului exterminării jidanilor în timpul celui de al II-lea Război mondial. În plin amfiteatru central al Sorbonei, oamenii se priveau consternați unii pe

ceilalți. Cu această ocazie, Robert Faurisson a scris cunoscutul articol intitulat : « Agonia mitului camerelor de gazare ». Organizatorii acestui colocviu, François Furet și Raymond Aron, cu tot prestigiul lor universitar, nu erau speciliști ai acestei probleme. Ei și-au închipuit că unii dintre participanți vor arăta pe ce se sprijină credința mondială în mitul exterminării jidanilor și al « camerelor de gazare ». In loc de aceasta, unii dintre participanți s-au insultat reciproc numindu-se unii pe alții forissonieni (de la Faurisson), cazul lui Claude Lanzmann, Paul-Vidal Naquet, Georges Wellers și al altora. Agonia mitului camerelor de gazare a fost o lovitură fatală pentru Raymond Aron, care nu avea trecutul comunist al lui François Furet, bucurându-se de o stimă mai mult sau mai puțin meritată. In vara lui 1982, Raymond Aron a fost nevoit să constate cu amărăciune că de aproape 40 de ani a crezut într-o minciună, că prestigiul lui științific face cât o ceapă degerată. Colocviul exterminționist de la Sorbona i-a prilejuit lui Raymond Aron ultima manifestare publică. Câteva luni mai târziu, bolnav de inimă rea, Raymond Aron va închide ochii pentru totdeauna.

NL : *Presa franceză și internațională s-a făcut ecoul acestui colocviu ?*

GPD : Presa ar fi trebuit să relateze această « manifestare științifică de prestigiu », cum o numeau ziarele franțuzești până în preziua deschiderii colocviului. Apoi însă nu s-a mai publicat nimic. Presa a primit ordin să tacă, și a tăcut. Ca presa lui Ceaușescu, a lui Stalin ...!

NL : *După 1982 nu au mai avut loc alte colocvii de acest fel ?*

GPD : Ba da, și încă foarte multe. Istoricii exterminționiști trăiesc din colocvii, care sunt colivile lor ! Colocvii ce se adeveresc simple solilocvii însă, fiecare vorbind în oglinjoara lui ! In decembrie 1987, un astfel de colocviu a avut loc tot la Sorbona. Printre participanți au putut fi văzuți Sofer, ambasadorul Israelului, doamna Simone Veil, președinta în exercițiu a Parlamentului european, Vidal Naquet, Claude Lanzmann și alții. Au fost rostite insulte, imprecășii și blesteme contra revizionistilor, fără ca argumentelor acestora să le fie opus un cât de mărunț contra-argument. Intregul colocviu l-a aplaudat pe Vidal-Naquet când acesta a afirmat că revizionistii sunt un fel de « excremente ». Alte argumente nu a avut decât Simone Veil, ce a tratat revizionistii de clovni, fără să răspundă nici ea argumentelor acestora. Colocviile și congresele istoricilor exterminționiști sunt un fel de sfinte liturghii jidovești ! Un alt colocviu de acest fel a fost organizat de miliardarul Lajbi Hoch, alias Robert Maxwell în iulie 1988 la Oxford, unde s-au reunit 650 de participanți ce au urmărit 235 de comunicări « științifice ». Istoricii și cercetătorii revizionistii nu pot participa la aceste colocvii. De aceea, ei le califică de liturghii negre sau masonice, în cadrul cărora momentele de vârf sunt blestemele rostite contra celor ce nu cred în religia holocaustului și a camerelor de gazare ! Conform viziunii « istorice » exterminționiste, lumea trebuie să creadă în camerele de gazare precum în trompetele Ierihonului. Colocviul de la Oxford a fost o Berezină exterminționistă. Lajbi Maxwell s-a văzut nevoit să publice o acuzație în marile ziare englezești pe care le posedă. Articolul lui se intitula « Vă acuz ! ». Pe cine și de ce acuza Maxwell ? Acuza partea din presa engleză ce nu era proprietatea lui, pentru faptul de a nu fi scris un cuvânt despre colocviul exterminționist de la Oxford. Presa engleză însă a tăcut, întrucât manifestarea « științifică » în chestiune amintea de aproape liturghiile de partid ale comuniștilor, faimoasele Plenare ale CC-ului ! Colocviile și congresele exterminționiste sunt acumulări de apologii, de imprecășii și blesteme anti-revizioniste. Ele sunt manifestări idolatricice și vrăjitoarești, cu aparențe științifice, în cadrul cărora istoria se pierde în teologie.

NL : *Se spune că unii istorici exterminționiști ar fi intenționaliști, alții funcționaliști. Despre ce este vorba ?*

GPD : Se vorbește de școala sau tendința « intenționalistă », respectiv școala sau tendința « funcționalistă ». Găselnița a fost brevetată după colocviul-faliment de la Sorbona (1982). Lipsa dovezilor palpabile și a documentelor în favoarea credinței lor i-a determinat pe mercenarii holocaustului și exterminării să imagineze ceva cu privire la cum ar fi putut avea loc ceea ce se pretinde că s-a petrecut efectiv ! In lipsa oricărei dovezi, a oricărui document

veritabil, istoricii se pretează la o echilibristică ce amintște pe baronul de Munchausen, nu pe Herodot sau Tucidide. Comportându-se astfel, ei abandonează istoria în favoarea idolatriei, devenind preoți-idolatri, vrăjitori, fachiri, jongleori, scamatori, după inspirație și împrejurări. Punctul comun al tuturor este recunoașterea faptului că istoria oficială nu posedă un document sau dovadă materială cu privire la realitatea așa numitului holocaust, a « camerelor de gazare ». Intenționaliștii pretind că un astfel de document a trebuit să existe, că într-o zi omenirea va fi în posesia lui. Intenționaliștii sunt acei exterminatiști care consideră că un eveniment de o așa gravitate nu putea avea loc fără o intenție clar exprimată (prin ordin) de către Hitler. Intenționaliștii au nevoie de o intenție din partea lui Hitler spre a-și putea pune în mișcare eolienele budhiste de imprecății holocaustice și exterminatiștice. Ei pleacă de la ideea că imposibila exterminare a avut loc, chiar dacă nu pot să o dovedească. Ca și Sfânta Treime, ce există fără să o putem dovedi ! Cum s-a produs nedovedita exterminare ? Pe baza unui ordin, a unei intenții a lui Hitler, care neapărat a existat, deși nu există urme ! După intenționaliști, inexistența urmelor arată că acestea au fost șterse ! Funcționaliștii cred că pot vinde exterminatișmul lor, indiferent de intențiile lui Hitler. După ei, exterminarea a putut avea loc pe baza unor inițiative locale, izolate. Autoritățile locale din diversele colțuri ale Poloniei s-au pus dintr-o dată pe exterminarea jidanilor, fără plan, acord, nici ordin prealabil. Este o eroare, susțin funcționaliștii, să ne imaginăm cel de al III-lea Reich ca o autoritate unică, solidă, dictatorială. Germania nazistă a fost un ansamblu de tiranii mărunte care, în ura lor antisemită, s-au pus spontan pe exterminarea jidanilor. Este vorba de un punct de vedere cu geometrie variabilă, ce sfidează orice reguli posibile, sfârșind în construcții mintale malade. Ziarele, radioul televiziunea se străduiesc să arate că adevărul oficial este solid, stabilit pe vecie, impresie pe care manualele de școală o ridică în slăvi. Specialiștii, istoricii calificați știu că bătălia este pierdută, că adevărul va sfârși prin a ieși la lumină, că minciuna istorică a exterminatișmului și a camerelor de gazare se sprijină pe teroare intelectuală, polițienească și juridică, pe propagandă neîncetată, pe spălarea creierelor. Marea problemă a epocii noastre este tocmai aceasta : până când, până unde se va merge cu pocirea sau tăierea cerebrală împrejur a popoarelor ?

NL : *Ceea ce ne-ați spus despre lipsa unui ordin scris din partea lui Hitler, despre lipsa oricărei dovezi materiale cu privire la pretinsa politică nazistă de exterminare a jidanilor este probabil adevărat. Mulțimea martorilor și mărturiilor oculare ale atrocităților naziste este însă și ea adevărată. Acestea nu sunt dovezi ? Cum pot fi contestate dovezile acceptate de atâtea tribunale, începând cu Nuremberg ? Adevărul oficial se sprijină pe unele elemente concrete, de exemplu fotografiile, peste care nu se poate trece cu una, cu două ! Fotografiile nu demonstrează existența camerelor de gazare ?*

GPD : Istoricii oficiali au exploatat fotografiile făcute în 1945, cu ocazia ocupării Germaniei învinse de către inamicii ei, a ocupării unora dintre lagărele de concentrare, mai ales Bergen-Belsen, Buchenwald și Dachau. Fotografiile invaziei sovietice la Auschwitz nu au putut fi utilizate. Sovieticii au rămas cu gura căscată în fața condițiilor de viață incredibile de care se bucurau prizonierii din acest lagăr. În alte lagăre, mai ales la Bergen-Belsen, au fost găsite cadavrele morților de tifos, inclusiv în vagoanele trenurilor ce rătăceau vreme de săptămâni, fără țintă precisă. Propaganda exterminării jidanilor s-a lansat pe fondul tristei realități din ultimele luni de război. Au fost exploatate fotografii specifice : grămezi de păr, munții de papuci, ochelari, cârje, bastoane, pingele, tot felul de obiecte prezentate sub semnul certitudinii « exterminării ». Propaganda exterminatiștă, a recurs la montaje fotografice ingenioase. Alături de un grup de oameni dezbrăcați, gata de a pătrunde la dușuri, s-a plasat o grămadă confuză de schelete, sugerându-se că dezbrăcarea este o etapă întru cadaverizare și scheletizare. Alte ori au fost utilizate fotografii adevărate, cărora le-au fost atașate explicații false. De exemplu, în drum spre « camera de gazare » o bătrână, cu un copil în brațe, a intrat într-un studio fotografic, pentru o ultimă poză. Se prezintă fotografiile trucate ale planurilor

diverselor clădiri. Confruntarea acestora cu clădirile rămase în picioare sau cu ruinele existente scoate în evidență falsul la care s-a recurs. Dacă exterminatiștii ar fi dispus de dovezi, nu ar fi recurs la falsuri. Aceste fotografii sunt înserate în cele 42 de volume ale procesului de la Nuremberg. Acolo vedem un grup de bărbați dezbrăcați, în fața unui cordon ce închide intrarea în sala de dușuri. Apoi, cutare carte exterminatiștă, publicată doi, trei, sau zece ani mai târziu, prezintă același grup de bărbați în costumul lui Adam, cărora li s-a adăugat o grămadă de schelete. În unele din aceste false fotografii, publicate în diverse cărți, se vede cordonul ce barează intrarea la dușuri; în altele, cordonul a fost înlocuit cu o barieră sau cu un grilaj metalic.

NL : *Unele cărți tratează subiectul marilor falsuri fotografice contemporane, de o parte și de cealaltă a fostei Cortine de Fier. Ceea ce interesează este dacă există sau nu o cifră exactă cu privire la numărul de jidani morți în diversele lagăre germane de concentrare. Istoricii exterminatiști sunt de acord cu privire la o astfel de cifră ?*

GPD : Nu există o astfel de cifră. Există o mulțime de cifre ! Fiecare autor exterminatișt are cifrele sale, pe care le reduce pe măsură ce trec anii. Cifra de șase milioane a fost lansată la 14 decembrie 1945, în cadrul mascaradei Nuremberg. După cifrele de nouă, opt și chiar 14 milioane de morți la Auschwitz, cifre avansate de unii martori « oculari » și chiar de cele patru puteri ce umileau inamicii învinși și insultau justiția, tribunalul s-a decis să adopte ca oficială pentru Auschwitz, cifra de patru milioane, propusă de delegația sovietică. Francezii au fost dezamăgiți. Ei calculaseră că la Auschwitz au fost gazate exact opt milioane. În anii de după război, aritmetica stalinistă i-a obligat pe francezii să-și refacă, la târgul sovietic, socoteala de acasă. Învingătorii și istoria lor s-au oprit la cifra de șase milioane de jidani morți în diversele lagăre germane, cei mai mulți prin « gazare » în « camere de gazare », dintre care patru milioane de morți numai la Auschwitz. Cu timpul însă, față de criticile și contestațiile istoricilor și cercetătorilor revizioniști, exterminatiștii au început să reducă socoteala ! Exterminatiștii s-au revizuit ei înșiși, au redus cele patru milioane de la Auschwitz. Lucrul nu era simplu, întrucât această cifră era săpată în piatră, în 19 limbi, pe monumentul de la Auschwitz, dedicat memoriei celor morți acolo. Cele patru milioane au scăzut permanent. Unii au ajuns la un milion și jumătate, alții la un milion și un pic sau un milion fără un pic. Profesorul Robert Faurisson este singurul care explică și argumentează cifra pe care o propune pentru totalul celor morți de la Auschwitz, indiferent de naționalitatea lor. Cifra lui Faurisson este de cel mult 60 000, adică mai puțin de 1,5% din cifra inițială oficială.

NL : *Ce părere aveți despre expozițiile fotografice și fotografiile din muzee, prezentate drept originale ale pozelor din cărți sau ziare ?*

GPD : Am mai spus și repet. În milioanele de tone de documente germane capturate de învingători, nu s-a putut găsi un ordin semnat de Hitler sau de un alt înalt om politic nazist, cu privire la exterminarea jidanilor. Nu s-a găsit nici o urmă de plan în acest sens. Nu s-a putut găsi urma unui buget special alocat exterminării. Fără un ordin, fără un plan de operațiuni specifice, fără un buget, fără măsuri speciale nimic nu se poate face în nici un domeniu de activitate, mai ales în timp de război. Cu privire la fotografiile de care vorbiți, la care cred că ar trebui să adăugăm și martorii « oculari » sau neoculari, ar fi multe de spus. Ele îmi amintesc de o expoziție organizată cu ani în urmă de Comisariatul francez de informații istorice, din cadrul secretariatului foștilor combatanți. Expoziția a avut loc la Trocadero. Organizatorii sperau să îi pună cu botul pe labe pe revizioniștii, să lichideze revizionismul istoric. Am vizitat această expoziție împreună cu Robert Faurisson, care a întocmit pe loc o scurtă Dare de Seamă de marginea ei. Faurisson arăta că ceea ce se prezenta sub numele de « cameră de gazare » de la Dachau era de fapt o cameră de dezinfecție a armelor, uneltelor sau îmbrăcămintei, ceea ce este cu totul altceva. Darea de Seamă respectivă trata și despre așa numitele camere de gazare de la Auschwitz, despre proza lui Wellers pe marginea lor, pe care expoziția în chestiune o prezenta pe larg. Wellers este istoricul oficial al Centrului de

Documentație Jidănească Contemporană din Paris (CDJC), director al revistei *Le Monde juif* (Lumea jidănească). Ne-am întors cu mai mulți prieteni și am difuzat cele două pagini ale Dării de Seamă pe marginea expoziției ce urma să facă turul Franței. Datorită acțiunii noastre, expoziția respectivă a dat faliment. Odată închisă la Paris, a luat drumul unui fund de provincie, prin Bretania. Apoi nu s-a mai vorbit despre ea. Profesorul Faurisson a telefonat la Secretariatul Foștilor Combatanți și a vorbit cu doamna Jacobs, responsabilă expoziției. A întrebat-o ce s-a întâmplat cu expoziția organizată sub conducerea ei. I s-a spus că expoziția a fost suspendată în vederea unor îmbunătățiri, fără termen precis. Rezultatul : expoziția nu a mai ajuns la Lyon, Marsilia, Bordeaux și celelalte orașe ale Franței. Prin grija revizionistilor, vizitatorii expoziției ar fi primit Darea de Seamă a profesorului Faurisson, ceea ce însemna transformarea manifestației exterminționiste într-o victorie revizionistă. Cu un text de numai două pagini, revizionistii francezi de atunci (1982) au reușit să blocheze o inițiativă exterminționistă în domeniul tăierii cerebrale împrejur a opiniei publice mondiale. Era vorba în principal de fotografiile acelorași cadavre, pe care le vedem peste tot, de peste 60 de ani. Cadavrele din aceste fotografii sunt toate în aceeași stare de slăbiciune extremă, caracteristică bolnavilor de tifos și febră tifoidă ce mor după săptămâni sau luni de suferință. Astfel de cadavre au fost găsite și la Dachau, lagăr unde în cei 12 ani de regim nazist au fost internați 206 206 prizonieri. Dintre aceștia 32 000 au murit în timpul detenției. Rezultă că 84,5% dintre prizonieri au supraviețuit războiului și tuturor privațiunilor, iar 15,5 % au murit. Acestea sunt cifre oficiale, stabilite de Comisia americană de control.

NL : *Pe ce bază au stabilit americanii aceste cifre ?*

GPD : Pe baza documentelor birocrăției germane, documente pe care le-au controlat și evaluat după criteriile lor. Putem fi sigur că americanii nu au diminuat cifra morților, interesul lor, atunci ca și acum, fiind acela de a acuza regimul nazist ! Majoritatea acestor 32 000 de prizonieri au murit în ultimele 4-5 luni de război când trenurile circulau cu mare dificultate în Germania, drumurile erau bombardate, dificultățile de aprovizionare erau enorme iar medicamentele lipseau cu desăvârșire. În aceste condiții, în multe din lagărele germane au izbucnit epidemii de tifos. Lagărul Dachau a fost ocupat de americani la 29 aprilie 1945, zi începând cu care responsabilitatea celor petrecute acolo cade asupra lor. Începând cu această zi, prizonierii sănătoși au fost eliberați. Dintre cei rămași însă, în ciuda medicamentelor și alimentelor americane, în primele 17 zile din luna mai 1945 au murit la Dachau încă 1588 de persoane, cifră ce intră în bilanțul general de 32 000 de morți de la Dachau, pentru care răspunderea cade în seama Germaniei. Pe timpul administrației germane de la Dachau, de-a lungul întregului an 1943 au murit 1100 de deținuți. Problema nu constă în a-i acuza pe americani de de cei 1588 de prizonieri morți în primele 17 zile ale administrației lor. Este vorba de înțelegerea grozăviilor războaielor zilelor noastre ! Vina americanilor și a aliaților lor constă în aceea că au cerut încă din 1943 ca Germania să capituleze fără condiții. Responsabilitatea celor patru aliați este de natură politică. De ce trebuia neapărat ca Germania să fie redusă la starea de grămadă de moloz, să fie zdrobită nu numai din punct de vedere material ci și moral, inclusiv acum, în zilele noastre ? Nu cumva pentru că cel de al II-lea Război mondial a fost un război ideologic ? Național-socialismul german risca să devină un exemplu molipsitor pentru falsul socialism sovietic, pentru falsele democrații occidentale. Numărul foarte mare de morții din ultimele luni de război se explică prin aceea că Germania era la pământ. Au fost găsite trenuri pline de cadavre. În *Minciuna lui Ulise*, Rassinier descrie tragedia unui astfel de tren. Lagărele din Est au fost evacuate începând cu toamna lui 1944. În mod normal, trenurile cu deținuți ar fi trebuit să sosească la destinația lor, din Vestul Germaniei, în aproximativ 48 de ore. În loc de 48 de ore, unele din aceste trenuri au zăbovit pe drum 15 și chiar 20 de zile, în care timp deținuții au fost lipsiți aproape total de mâncare.

NL : *Dacă vă înțeleg bine, cauza principală a morții celor mai mulți dintre prizonierii din lagărele germane se datorează tifosului exantematic, febrei tifoide și altor boli.*

GPD : Acest lucru este admis de cei mai mulți dintre istoricii și cercetătorii celui de al II-lea Război Mondial.

NL : *Vorbiți de cadavre ce păreau moarte de tifos. Bolnavii de tifos nu puteau fi gazați și ei, tocmai pentru că erau bolnavi fără prea mari speranțe de salvare ?*

GPD : Aceasta este o ipoteză gratuită. Cei patru aliați au mobilizat toți medicii legiști disponibili pentru a face autopsia cadavrelor, înainte de înhumarea sau incinerarea lor. Au fost executate zeci de mii de astfel de autopsii. Nici unul dintre cadavre nu a prezentat urme de moarte prin otrăvire cu gaz toxic. Nici un raport de autopsie nu a stabilit diagnosticul de moarte prin gazare cu acid cianhidric, gaze de eșapament, sau un alt gaz toxic !

NL : Totuși învingătorii au găsit în depozite stocuri importante din faimosul « Zyklon B », care era exact acid cianhidric, o otrăvă extrem de toxică.

GPD : Este adevărat. « Zyklon B » era un insecticid utilizat pentru dezinfectare. În fiecare lagăr de concentrare existau încăperi speciale, destinate dezinfectării armelor, uneltelor, hainelor pline de păduchi și de purici, considerați principalul agent de transmitere a bolii. Astfel de camere de dezinfecție existau nu numai în Germania ci în întreaga lume.

NL : *Camerele de dezinfecție nu puteau servi și pentru gazarea oamenilor ?*

GPD : Dintr-o serie de motive tehnice, de natură fizică și chimică, camerele de dezinfecție nu puteau servi pentru uciderea oamenilor. Dintre numeroșii suporteri ai camerelor de gazare, acuzatori ai Germaniei la și după Nuremberg, nimeni nu a susținut că în camerele de dezinfecție s-ar fi gazat oameni. Multe din fotografiile camerelor de dezinfecție ne sunt însă prezentate drept « camere de gazare ». Este vorba de montajele fotografice despre care am mai vorbit.

NL : *Fotografiile din diferite cărți și manuale de școală prezintă oameni ce așteaptă la coadă spre a pătrunde în « camerele de gazare ».*

GPD : Este vorba de aceleași montaje fotografice. Există fotografiile de oameni ce făceau coadă de cu noapte în fața magazinelor din ultimii ani ai regimului Ceaușescu. Unele dintre aceste fotografii ar putea fi trucate într-un sens sau altul. Incepând cu anii 1975-1980 cozile de oameni din fața Ambasadei germane din București erau zilnice. Nu cumva acești oameni își așteptau rândul spre a intra într-o « cameră de gazare » din interiorul ambasadei ? Nu ne putem juca cu astfel de presupuneri. Oamenii ce stau la coadă, stau la coadă ! Rămâne de văzut pentru ce. Oricine poate privi o fotografie. Nu oricine însă este capabil să spună cu precizie ce reprezintă acea fotografie. Pentru aceasta avem nevoie de elemente ce nu apar pe fotografie. Montajele cinematografice involuntar comice prezintă astfel de « fotografii » despre « holocaust ». Iubitorii acestor filme ar face bine să le înregistreze. Va veni ziua când ele vor fi ascunse și distruse prin « ordin de sus », așa cum s-au petrecut lucrurile la noi în zilele premergătoare și următoare loviturii sioniste de stat ce a pus capăt regimului iudeo-comunist, personal și de familie al lui Ceaușescu. Ni se prezintă uneori fotografia unei barăci din lemn ce abia se ține pe picioare. Alături se vede un motor, care probabil nici nu poate demara. Se mai vede un șir de oameni așteptând nu se știe ce. În aceste condiții nu putem spune că oamenii își așteaptă rândul pentru a pătrunde în « camerele de gazare ».

NL : *Unul din filmele despre holocaust, prezentate la televiziune, expediază scena « gazării » în câteva secunde. Este normal acest lucru ?*

GPD : Nu este normal de loc. Observația este pertinentă. Același lucru se întâmplă cu multe lucrări aparent științifice, care pretind că se ocupă de « camerele de gazare ». În realitate, ni se arată orice, numai o « cameră de gazare » nu. Ni se prezintă, de exemplu, pantofii celor gazați, părul lor, haine, ochelari, proteze dentare, se vorbește de « gazare » fără să ni se prezinte însă un gazat adevărat, o analiză chimică de laborator, o expertiză a armei crimei. Filmul lui Lanzmann și cărțile exterminationiste sunt extrem de discrete în legătură cu acest subiect. O discreție nefirească și suspectă, ce datează de peste 60 de ani.

NL : *Fotografiile cu munți de ochelari, de păr uman, pantofi, pingele și alte obiecte impresonează pe cei ce le privesc. Ce ne puteți spune despre asta ?*

GPD : Este vorba de una din armele specifice manipulării oamenilor în sensul idolatriei holocaustice. Pe timpul războiului, părul omenesc se recupera în multe din frizeriile Europei. Frizeriile de bărbați și de damă strângeau părul, pe care îl livrau apoi întreprinderilor de prelucrare. Se confecționau astfel papuci, pantofi de vară, diverse produse textile. Germania ducea lipsă de materii prime, era obligată să recupereze tot, metalele feroase și neferoase, deșeuri de piele, cauciuc, hârtie, textile, jucării pentru copii, etc. Există documente ce arată că recuperarea unor astfel de materiale se făcea atât în Germania cât și în Franța, încă din timpul primului Război mondial. Oamenii ce cunosc aceste lucruri pot fi manipulați cu ajutorul fotografiilor reprezentând munți de pantofi și papuci vechi sau zeci și sute de saci plini cu păr uman. Există însă fotografii care arată astfel de obiecte în Franța, de exemplu. În timpul războiului, trei sau patru uzine textile franțuzești foloseau părul uman ca materie primă. Există documente și ordonanțe ale guvernului francez cu privire la colectarea părului uman.

NL : *Noi vorbim totuși de Germania, nu de Franța.*

GPD : Bineînțeles. Nu putem însă suspecta pe germani pentru faptul de a fi recuperat părul omenesc, pantofii și bocancii uzați, operație ce se făcea, după cum am arătat, și în Franța, țară extrem de bogată, ce posedea unul din cele mai întinse imperii coloniale care au existat vreodată. Depozite de materiale recuperate existau pretutindeni în Europa anilor de război, supusă blocadei economice exercitată la Vest de englezi și de americani, iar la Est de către ruși. Grămezile de vechituri nu demonstrează nimic în materie de exterminare. Ele arată manipularea prostimii la care se pretează guvernele, ce continuă războiul sub alte forme. Astfel de obiecte și materiale se recuperau în toate lagărele și se prelucrau în unele dintre acestea. Milioanele de civili germani, ale căror case fuseseră bombardate de către anglo-americani, aveau nevoie de mici obiecte casnice, precum tacâmuri, ceas deșteptător și altele ce se puteau confecționa din materiale recuperate.

NL : *Oamenii ce văd grămezile de ochelari, brichete, stilouri și altele își imaginează că acestea au fost luate de la cei care nu mai aveau nevoie de ele, întrucât fuseseră « gazați ».*

GPD : Grămezile de vechituri și obiecte de tot felul nu demonstrează nimic de natură exterminționistă, ci numai existența unei activități de recuperare. De aceea insist pe exemplul francez. Există fotografii de arhivă ce prezintă munți de pantofi vechi și alte obiecte, printre care soldații francezi își caută norocul, înainte ca această comoară să fie preluată de către întreprinderile colectoare. Nemții măcinau pantofii și pingelele vechi, din care făceau piele sintetică, pe baza căreia se confecționau pantofi noi. Același lucru se întâmpla cu ramele de ochelari care se măcinau și serveau la fabricarea altor ochelari noi, sau a altor obiecte.

NL : *Ați afirmat că au fost efectuate mii și zeci de mii de autopsii umane, fără să se poată stabili un singur caz de om ce ar fi murit prin otrăvire sau gazare cu acid cianhidric sau alt gaz toxic. Mențineți această afirmație ?*

GPD : Bineînțeles. Nu există nici un raport de autopsie care să arate că cineva ar fi fost ucis prin gazare cu o substanță toxică sau alta. Vă pot cita un caz extrem de interesant. Este vorba de așa numita « cameră de gazare » din lagărul Struthof, de lângă Strasbourg, în Alzacia. După război se lansase zvonul că la Struthof ar fi fost gazați oameni. În decembrie 1945, guvernul francez a delegat pe profesorul Fabre, decanul Facultății de Farmacie din Paris, pentru a expertiza presupusa « cameră de gazare ». Pe de altă parte, profesorul Fabre a mai fost însărcinat cu autopsia câtorva zeci de cadavre ce se păstrau în formol la Centrul medico-legal din Strasbourg. Se credea că aceste cadavre ar fi fost gazate la Struthof. Concluzia expertizei profesorului Fabre este negativă atât în ce privește presupusa « cameră de gazare » cât și în ce privește prezența unui gaz toxic în plămâni cadavrelor suspecte. Și mai interesant însă este faptul că raportul de expertiză și de autopsie al profesorului Fabre a dispărut ulterior din arhivele justiției militare franceze. Deși acest raport a dispărut, existența lui fiind

cunoscută de o serie de oameni, concluziile lui nu au putut fi ascunse. Dispariția lui arată că există oameni puternici, bine plasați, ce fac totul pentru a menține credibilitatea minciunii « camerelor de gazare ». Profesorul René Fabre fusese șeful unei echipe din care mai făceau parte încă trei medici renumiți. Concluziile expertizei nu au putut fi oculte, iar dispariția raportului oficial de misiune al profesorului Fabre arată ce fel de oameni sunt în serviciul tezei exterminatismului istoric. În afară de aceasta, în urmă cu peste 25 de ani, un medic militar american a făcut publice rezultatele autopsiilor efectuate de el și echipa lui, pe toate cadavrele la dispoziție, ce proveneau din lagărele germane de concentrare. Nici acesta nu a găsit în cadavrele autopsiate și expertizate vreo urmă de acid cianhidric sau alt gaz toxic.

NL : *Cu privire la așa zisele atrocități ce ar fi avut loc în lagărele germane, se vorbește adesea de schimbul de scrisori și mesaje dintre unii prizonieri din interiorul lagărelor și prietenii lor de afară. Ce ne puteți spune despre acest aspect al problemei ?*

GPD : Secretul lagărelor germane de concentrare este un mit. Germania este în inima Europei, nu în Siberia. Nici măcar secretul Gulagului iudeo-sovietic nu a putut fi păstrat. Siberia sau Bavaria nu sunt la fel de accesibile. Începând cu 1942, aproape toate lagărele germane au devenit lagăre de muncă, în cadrul cărora deținuții lucrau alături de muncitori și specialiști din toate țările Europei. Când vorbim de Auschwitz e bine să știm că acest lagăr era format dintr-un ansamblu de 39 de sub-lagăre, în care, la un moment dat trăiau și lucrau cam 100 000 de oameni din toate țările Europei, inclusiv mii și mii de polonezi din apropiere. La Auschwitz se găseau zeci de uzine, printre cele mai mari și mai moderne din acea vreme. Dacă la Auschwitz ar fi existat cu adevărat așa numitele abatoare chimice, secretul lor nu ar fi putut fi păstrat. În timpul războiului au fost lansate zvonuri cu privire la așa numitele « camere de gazare ». Ne putem imagina de unde porneau ele. Nu cumva există vreo legătură între cei ce lansau astfel de zvonuri și cei care, mai târziu, subtilizau raportul profesorului Fabre de expertiză a pretensei « camere de gazare » din Alzacia? În decembrie 1943, sub influența zvonurilor și presiunilor sioniste, sovieto-anglo-americani pregăteau o declarație politică în cadrul căreia, pentru prima oară, urma să se spună câteva cuvinte despre misterioasele zvonuri cu privire la « camerele de gazare ». În ultimă instanță, la sugestia englezilor, aliații au renunțat să abordeze într-o declarație politică problematica confuză a zvonurilor lansate de cineva cu un anumit scop.

NL : *Cu ocazia morții unui deținut dintr-un lagăr german de concentrare, administrația acestuia întocmea formele legale obișnuite în caz de deces ?*

GPD : Orice armată și orice administrație este supusă unei birocrații care înregistrează tot ce se petrece. Armata germană era la fel de birocrată ca orice altă armată a vremii. Meticulozitatea germană consuma tone de hârtie pe zi pentru funcționarea corectă a unui grup de armate. Ne putem da seama de acest lucru cercetând arhivele existente. Orice fapt cât de mărunț este înregistrat, orice schimbare pe front, orice mișcare inamică, orice fenomen meteorologic sau atac de partizani lasă urme pe diverse hârtii ce se centralizează finalmente în arhivele regimentelor, diviziilor, ale marilor unități. Aprovizionarea cu cărbuni pentru crematorii, cu mâncare, apă de băut, muniții și orice altceva presupune justificări și aprobări ce se regăsesc în arhive. În cazul morții naturale a unui om, administrația Auschwitz cerea un număr de peste 20 de semnături diferite, de la persoanele din jurul celui decedat până la comandantul lagărului. În cazul morții anormale, de exemplu în urma unui accident, a unei execuții, a unei crime fără autor cunoscut, sau a unei sinucideri erau necesare peste 30 de semnături. Moartea naturală sau ne-naturală a unui prizonier era înregistrată în 20 sau chiar 30 de locuri diferite, ceea ce constituia un adevărat dosar. Cei ce afirmă că existau un fel de comadouri speciale însărcinate cu « ștergerea urmelor » ar face mai bine de și-ar folosi imaginația pentru literatura fantastică. Astfel de comadouri ar fi lăsat urme cu privire la ștergerea urmelor !

NL : *Pentru cele patru milioane de morți dela Auschwitz, admiși de Tribunalul de la Nuremberg, ar fi trebuit să găsim cam 100 de milioane de semnături în arhivele lagărului. Administrația Auschwitz trebuie să fi dispus de o bună cantitate de stilouri !*

GPD : Cercetătorii și istoricii revizionisti au făcut tot felul de calcule de acest gen, calcule pe care orice om de bună credință le poate face și singur. Oricine se poate interesa, la crematoriul cel mai apropiat de locuința sa, cât timp durează astăzi cremațiunea completă a cadavrului unui adult, ce cantitate de energie este necesară pentru realizarea acestui lucru. Trebuie ținut cont că în anii 1940-1945 performanțele crematoriilor germane erau inferioare celor de azi. Crematoriile electrice de azi au nevoie de trei ore pentru transformarea unui cadavru în cenușă. Crematoriile cu cărbuni de la Auschwitz aveau nevoie de cel puțin o oră în plus. Socotind că fiecare crematoriu trebuia răcit după întrebuintare, având în vedere cifra oficială de 4 milioane și numărul de crematorii de la Auschwitz cercetătorii revizionisti au calculat că nici până astăzi instalațiile de la Auschwitz nu ar fi putut transforma în cenușă cele patru milioane de morți ai Procesului de la Nuremberg ! Dacă nemții ar fi vrut cu adevărat să-i extermine pe jidani, nu ar fi avut nevoie să-i transporte mii de kilometri din Roma, Paris sau Amsterdam la Auschwitz, pentru ca acolo să se joace cu ei de-a pititelea prin « camerele de gazare ». Mijlocul cel mai simplu ar fi fost să lase oamenii afară, o noapte sau două, dezbrăcați în plină iarnă. Un astfel de procedeu nu ar fi lăsat nici un fel de urmă, și nu ar fi necesitat vreo cheltuială !

NL : *Ce ne puteți spune despre mărturiile foștilor deținuți ?*

GPD : Pe lângă mărturiile foștilor deținuți, există și « recunoașteri » sau « confesiuni » din partea unor foști gardieni, soldați, subofițeri și ofițeri SS. Mărturiile foștilor prizonieri și confesiunile foștilor lor temnicipi sunt extrem de vagi, confuze. Vă veți da seama mai bine de acest aspect după ce ne vom ocupa mai întâi de « camerele de gazare » ce reprezintă mijlocul cel mai complicat și mai costisitor ce a fost inventat vreodată spre a ucide oamenii. După ce ne vom fi lămurit cât este de dificil să ucizi un om pe această cale, vom înțelege de ce « mărturiile » și « confesiunile » de care vorbim nu pot fi decât confuze, ca să nu spun false ! Pentru că m-ați întrebat însă de martori, să vorbim despre aceștia. Martorilor se cuvine să le spunem pe numele lor adevărat. Să vorbim de cazul doamnei Simone Veil, ministru francez în mai multe guverne, fostă președintă a Parlamentului Europei. Să mai vorbim de domnia Elie Wiesel, Simon Wiesenthal, Henri Krasuky. Fiecare dintre aceștia afirmă : « *am fost la Auschwitz. Sunt un martor. Iată numărul meu. El dovedește că am fost cu adevărat în acest lagăr* ». Nu putem răspunde decât « de acord », vă credem. Ceea ce ne interesează însă nu sunt simplii martori de la Auschwitz ci numai aceia care, eventual, susțin și pot dovedi că au văzut cu ochii lor o « cameră de gazare ». Întrebarea pe care trebuie să o punem acestor martori este dacă au fost sau nu martori ai așa numitelor gazări ! La această întrebare. unii martori răspund că « dacă aş fi asistat la o gazare, nu aş mai fi astăzi aici, spre a vă vorbi de gazări ! ». Un astfel de răspuns are valoarea unei piruete. El arată că martorul respectiv mărturisește că nu a asistat la nici un fel de gazare. S-au găsit martori cu suficient tupeu pentru a afirma sus și tare că au asistat cu adevărat la mai multe gazări. Filip Müller a scris o carte al cărei titlu este « *Trei ani într-o cameră de gazare* ». Cartea lui Müller a fost prefațată de Claude Lanzmann și a fost premiată de către LICRA. Alți martori precum Rudolf Vrba-Rosenberg, profesor într-o universitate din Vancouver, au scris cărți asemănătoare. Acesta pretinde și el că ar fi fost martor al mai multor gazări. O primă remarcă de bun simț : sunt cam mulți martorii ce vorbesc despre Auschwitz, prea multe asociațiile foștilor prizonieri din lagărele germane. Asociația foștilor prizonieri de la Auschwitz, al cărei sediu central este la Bruxelles are 12 filiale în lume. Există o asociație a gemenilor de la Auschwitz în California. Să se fi reunit acolo absolut toți gemenii născuți la Auschwitz. Ar fi o minune. Aceși oameni ne spun în general că întreaga lor familie ar fi dispărut la Auschwitz, de unde ei au scăpat ca prin minune ! Zisele și spusele acestor oameni merită să fie verificate. Vom avea parte de

surprize ! Fiecare pretinde că ar fi scăpat de la Auschwitz ca prin minune. Față cu astfel de declarații și mărturii suntem îndreptățiți să credem că Auschwitzul a beneficiat de o specială binecuvântare divină de vreme ce s-au petrecut acolo atâtea minuni ! Maglavitul lui Petrache Lupu, burta balenei a lui Iona sunt nimic pe lângă Auschwitz. Filip Müller a locuit trei ani pe muche într-o « cameră de gazare » în vreme ce Iona a fost scuipat de balena lui după o nimica toată de două sau trei zile. Auschwitzul pare să fi fost Țara Minunilor. Nu ne rămâne decât să o căutăm și pe Alice, care, se știe, a trecut prin Țara Minunilor. Să lăsăm însă gluma. Nu cumva acești martori, în frunte cu Simone Veil, dovedesc prin chiar prezența lor că la Auschwitz nu au avut loc nici un fel de gazări ? Să luăm cazul lui Simon Wiesenthal, care uneori afirmă că ar fi trecut prin patru lagăre de exterminare, alte ori prin șapte, nouă, unsprezece, sau treisprezece. Declarația lui ar semnifica că Hitler ar fi luat decizia să îl exterminare pe Dl Wiesenthal, în care scop l-a internat într-un lagăr zis de exterminare. Apoi a uitat că are un client de exterminat. Hitler și-ar fi adus totuși aminte de musii Wiesenthal, dar numai pentru a-l muta în alt lagăr de exterminare, unde iarăși a uitat să îl exterminare ! Oricum am lua-o, cazul Wiesenthal ne conduce în Țara lui Alice, a minunilor. Ca-n bancurile aforistului Bulă. « *Auschwitz dom'le ! Ce vremuri ! Era curent și-n garduri* ». Nu ca-n epoca-lumină a lui Ceaușescu. Dacă la televiziune s-ar anunța zi de zi că moșul lui Petrache Lupu coboară pe pământul sfânt al Olteniei ca Sfântul Sisoe al lui Topârceanu, telespectatori ar ridica din sprâncene, ar crede din ce în ce mai puțin în « Moșul » cu pricina, în ciuda sfințeniei trâmbițate a gângavului din Maglavit. Condiționarea psihologică a marelui public, tăierea cerebrală obștească împrejur este atât de totală și deplină. Cu cât apar mai mulți scăpați prin urechile acului de la Auschwitz, cu atât se crede din ce în ce mai mult în minuni. Minuni la pătrat, la cub, la tonă, supra-minuni și alte miracole brevetate, omologate și neomologate de Sistemul Internațional de Brevete de Minuni și Miracole deschis de Sfântul Petrea chiar în Poarta Raiului ! Grație puterii de care dispun, doamna Simone Veil și Elie Wiesel vor sfârși prin a depune la ghișeul Sfântului Petrea etalonul-minune-Auschwitz în platină sau aur de vițel — că vițelul de aur și-a luat lumea-n coarne pe vremea lui Moise ! Paradoxul la care s-a ajuns cu idolatria holocaustică și îndoctrinarea shoatică televizuală amintește mașinile de călcat. Pe vremea epocii-lumină, românii nu mai îndrăzneau să le bage în priză. Televiziunea lucra numai două ore pe zi, iar Ceaușescu glăsuia prin fiarele de călcat, șurubelnițele pneumatice și alte mulgătoare de vite... Să nu o părăsim însă pe doamna Simone Veil, născută Simone Jacobs, undeva pe Coasta de Azur. Sărăcuța de ea ! Simone Veil face parte dintr-o elită de străjeri israelieni. Fotografia publicată de Calendarul pe 1944 al Străjerilor și Străjerițelor Israelului este aceea a Simonei Jacobs, numele de față al Simonei Veil. Impreună cu mama și cu sora ei, Simone Jacobs este ridicată de pe coasta de Azur, transportată mai întâi la lagărul de tranzit de la Drancy și apoi la Bobrek, un sub-lagăr din complexul Auschwitz. Cele două surori nu sunt separate de mama lor decât de moartea acesteia, de tifos, survenită în lagărul Bergen-Belsen, unde cele trei fuseseră mutate. O altă soră a Simonei Jacob-Veil a supraviețuit în lagărul de la Ravensbruck. Cele trei surori au supraviețuit lagărelor, războiului, tifosului. Astăzi doamna Veil strigă sus și tare că este un martor viu ! Ce fel de martor este Simone Veil ? In biografia ce i-a fost consacrată de Sarazin, apărută la Paris în 1987, citim, de exemplu, că un tânăr soldat SS, în vara lui 1944, s-a urcat în grabă pe bicicletă spre a procura sulfamidă unei prietene a Simonei, tot jidoavcă. Sarazin, biograful lui Simone Veil, a aflat acest fapt banal din chiar gura lui Simone Veil. Suntem în drept să bănuim o idilă între tânărul soldat SS și domnișoara Simone Jacobs. Deși recunoaște gestul cavaleresc al soldatului SS, ce i-a ușurat suferința și poate chiar salvat viața, Simone Veil pretinde astăzi că soldatul respectiv ar fi fost la fel de eficace dacă ar fi primit ordin să o gazeze. Ea uită însă că soldatul respectiv i-a cumpărat sulfamidă fără să primească ordin în acest sens, ba chiar încălcând anumite ordine. Ne putem întreba: ce fel de martor este Simone Veil-Jacobs ? In urma unuia dintre procesele profesorului Faurisson, doamna Veil s-a scăpat

în direct la televiziunea franceză : « Ni se cer în permanență dovezi cu privire la existența camerelor de gazare. Lumea știe că nemții au distrus toate dovezile existente, că au ucis toți martorii ». De fapt doamna Veil în persoană este dovada vie că nemții nu au suprimat martorii. Astfel de dovezi vii sunt și Elie Wiesel, și Krasuky, și Wiesenthal și ceilalți !

NL : *Acești martori s-au întors din detenția lor cu vreo dovadă materială ?*

GPD : Dovezile cu privire la existența « camerelor de gazare » nu puteau fi aduse de doamnișoara Veil-Jacobs în poșeta de mână. Ea și ceilalți ar trebui să fie însă în măsură să ne indice locul precis unde a fost amplasată vreo cameră de gazare, să ne indice schema tehnică a unei astfel de arme, modul de funcționare și alte detalii care în ansamblul lor ar putea constitui o dovadă. De peste 60 de ani însă, așa numitele « camere de gazare de la Auschwitz » sunt zilnic vizitate de mii de turiști și chiar specimene de gură-cască și pierde-vară. Acestora nu li se prezintă nici un fel de probe materiale. Li se recită Crezul într-unul și atât-țitorul Holocaust, ne-născutul, ne-făcutul și ne-doveditul. Oamenii rămân ca la dentist, se închină și își văd de ale lor !

Să examinăm și cazul lui Elie Wiesel. La 16 ani, Wiesel este deportat la Auschwitz, împreună cu tatăl său, de care nu este separat. În decembrie 1944, Elie Wiesel are nevoie de o urgentă intervenție chirurgicală. La Auschwitz funcționa unul din cele mai moderne spitale din Europa vremii. Lui Wiesel îi este frică de operația ce urma să fie efectuată de un chirurg SS. Medicul lui, jidan și prizonier ca și el, îl asigură că nu are de ce să se teamă, întrucât va fi tot timpul alături de el, asistându-l și ajutându-l pe chirurgul SS. Operația se termină cu succes. Tânărul Elie Wiesel este în convalescență. După câțva timp, administrația lagărului anunță prizonierii că rușii vor sosi în curând. Nemții decid evacuarea lagărului, urmând ca prizonierii valizi să fie transferați în alte lagăre din interiorul Germaniei. Elie Wiesel și tatăl său ar fi putut rămâne pe loc spre a fi « eliberați » de ruși. Germanii considerau tatăl și fiul incapabili să suporte transferul într-un alt lagăr. Administrația de la Auschwitz propune tânărului convalescent Wiesel să rămână în lagăr. Tatălui lui Wiesel i se propune să rămână ca infirmier, în care scop, cu toată graba evacuării, nemții sunt gata să îi asigure o formațiune medicală. Tatăl și fiul Wiesel refuză însă perspectiva « eliberării » de către ruși, preferând să plece în retragere împreună cu administrația lagărului și temnicerii SS, despre care, astăzi, legea ne obligă să credem că erau niște călăi-exterminaționiști fără pereche.

NL : *De unde știți aceste lucruri ?*

GP : Din cartea autobiografică *Noaptea (La Nuit)* publicată de Elie Wiesel în 1956, cu o prefață de François Mauriac. În această carte, Elie Wiesel nu șoptește un cuvânt despre « camerele de gazare ». Vorbește exclusiv de exterminarea prin foc, în aer liber ! Ardeau oamenii, se pare, ca în bancurile cu Iadul capitalist ! Cartea lui Wiesel a fost publicată pe vremea când exterminaționiștii nu se gândiseră să echipeze Auschwitzul cu vreo câteva « camere de gazare ». Wiesel povestește că soldații SS descărcău din camioane copii-sugari într-o groapă în flăcări, unde era cât pe ce să fie azvârlit și el. La un pas de groapă, i s-a ordonat să facă stânga împrejur. Elie Wiesel este și el scăpat prin minune, minune vie pe două picioare. Undeva povestește că în apropiere de Babi-Yar, în Ucraina, cineva i-ar fi povestit că în urma unui masacru, pământul s-a pus pe cutremurare vreme de luni de zile. Sânge artezian țâșnea din pământ, ca lava din vulcani ! Martoriiăștia holocaustici or avea sânge de origine vulcanică ! În orice caz, simpla lor prezență dovedește că exterminarea, cu care se laudă, nu a avut loc ! Înțelegem astfel numărul astronomic al asociațiilor de supraviețuitori ai lagărelor germane. În urmă cu mai bine de 30 de ani, Tuvia Friedmann era să constituie în Israel un partid politic al supraviețuitorilor lagărelor germane. Supraviețuitorii jidani americani ai lagărelor germane ar putea constitui mai multe partide politice la nivelul Statelor Unite.

NL : *Vorbind despre martori, ne puteți spuneți câteva cuvinte despre locotenentul inginer SS Kurt Gerstein, ale cărui « confesiuni » sunt adesea citate de către istoricii exterminaționiști.*

GPD : Specialistul recunoscut al acestor « confesiuni » este francezul Henri Roques, autorul faimoasei teze de doctorat de la Universitatea din Nantes (1985). Henri Roques este primul posesor al Diplomei de Doctor în Istorie, căruia Ministerul francez al Educației și Invățământului i-a retras acest titlu după doi ani de la obținerea lui. Cazul lui Roques nu este singurul în Europa occidentală. Magistratului german Wilhelm Stäglich i s-a retras titlul de Doctor în Drept după 40 de ani, pentru faptul de a fi scris *Mitul de la Auschwitz*, o carte foarte importantă din perspectiva revizionistă. Zece sau doisprezece ani după retragerea titlului de Doctor în Istorie al lui Henri Roques, Franța recidivează anulând Diploma de studii aprofundate în istorie a lui Jean Plantin, tânăr cercetător revizionist din Lyon. Acesta era pe cale de a deveni Doctor în Istorie. Trecuse cu succes examenul ce îi deschidea perspectiva tezei finale. Subiectul de studiu al doctorandului Jean Plantin interesează de aproape discuția noastră actuală : « Epidemiile de tifos exantematic din lagărele de concentrare germane ». Insist asupra acestui aspect. Mulți români își închipuie că astfel de abuzuri de putere s-au petrecut doar în fostele țări comuniste, unde s-au anulat și titlurile de « Academicieni », prin definiție « nemuritori » ! Faptele de acest gen demonstrează esența comună a puterii politice postbelice de o parte sau alta a fostei Cortine de Fier. Democrațiile occidentale, aparent « liberale », erau tot atât de totalitare ca democrațiile totalitar-dictatoriale din republicile unionale și socialiste ale fostului Imperiu Sovietic. Esența comună a puterii politice de o parte și de alta a fostei « Cortine de Fier » trimite la tăierea cerebrală planetară împrejur, la jidănirea lumii întregi, care a avut loc după ultimul Război mondial.

Să revenim însă la « confesiunile » tânărului locotenent SS și inginer chimist Kurt Gerstein. Către sfârșitul războiului, prin februarie 1945, Gerstein se predă armatei franceze ce opera pe teritoriul Bavariei. Rămâne prizonier al francezilor până în august 1945, când este găsit mort în celula sa, la închisoarea din Paris. Din martie până în august 1945, Gerstein a fost anchetat de justiția militară franceză, de organele respective ale Angliei, Canadei și Statelor Unite. Limba lui maternă era germană. Se exprima destul de bine în franceză și engleză, cu greșeli evidente de gramatică și ortografie, ce nu alterau însă sensul general al ideilor lui. În diversele arhive și în documentele oficiale ale Tribunalului de la Nuremberg, Henri Roques a putut repertoria un număr de douăsprezece « confesiuni » în germană, engleză și franceză. Relativ lungi, pitorești, presărate cu detalii picante, devenite jenante, « *confesiunile* » lui Gerstein se contrazic între ele, fiind pline de imposibilități fizice și absurdități de tot felul. De exemplu, vorbind de « camera de gazare » din lagărul Belzec, care ar fi avut o suprafață de 25 de m², Gerstein afirmă că în aceasta erau înghesușiți și « gazați » între 700 și 800 de oameni odată ! Un simplu calcul arată că Gerstein comprima între 28 și 32 de persoane pe metru pătrat, ceea ce reprezintă o imposibilitate. Imposibilitățile, absurditățile și imbecilitățile traversează fiecare pagină a acestor « *confesiuni* », ce nu au putut fi folosite de Tribunalul de la Nuremberg. Motiv pentru care, undeva sus, se va fi decis ca Gerstein să o ia cu anticipație către lumea cealaltă. Nu pe calea ștreangului oficial și a călăului polonez, ca Rudolf Höss, ci pe calea « sinuciderii » discrete, într-un fund de celulă franțuzească bine păzită. Astfel de « sinucideri » oportune, din punct de vedere politic, au avut loc în toate închisorile aliate, cea mai celebră fiind aceea din 1987 a lui Rudolf Hess, adjunctul lui Hitler, omul care a zburat în plin război în Anglia, spre a face pace cu Imperiul Britanic. Teza de doctorat a lui Henri Roques a eliminat din discuțiile și preocupările istoricilor așa numitele « *confesiuni* » ale lui Gerstein. Nimeni nu mai vorbește astăzi de Gerstein și « *confesiunile* » acestuia. Manualele școlare și diversele cărți exterminacioniste, preferă să vorbească de « *confesiunile* » lui Rudolf Höss, primul din cei trei comandanți de la Auschwitz. Proza smulsă acestuia sub tortură, a fost publicată în 1958 sub titlul de *Comandant la Auschwitz*. Se mai vorbește uneori de « *confesiunile* » lui Johann Paul Kremer, de care Robert Faurisson s-a ocupat în mai multe din cărțile sale. « *Confesiunile* » lui Kremer nu sunt foarte pe gustul marelui public, ele au făcut și fac încă obiectul unor studii aride, cunoscute doar de specialiști. Dimpotrivă, « *confesiunile* »

lui Rudolf Höss, comandant la Auschwitz între 1940 și 1943, au fost traduse în zeci de limbi și au făcut de mai multe ori înconjurul pământului. Când este vorba de lucruri cu caracter general, precum condițiile de viață și de muncă ale prizonierilor, de ordinele de zi cu zi primite de la superiorii săi, Höss rămâne în limitele normalului, ale credibilului, deși tendința de a exagera și înegri tabloul este evidentă. Să nu uităm că Höss și-a redactat « *confesiunile* » cu ștreangul de gât, sub supravegherea jidovilor temnicheri englezi, apoi a jidovilor temnicheri polonezi, care l-au spânzurat după ce au stors de la el ce le trebuia. Era important ca Höss să dispară, nu cumva într-o zi să se dezică. Din nefericire pentru ei, temnicherii « polonezi » nu au fost suficient de atenți la ce i-au dictat lui Höss pe tema « gazării », care avea să devină în anii următori subiectul central al tezei exterminționiste. Nici Höss nici temnicherii lui polonezi sau jidani nu erau la curent cu dificultățile chimice extreme pe care le presupune executarea unui om într-o cameră de gazare. Pentru a înțelege acest lucru este suficient să studiem camerele de gazare din penitenciarele americane. Rudolf Höss tratează prezența deținuților pe cale de a fi gazați în « camerele de gazare » precum aceea a cartofilor sau cărbunilor din vagoane, pe rampa de descărcare. Odată vagonul la rampă, echipa de descărcare urcă și începe treaba cu lopata. Nu este tot una cărbuni sau cartofi, diferența însă nu are prea mare importanță. Echipa de descărcare poate fuma, mânca, bea, discuta și cânta în timp ce lucrează. Cartofii, cărbunii nu sunt toxici. Potrivit « *confesiunilor* » sub jurământ ale lui Höss, *sonderkomandourile* speciale, însărcinate cu golirea, după utilizare, a « camerelor de gazare », în vederea unei noi operații de gazare, manipulau cadavrele gazaților fără vreo măsură specială, ca și cum ar fi fost vorba de cartofi sau de cărbuni. Despre o singură și neînsemnată măsură de aerisire a « camerelor de gazare » amintește Höss : punerea în funcțiune a unui ventilator primitiv, vreme de 15-20 de minute, între sfârșitul « gazării » și începutul evacuării cadavrelor. Membrii comandoului de evacuare a cadavrelor gazate discutau între ei, fumau, beau, mâncau, povesteau, cântau, ceea ce înseamnă că nici unul dintre ei nu avea pe figură nelipsita mască de gaze, cu care se intră în camera de gazare americană în care a fost gazat un singur om. De notat : în camerele de gazare din penitenciarele americane nu se pătrunde decât după mai multe ore, în care timp s-a procedat la o complicată neutralizare și transformare chimică a gazului mortal. În penitenciarele americane, pentru evacuarea unui singur cadavru este nevoie de o echipă formată dintr-un medic-cioclu și doi gropari. Toți trei cu masca de gaze pe figură. Înainte de a atinge cadavrul, acesta este spălat cu furtunul, insistându-se asupra părului de pe cap, a orificiilor naturale, a subțiorilor, a încheieturilor. Nimic din acestea în « *confesiunile* » sub jurământ ale lui Höss, comandantul de la Auschwitz. Excesul de zel, prostia, incultura, graba anchetatorilor, temnicherilor, torționarilor și călăilor lui Höss s-a întors împotriva lor, împotriva tezei exterminării în lagărele de concentrare germane. Höss scrie că ușile « camerei de gazare », în care fuseseră executați între 2000 și 3000 de oameni, se deschideau la 10 sau 15 minute după introducerea gazului mortal. Cu alte cuvinte, ușile « camerei de gazare » se deschideau imediat după gazare. După ce am văzut cum decurge această operațiune în cazul unui singur gazat dintr-o cameră de gazare americană, ne dăm seama că scenariul descris de Höss reprezintă o imposibilitate tehnică absolută. Este suficient să ne gândim la scenariul ce ni se propune pentru a înțelege că el este imposibil.

NL : *Cu privire la camerele sau necamerele « de gazare » de la Auschwitz se vorbește despre Raportul Leuchter. Despre ce este vorba ?*

GPD : Fred Leuchter este arhitect-inginer. Locuiește la Boston. S-a specializat în camere de gazare și alte instrumente pentru executarea condamnaților la moarte în penitenciarele americane. Până de curând, în multe din penitenciarele americane condamnații la moarte erau executați în camere de gazare, prin intermediul acidului cianhidric încorporat în granule poroase sub vid, echivalent american al produsului « Zyklon B » german. În anii 1985-1987, profesorul Robert Faurisson a studiat modul de execuție prin gazare în penitenciarele americane și a ajuns în contact cu Fred Leuchter. Acesta nu se gândise încă la « camerele de

gazare » germane. Pe acea vreme, la Toronto, a avut loc primul și apoi al doilea proces al canadianului de origine germană Ernst Zündel, acuzat de « crimă de gândire » sau « crimă de revizionism istoric ». Actualmente, Ernst Zündel a fost extrădat în Germania unde, alături de Rudolf Germar și alții este deținut în Gulagul german, baraca Mannheim. La cererea lui Faurisson, Leuchter a acceptat să expertizeze așa numitele « camere de gazare » de la Auschwitz, urmând ca raportul său de expertiză tehnică să fie depus la dosarul pe rol al lui Zündel, la Tribunalul din Toronto. Raportul lui Leuchter este cât se poate de clar : cele ce ni se prezintă la Auschwitz, Birkenau și Maidanek drept camere de gazare, nu sunt așa ceva, nu au servit în acest scop și nu pot servi drept camere de gazare.

NL : *Leuchter a expertizat de fapt camere de dezinfecție ?*

GPD : Nu numai. Leuchter a expertizat ceea ce se prezintă turiștilor drept « camere de gazare ». Rolul jucat de Leuchter în această chestiune se va înțelege mai bine dacă urmărim modul cum a decurs misiunea lui la Auschwitz. Leuchter s-a deplasat la Auschwitz, Birkenau și Maidanek în fruntea unei echipe de specialiști : un desenator industrial, o secretară, un video-cameraman, un chimist, un șofer și alte câteva persoane. Atenția echipei Leuchter s-a concentrat mai ales asupra a ceea ce administrația Muzeului Auschwitz numește « *cameră de gazare omucidă* ». La Auschwitz și la Birkenau, expertiza a început prin a preleva și examina eșantioane din zidurile unui fel de morgă, unde cadavrele erau depozitate în așteptarea incinerării. La Maidanek, unde un astfel de depozit-morgă lipsea, Leuchter și-a început cercetările cu o fostă cameră de dezinfecție. Încăperile desemnate cam peste tot drept « camere de gazare » pentru uzul turiștilor și al amatorilor de « *blurg*⁴ » sunt foste depozite, foste camere de dezinfecție și nelipsitele încăperi mortuare. Fiecare lagăr dispunea nu numai de un spital, ci și de infirmerii sau puncte medicale, precum și de o morgă.

NL : *De peste 60 de ani, adevărate sau false, existente sau inexistente, « camerele de gazare » din lagărele germane sunt în centrul dezbaterilor și controverselor în jurul celui de al II-lea Război mondial. Deși am atins în mai multe rânduri acest subiect v-aș ruga să concentrați în câteva rânduri ceea ce credeți că trebuie reținut.*

GPD : Literatura concentraționară și exterminacionistă este imensă. Cu toate acestea, astăzi, la peste 60 de ani de la sfârșitul războiului, nici măcar o singură carte, o simplă broșură nu a fost consacrată subiectului arzător al « camerelor de gazare ». Faptul este elocvent, tulburător. Dacă în peste 60 de ani nu a fost consacrată nici măcar o singură carte acestui subiect, devine din ce în ce mai puțin probabil ca acest lucru să se producă în viitor. Nu-i ușor să scrii o carte despre ceva care nu există, nu are față, nu are formă, nu are nimic concret ! Anumite cărți conțin capitole al căror titlu sugerează o cercetare în jurul « camerelor de gazare ». După lectură însă, cititorul constată dezamăgit că promisiunea din tabla de materii nu a fost ținută de autor. Cărțile consacrate acestui subiect vorbesc la tot pasul de « părul gazaților », de « dinții gazaților », de « gazare » fără alte precizări, de « selecțiune » în vederea « gazării ». Autorii exterminacioniști ai acestor cărți nu furnizează, despre « camerele de gazare » din lagărele naziste, decât afirmații imprecise, confuze. Istoricul exterminacionist Olga Wormser-Migot, autoare a unei impozante teze de doctorat intitulată *Sistemul concentraționar nazist*, intitulează unul din capitolele tezei sale « Problema camerelor de gazare ». Există o problemă a « camerelor de gazare » : problema existenței sau inexistenței lor. Olga Wormser-Migot conchide pe bună dreptate că lagărele de la Mauthausen, Ravensbrück și altele nu au fost dotate cu « camere de gazare ». Totuși, fără să precizeze pe ce se bazează, ea lasă să se înțeleagă că alte lagăre au posedat un astfel de abator chimic ! Admite, de exemplu, existența « camerelor de gazare » la Auschwitz, o contestă pentru Ravensbrück sau Mauthausen, fără să

---

⁴ . Termen creat de revista franceză *Science et Vie* și care înseamnă : « baliverne lamentabile cu uzaj rezervat gogomanilor ».

ne spună pe ce se bazează nici când admite, nici când contestă. Toți autorii exterminaționiști sunt în această situație.

Institutul de Istorie Contemporană din Munchen este oficialitatea supremă pentru perioada nazistă din istoria Germaniei. Ziarul *Die Zeit* din 19 septembrie 1960 a publicat o scrisoare a Doctorului Martin Broszat, ajuns ulterior director al acestui institut. Broszat recunoaște că nu au existat « gazări » nici « camere de gazare » în lagărele din vechea Germanie, ci numai în anumite locuri din Polonia. Doctorul Broszat nu spune pe ce se bazează când contestă existența « camerelor de gazare » la Dachau, Buchenwald, Ravensbrück și în alte lagăre: Să nu uităm : pentru aceste « camere de gazare », oficial inexistente din 1960, mulți oameni fuseseră judecați, conamnați, executați între 1945 și 1960 !

Cea mai mare dificultate este că, printre istoricii exterminaționiști, nimeni nu pare să știe cam ce ar putea să însemne arma de exterminare în masă numită « cameră de gazare ». Nimeni nu știe cum ar putea arăta o « cameră de gazare » în care două sau trei mii de oameni ar putea fi executați în câteva minute, așa cum pretinde Rudolf Höss, în « confesiunile » sale poloneze. Dificultatea tehnică frizează imposibilul. Mai devreme sau mai târziu, exterminaționiștii vor fi obligați să renunțe la găselnița camerelor de gazare. Gazarea a mii și mii de oameni deodată, prezintă riscul de a gaza totul în jur. Ea este extrem de dificilă, probabil imposibilă. Acidul cianhidric, cu care se pretinde că ar fi fost realizate monstruoasele « gazări » naziste, este o substanță greu de manipulat, inclusiv cu masca de gaze pe figură. El aderă rapid și persistent la orice suprafață. În plus, acidul cianhidric este explozibil. Pentru acest motiv, « camerele de gazare » nu puteau fi amplasate în apropierea crematoriilor de la Auschwitz, așa cum pretend exterminaționiștii. Nu cei ce contestă existența « camerelor de gazare » trebuie să spună în ce constau acestea, cum arătau, cum funcționau... Cei ce afirmă existența « camerelor de gazare » au datoria să spună ce este și cum funcționează o « cameră de gazare » în care pot fi gazați simultan două sau trei mii de oameni ! Teologii vorbesc de Dumnezeu, a cărui existență a pus totdeauna probleme. Nu este ușor să vorbești de Dumnezeu. De aceea, teologii au descoperit unele căi, metode și argumente pentru a « demonstra » cumva existența acestuia. Adepții « camerelor de gazare » se comportă ca niște impostori deghizați în teologi, incapabili să formuleze o frază coerentă cu privire la « dumnezeul » lor. Olga Vurmser-Migot are dreptate. « Camerele de gazare » constituie o problemă ! Problema constă în însăși existența lor, mai greu de demonstrat decât chiar existența lui Dumnezeu. Problema este de natură teologică ! În contextul imediatității istorice, credința oarbă în holocaust și « camerele de gazare » conduce la o idolatrie, ce tinde să devină o religie, în cadrul căreia Dumnezeu este înlocuit cu poporul iudeu !

NL : *Ne-ați putea spune câteva cuvinte despre universul poate excepțional dar nu tocmai fictiv din jurul « camerelor de gazare », despre jurnalul Anei Franck, procesul de la Nuremberg, consecințele financiare, politice și istorice ale mitului holocaustic. Ce ne puteți spune despre procesul de la Nuremberg în special ?*

GPD : În contextul « camerelor de gazare » există elemente fictive sau de ficțiune și elemente false. Mascarada judiciară de la Nuremberg a pus în lumină o colecție de ficțiuni, falsuri și escrocherii. De aceea, așa numitul « proces de la Nuremberg » este una din cele mai incredibile infamii clocite vreodată de o minte bolnavă. El avut loc în 1945-1946. În cadrul lui au fost judecați așa numiții « mari criminali de război » : mareșalul Goering, amiralul Doenitz, ministrul de externe Ribbentrop, ziaristul independent Iulius Streicher, mareșalii Keitel, Jodl și alții. Se spune și se repetă cu insistență că anumite adevăruri ar fi fost stabilite la Nuremberg. Oamenii informați nu acceptă nimic din toate acestea. Iată de ce. Procesul de la Nuremberg este judecata celui slab de către cel puternic, a învinsului de către învingător, a boxerului însângerat și căzut la pământ de către învingătorul său care, odată câștigată lupta, a extrudat o lege specială pentru a-și judeca învinsul. Acesta va fi obligat să dea seamă de loviturile administrate învingătorului, fără ca învingătorul să răspundă, la rândul lui, pentru

loviturile sale contra învinsului. Judecata unui învins de către dușmanul și învingătorul său nu poate fi dreaptă ! Cui i-ar face plăcere să fie judecat de dușmanul care a triumfat asupra lui ? Tribunalul de la Nuremberg nu era internațional. El era format exclusiv din banda celor patru învingători ! El cuprindea patru judecători și patru supleanți : un judecător american, unul englez, unul francez și unul sovietic, plus supleanții acestora. Nikitcenko, judecătorul din procesele staliniste ale anilor 1936-1938 a fost avansat judecător al germanilor. Statutul acestui « tribunal » de excepție merită atenția noastră, în special articolele 19 și 21. Iată articolul 19 : « **Tribunalul nu este obligat să respecte regulile tehnice obișnuite cu privire la dovedirea acuzațiilor. El va adopta și aplica pe cât posibil o procedură expeditivă și neformalistă. Tribunalul va admite orice i se va părea că dovedește ceva** ». Articolul 21 este și mai certat cu justiția : « **Tribunalul nu va cere dovedirea cu probe a acuzațiilor de notorietate publică, ci le va considera deja dovedite** ». Cu alte cuvinte, la Nuremberg multe lucruri nu au fost stabilite în nici un fel. În virtutea Statutului tribunalului, acestea au fost considerate ca stabilite ! Când auzim pe cineva că cutare lucru a fost stabilit la Nuremberg este bine să-l întrebăm cât este de sigur că acel lucru a fost într-adevăr stabilit acolo. Nu cumva este vorba de un lucru considerat doar ca stabilit, în care caz de fapt este vorba de ceva care rămâne să fie stabilit ! Tribunalul Militar Internațional comporta în chiar aceste trei cuvinte trei minciuni ! Nu a fost vorba de un tribunal, întrucât așa numitul « tribunal », prin chiar Statutul său încălca orice regulă de justiție. Cu toată uniforma politrucului Nikitcenko, nimic nu a fost militar la Nuremberg. Apoi, așa numitul tribunal nu a fost internațional, ci inter-aliat !

NL : *A fost vorba de un tribunal de excepție ?*

GP : Excepție foarte excepțională ! Acest ne-tribunal a introdus inovații nemaivăzute precum retroactivitatea legilor și responsabilitatea colectivă. Să luăm exemplul unui tânăr care în 1933 aderă la o organizație oarecare, de exemplu SS, un corp oarecare al administrației germane, al poliției, etc. În 1946, tânărului respectiv i se aduce la cunoștință că încă din 1933 face parte dintr-o organizație criminală ! El nu va putea dovedi că este nevinovat, întrucât vinovăția organizației din care a făcut parte este un fapt de notorietate publică (art. 21). Ni se spune că « tribunalul » ar fi fost militar. Nu era militar de loc. Singurul militar era judecătorul sovietic Nikitchenko, un politruc cu epoleți. El se ilustrase în cadrul proceselor staliniste ce avuseseră loc cu zece ani mai înainte, pe care actualmente lumea le consideră un fel de banditism judiciar. Șeful banditismului judiciar stalinist a fost tuns, ras, frezat, virginizat și trimis la Nuremberg. Nici usturoi nu mâncase, nici gura nu-i mirosea. Statutul caricaturii de tribunal a fost aprobat la 8 August 1945, o dată ce merită atenția noastră. În acea zi, aliații îndrăznesc să pretindă că germanii ar fi comis trei tipuri de crime. 1. Crime contra păcii : responsabilitatea războiului căzând asupra lor, ei au pregătit războiul, ei au complotat contra păcii, au provocat războiul. 2. Crime de război, 3. Crime contra umanității.

NL : *Războiul a fost declarat de Anglia, apoi Franța s-a declarat solidară cu aceasta !*

GPD : Exact. La 8 august 1945, cei patru aliați acuză Germania de crimă contra păcii, de crime de război și de crime contra umanității ! În practică, crima contra umanității semnifică crimă contra jidanilor, aceștia fiind chipurile singurii oameni adevărați ! Ce se întâmplase însă în lume, cu 48 de ore înainte de 8 august 1945 ? La 6 August 1945, americanii aruncaseră prima lor bombă atomică asupra Hiroșimei. După alte 24 de ore, aveau să arunce cea de a doua bombă atomică, la Nagasaki. Ce făceau rușii la 8 august 1945 ? Ei atacau Japonia, țară distrusă în întregime, ce primise în plin prima bombă atomică din istorie. Cinismul banditesc inter-aliat de la 8 august 1945 nu va putea fi șters din istorie ! Cel ce comite astfel de crime de război nu are dreptul moral de a-și incrimina adversarul învins. Nu este vorba de a scuza Germania. Cel cu sânge pe mâini nu poate acuza pe nimeni. La 8 august 1945, aliații erau cei cu sânge nevinovat pe mâini. Modul cum a decurs ulterior procesul de la Nuremberg rămâne o rușine pentru omenire, o palmă teribilă pe obrazul justiției, civilizației, culturii !

NL : *Care a fost scopul acestui proces ? Ce acuzații au fost aduse Germaniei ?*

GPD : Au existat trei acuzații de acest fel. Scopul procesului a fost de a justifica ceea ce aliații făcuseră deja. Aliații vezi Doamne luptaseră pentru un ideal, în vreme ce germanii erau un fel de brute, oameni primitivi... Pe parcursul procesului Nuremberg, aliații au executat cea mai vastă operațiune de deportare din istorie. Paisprezece sau cincisprezece milioane de germani au fost deportați din Polonia, Lituania, Letonia, Estonia, România, Ungaria, Iugoslavia, Cehoslovacia. Unde au fost deportați acești oameni ? În Siberia ! Tot acolo au fost deportați câteva milioane de tătari din Crimeia, un milion poate chiar mai mult de moldoveni din Basarabia, Bucovina, ținutul Herța. Polonezii au internat nemții ce le-au căzut în mână în peste 1200 de lagăre de concentrare improvizate, peste cele aproximativ 600 de închisori de care dispuneau. Era vorba de copii, de femei, de mulți bătrâni. Niciunul nu purta steaua galbenă jidovească pe piept ci o banderolă cu litera « N » (neamț) pe mână. În aceeași perioadă, aliații occidentali livrau Uniunii Sovietice nu numai soldații ruși sau ucrainieni ce combătuseră alături de germani ci chiar refugiații politici ce părăsiseră Rusia după 1917 sau înainte de această dată.

Procesul propriu-zis a fost o abominabilă infamie. A fost preparat în 104 zile și a durat zece luni. În 104 zile, inclusiv sărbătorile legale, aliații au judecat 12 ani de istorie mondială ! Lumea a înțeles că multe din « adevărurile » de la Nuremberg sunt falsuri notorii. La Nuremberg s-a vorbit de « camera de gazare » de la Dachau, senatori americani și alți oficiali de peste ocean s-au pretat la comedia filmării în « camera de gazare », despre care astăzi se admite oficial că nu a existat. Tot la Nuremberg s-a vorbit de povestea « săpunului jidovesc » despre care, de asemenea, se știe că nu a existat nici el ! Judecătorul sovietic Nikitchenko oficia cu săpunul « jidovesc » precum popa cu cădelnița. Pe săpunul respectiv erau gravate literele « RIF » despre care tribunalul susținea că ar însemna « săpun pur-jidovesc », *Rein Jüdisches Fett* în germană. De fapt, « RIF » însemna nu, pur săpun jidovesc ci « *Reichsstelle für industrielle Fettversorgung* », (Oficiul Reichului de aprovizionare industrială cu materii grase). S-a mai vorbit de istoria abajurilor din piele umană. Americanii au stabilit că era vorba de piele de ied. S-a vorbit de câte și mai câte. Cât privește experiențele medicale, este greu de stabilit granița între experiențele științifice și crimele propriu-zise. Specialiștii în vaccinuri sau în alimentație-nutriție, alimente modificate genetic înțeleg despre ce este vorba.

NL : *Ce fel de experiențe medicale i se reproșează Doctorului Mengele ?*

GP : I s-au reproșat, în presă, lucruri incredibile. Ar fi turnat în ochii oamenilor acid de nu știu care fel pentru a-i face din negri verzi sau invers ! Ar fi încercat să grefeze unul pe celălalt copii gemeni. Grefarea s-ar fi făcut la nivelul spinării gemenilor, care urmau să doarmă când pe o parte, când pe cealaltă. În ce privește mersul, fiecare urma să-l poarte, alternativ, pe celălalt în cârcă ! Greu de găsit în istoria omenirii adunătură mai mizerabilă decât bordelul de lichele și semidocti care a fost « tribunalul de la Nuremberg ». După procesul propriu-zis, soldat cu condamnarea la moarte a doisprezece oameni politici germani și a altora la diverse pedepse privative de libertate, Germania a trăit și trăiește zile de groază sub semnul bordelului judiciar Nuremberg. Alte mii și zeci de mii de procese tip Nuremberg au avut și au loc de atunci până astăzi. Printre « procesele Nuremberg după Nuremberg » trebuie amintit procesul lui Eichmann de la Ierusalim (1961-1962), procesul « Auschwitz » de la Frankfurt (1963-1965), etc. Procesele « Nuremberg » continuă și astăzi, în Germania și nu numai, inclusiv contra unor oameni ce s-au născut la 40 de ani după război ! Procesele politice din România, începând cu cel al mareșalului Antonescu, se înscriu pe traiectoria infamiei de la Nuremberg. Nu mai vorbesc despre procesele ce mi s-au intentat mie, în Franța ca și în România. Toate fac parte din tradiția nemaivăzutei infamii, al cărei studiu face obiectul Infamologiei, știință socială pe cale de constituire.

NL : *Procesele Nuremberg servesc un scop. Care este acest scop?*

GPD : Mascarada judiciară dementială de la Nuremberg servește la pocirea spirituală, la în doctrinarea sau tăierea cerebrală planetară împrejur a întregii omeniri !

NL : *Procesele necesită un număr enorm de martori. Acum, la peste 60 de ani de la război, martorii oculari și supraviețuitorii devin din ce în ce mai rari !*

GPD : Deocamdată « *martorii oculari* » sunt din ce în ce mai numeroși ! Problema lor este că nu sunt martori. Martorii nu sunt interogați în contradictoriu, după cum se obișnuiește de când lumea și pământul. Avocații sunt intimidați și terorizați, insuficient de pregătiți din punct de vedere științific, pentru a-i putea demasca pe martorii mincinoși ce beneficiază de protecția autorităților și complicitatea judecătorilor. Mascarada de la Nuremberg a fost și va rămâne în istorie un model absolut de proces de vrăjitorie ! Intre 1550 și 1700 au avut loc multe astfel de procese în Europa. Bărbați și femei erau acuzați de a fi avut contact cu Diavolul. Femeile erau acuzate de a fi întreținut relații sexuale cu Satana sau cu drăcușori mai mărunți, arhangheli negri și alte cinstite fețe din calendarul drăcesc ! Acuzații nu puteau afirma că dracii nu există. Și-ar fi semnat singuri condamnarea la moarte ! Tribunale erau convinse că dracii există, că trag cu ochiul după credincioasele din parohii. Tribunalele de vrăjitoare nu dispuneau totdeauna de dovezile necesare pentru condamnarea celor pe care își puseseră ochii. Ca și la Nuremberg, exista însă un regulament cu privire la notorietatea anumitor acuzații, ce nu trebuiau dovedite. Nu existau urme cu privire la relațiile sexuale ale cucoanelor cu dracul. Tribunale știau însă cum stă treaba. Dracii iadului șterseseră urmele ! Demascate de poliția vremii, vrăjitoarele făceau « mărturisiri » complete, ca la Securitate ! S-a aflat, de exemplu, că sperma dracilor este mai rece ca gheața, sărutul lor mai cald ca focul iar ritmul sexual mai rapid ca viteza luminii la pătrat ! Nurembergul nu ne-a căzut pe cap din senin. De două mii de ani suferim de iudeo-creștinism ! Absența oricărui elemente acuzatorii constituia o dificultate de temut pentru acuzații proceselor de vrăjitorie. Lucrurile stau la fel și în cazul proceselor de nazism, fascism, legionarism, revizionism istoric. Acuzații de acest gen, din țările actualei Uniuni Europene, sunt considerați mai negri ca Dracul în persoană. Vreme de zeci de ani, inclusiv astăzi, un acuzat legionar nu poate fi apărat în nici un fel. Avocatul lui participă, din vârful buzelor, la acuzare. Ca în procesul lui Ceaușescu. Cine își permite să apere un legionar, un fascist, un nazist, un antisemit ?

În cadrul unui proces penal, nu interesează opiniile politice ale celui acuzat. El nu poate fi judecat decât pentru ceea ce a făcut. Problema proceselor din infamia judiciară Nuremberg este că ele sunt procese politice, nu penale. Toate procesele politice din România comunistă și toate procesele nurembergiene din Europa de după război sunt pline de elemente de mârșăvie, de infamii nemaiauzite, incredibile. Lectura proceselor staliniste, a celor legionare, începând cu cel al lui Codreanu (1938), lectura proceselor Nuremberg până la ultimele pe rol într-o țară sau alta, inclusiv România, constituie o bună introducere în știința infamologiei. Ministrul de externe nazist Ribbentrop este acuzat la un moment dat de procurorul francez Edgar Faure de un fapt oarecare. Ribbentrop nu își amintește despre ce este vorba. Cere procurorului francez să îi prezinte documentul pe baza căruia îl acuză. Edgar Faure răspunde că în nici un caz nu îi va arăta documentul în chestiune. Președintele completului de judecată nu reacționează. Așa se petrec lucrurile într-un proces de vrăjitorie. Tot la Nuremberg, vreme de o zi și aproape trei sferturi s-a discutat despre asasinarea chipurile, de către nemți, a ofițerilor polonezi de la Katyn. Toată lumea știa de pe atunci că adevărații autori ai acestei crime sunt rușii, după cum Gorbaciov a recunoscut la 45 de ani după mascarada Nuremberg. Acuzații germani nu au avut la Nuremberg dreptul de a-i acuza pe ruși, de a utiliza pentru disculparea lor Concluziile Comisiei Internaționale ce examinase la fața locului cum stau lucrurile cu asasinarea miilor de ofițeri polonezi. De fiecare dată președintele « tribunalului » replica tăios: tribunalul judecă Germania, nu Uniunea Sovietică !

NL : *Avocații au tolerat așa ceva ?*

GPD : Acuzații au fost obligați să-și aleagă apărătorii de pe o listă de 30 de avocați agreeți de tribunal. Ca în toate procesele staliniste, avocații de la Nuremberg au colaborat cu acuzarea. Cum altfel ar fi putut fi judecată istoria mondială a celor 12 ani de nazism în cele 10 luni de pompierism judiciar inter-aliat la Nuremberg. Procesul de la Nuremberg este o infamie. Celelalte procese de acest fel sunt tot atâtea infamii judiciare, inclusiv, repet, mascarada judiciară montată pentru asasinarea mareșalului Antonescu, a unor colaboratori ai acestuia, și, mai ales, a unei anumite idei românești despre România și omenia românească !

NL : *Puteți concluziona capitolul Procesului de la Nuremberg ?*

GPD : Concluzia Procesului de la Nuremberg va fi Procesul Procesului de la Nuremberg! Un început promițător, în acest sens, a fost dublul proces Ernst Zündel de la Toronto. Un prim proces în 1985, un al doilea în 1988. Procesul din 1985 a durat șapte săptămâni. Cel din 1988 a durat patru luni. Problema acuzării era de a dovedi că exterminarea jidanilor a avut loc cu adevărat, că nu este vorba de o simplă ficțiune. În al doilea rând, acuzația trebuia să demonstreze că exterminarea în chestiune nu a avut loc oricum ci prin intermediul unei arme speciale numită « cameră de gazare ». Acuzarea a transportat la fața locului martorii-vedete de care dispune exterminatismul, în primul rând Raul Hilberg. Acesta și-a făcut intrarea cu mâinile în buzunare, decontractat, ca pașa în fața lui El-Zorab. Câtă vreme a fost interogat de procuror cu privire la exterminare și la camerele de gazare, totul a decurs, pentru el, cât se poate de bine. Din momentul în care Hilberg a fost interogat în contradictoriu, de către avocatul apărării, procesul a luat o altă întorsătură. Întrebările puse lui Hilberg de către avocatul canadian Christie Doug fuseseră formulate de profesorul francez Robert Faurisson, personalitate prestigioasă din cadrul mișcării de idei revizioniste. Faurisson era alături de avocatul canadian. Funcție de răspunsurile lui Hilberg și de reacția curții, Faurisson transmitea întrebările sale lui Douglas pe bilețele autocolante de hârtie galbenă. Privind îngrozit la aceste bilețele, Raul Hilberg a sfârșit prin a deveni mai galben decât ele. Cu toată dexteritatea lui de om trecut prin zeci și sute de procese, Hilberg abia mai putea vorbi. Triumful lui Zündel, în 1985, a fost total. La al doilea proces Zündel, 1988, tot la Toronto, Raul Hilberg nu s-a mai prezentat ca martor-vedetă, delegându-l pe un prieten și confident, specialist în gulgute holocaustice, profesorul american Christopher Browning. Prestația acestuia a fost la fel de lamentabilă ca și aceea a lui Hilberg, din 1985. Procesul Zündel de la Toronto a arătat că așa numiții « martori » nu sunt martori decât cu complicitatea judecătorilor, procurorilor, peste care se adaugă adesea complicitatea plus incompetența avocaților. Tăria argumentelor revizioniste constă în materialitatea lor. Martorii exterminatiști sunt rugați să arate pe harta Auschwitzului și pe planul minuțios al lagărului amplasarea obiectivelor în discuție, a drumurilor, locurilor de acces, de apel, etc. Catastrofa exterminatiștilor este inevitabilă câtă vreme statutul excepțional al Tribunalului de la Nuremberg nu se extinde la toate tribunalele și procesele revizioniste ale unor oameni care încă nu se născuseră la sfârșitul celui de al II-lea Război mondial.

Pentru a obține totuși condamnarea lui Zündel, procurorul a notificat judecătorului că holocaustul este un « fapt » stabilit oficial, că tribunalul nu trebuie să-și piardă vremea cu ascultatul martorilor apărării ce uită adevărul stabilit și formulează întrebări impertinente pentru acuzare. Statutul de excepționalitate al tribunalului din Nuremberg a fost astfel extins la Toronto. Oronanța Guvernamentală de Urgență nr. 31/2002 este o extindere similară, la nivelul României contemporane, a Statutului tribunalului de la Nuremberg. Procurorul a îndrăznit să amintească judecătorului întregul conținut al rușinosului art. 21 al Statutului Tribunalului din Nuremberg. Judecătorul s-a retras, apoi a revenit și s-a adresat juraților : « holocaustul este un fapt stabilit odată pentru totdeauna. Țineți seamă de asta ! » Judecătorul spunea aceasta după ce tribunalul înregistrase atât Raportul de expertiză tehnică al lui Leuchter cât și depoziția istoricului britanic David Irving. A devenit clar pentru toată lumea că singura soluție pentru salvarea mitului exterminatiștilor este teroarea judiciară și

polițienească de tip iudeo-stalinist. Canada actuală nu este un Stat de drept ci un totalitarism cu fațadă și mofturi democratice, în care libertatea de gândire, de expresie și de exprimare a tinerei generații trebuie să țină cont de faptul că adevărul holocaustului a fost stabilit, în urmă cu aproape șaptezeci de ani, de cei patru nedemni câștigători ai ultimului Război mondial, ce terorizează de atunci întreaga omenire !

NL : *In afară de procesele revizioniste cu răsunet mondial, decada anilor optzeci a secolului trecut a consacrat apariția și lansarea unor filme holocaustice de propagandă precum « Holocaustul », « Shoah », « Noapte și ceață » și altele. Ce ne puteți spune despre eventuala legătură dintre marile procese revizioniste de acum 25 de ani și ofensiva cinematografică exterminționistă din acea perioadă ?*

GPD : Pe măsură ce istoricii exterminționiști se afundă în falimentul lor ideologic, sarcina scrierii istoriei cade tot mai mult pe seama presei, a cineaștilor, a artiștilor, jongleurilor, farsorilor politrucci și comisari ai gândirii. Știința Istoriei oficiale riscă să se confunde cu lătrăturile din presă, cu numerele de pantomimă ! Negăsind dovezi în sprijinul afirmațiilor lor aberante, exterminționiștii recurg la teatru, cinema, pantomimă, părăsind terenul Istoriei în favoarea religiei, a teologiei idolatrice, fervei mistice și animismului african !

NL : *In vreme ce noi discutăm aici, unii pot privi filmul lui Claude Lanzman și spune că lucrurile se vor fi petrecut probabil așa cum sugerează magia imaginilor.*

GPD : Nu am întâlnit pe nimeni care să fi îmbrățișat teza exterminționistă în urma vizionării unui film. Consecințele pe termen mediu și lung ale acestor filme sunt greu de anticipat. Ele se pot întoarce contra celor ce comandă și realizează aceste filme. Istoria nu se reduce la o problemă de scenariu, regie, actorie. Cel ce vede o baracă uitată de Dumnezeu, un motor ce nu poate demara și un grup de oameni în așteptarea gazării cu eșpamentul motorului ce abia tușește, cel ce vede așa ceva de două, trei sau de zece ori riscă să deschidă ochii lui de văzător orbit ! Exterminționiștii se joacă cu focul, după cum s-au jucat ieri comuniștii. Or fi ei oamenii proști, buni de dus cu preșul muletei. Ferească-l Dumnezeu pe toreadorul ce ajunge în vârful coarnelor taurului. Istoricii exterminționiști lasă impresia nu tocmai glorioasă a unor toreadori în această postură. Cât privește filmul *Noapte și ceață* aș sugera să fie privit fără coloana sonoră. Acest film conține o latură de onestitate prin aceea că prezintă unele imagini veritabile din Auschwitz. Cel ce privește imaginile și se lasă adormit de magia sirenelor din banda sonoră riscă să fie manipulat. Să privim astfel filmul *Shoah*-ul lui Lanzmann. Profesorul Faurison povestește undeva că s-a dus la cinematograful cu un carnet și o lanternă. A luat notițe pe măsura vizionării filmului *Shoah*. Lanzmann a reușit mai mult decât ar fi vrut. Filmul său este o comicărie involuntară. Se lăudase că lui Faurisson nu i se poate răspunde cu istorie, cu argumente, că el o va face prin artă ! Ce vedem însă în acest film ? Se văd trenuri, căi ferate, nori pe cer... Apoi îl vedem pe Lanzmann declarând că filmul lui este minunat, că nu a avut nevoie de documente pentru a-l realiza, că a plecat de la nimic și a inventat totul ! De unde credeți că a scos Lanzmann faimosul mecanic de locomotivă din filmul său ? Mecanicul de locomotivă ce transporta chipurile trenuri de deportați la Treblinka a fost întrebat de profesorul Faurisson, prin intermediul unui interpret polonez : « sunteți conștient de faptul că transportați oamenii la moarte cu trenul și locomotiva dvs ? ». Nici gând de așa ceva, a răspuns acesta. Treblinka a fost un lagăr de tranzit. De aici, prizonierii erau dirijați către Lublin, Maidanek sau Belzec, nicidecum la un punct terminus, unde ar fi fost exterminați prin gazare, cum încearcă Lanzmann să ne facă să credem prin înscenarea sa numită « Shoah ». Reacțiile critice cu privire la acest film s-au făcut simțite îndată după lansare. Ziarul francez *Sud-Ouest* din 23 octombrie 1990 remarcă pe un ton revizionist că « Holocaustul nu este marcă depusă, nici fond de comerț ». În cartea sa intitulată *Cazul C. Lanzmann*, Alain Finkielkraut notează că « Lanzmann se consideră concesionarul exclusiv al Exterminării... , a inventat o nouă definiție a antisemitismului : cel ce nu se pleacă la pământ în fața filmului său unic este un antisemit. Auto-idolatria aceasta este dezgustătoare și

grotească. Dacă (ziarul) *Le Nouvel Observateur* ar fi avut o umbră de milă nu ar fi dat în spectacol rușinoasa decrepitudine a unui artist decăzut în Bulibașă andropauzat mintal⁵ ». In aceeași ordine de idei, Tzvetan Todorov consideră că « Shoah este un film despre ură, făcut cu ură, ce răspândește ura ». Istoricii și cercetătorii revizionisti constată că teza holocaust-shoah provoacă din ce în ce mai multă zăzanie printre exterminatiștii ce se acuză unii pe alții, fiecare în parte și toți la un loc refuzând să își asume responsabilitatea eșecului.

NL : Ce ne puteți spune despre « Jurnalul » Anei Frank, adolescentă ce a trăit ascunsă câțva timp în podul unei case, înainte de a fi deportată cu întreaga ei familie la Auschwitz ?

GPD : Acest așa zis « Jurnal » este un fals dovedit. In 1980, Oficiul Federal German de la Wiesbaden a analizat « manuscrisul » original al « jurnalului », scris și corectat cu un pix cu pastă, adică o cerneală inventată după război ! Ancheta revizionistă în jurul acestui subiect a concluzionat că suntem în fața unei escrocherii literare fabricată de către tatăl Anei Frank, un autodidact neîndemânatic și plin de ură. Profesorii ce recomandă elevilor lectura acestui text ar face bine să îl citească cu atenție. Tatăl Anei Frank a scris de fapt două opere literare cu același titlu de « Jurnal », una în limba olandeză, cealaltă în germană. In cadrul Fundației Anne Frank din Amsterdam, tineri olandezi și germani se întâlnesc spre a discuta despre idolul lor Ana Frank. Pentru tinerii olandezi, Ana Frank se comportă ca orice fetiță de 13 ani; pentru tinerii germani, micuța Ana Frank aeste deja o feministă, o adultă libertină de moravuri discutabile, femeie super-cultivată, cu întinse cunoștințe literare și muzicale. In iulie 1988 presa mondială s-a făcut ecoul unei noutăți senzaționale : descoperirea mai mult sau mai puțin întâmplătoare a două scrisori și a unei cărți poștale scrise de Ana Frank și de sora ei Margot în 1940, o lună înainte de sosirea nemților. Cele trei documente, autentificate de către Fundația Anne Frank din Amsterdam, au fost vândute în cadrul unei licitații (25 octombrie 1988, *Swann Galleries*, New York) pentru suma de 150 000 de dolari. Scriitura acestor trei documente era însă alta decât cea a faimosului « Jurnal ». Nu ne putem însă extinde asupra acestui subiect, care ar merita o discuție aparte. Problema « Jurnalului » a făcut obiectul unei expertize științifice din partea profesorului Robert Faurisson. Concluzia acestuia este că ne aflăm în fața unui fals fabricat cu stângacie de tatăl Anei Frank.

Printr-o decizie din 26 aprilie 1983, a Tribunalului din Paris, justiția franceză a recunoscut că valoarea concluziilor profesorului Faurisson în problema « camerelor de gazare » este de competența experților, a istoricilor și a publicului. Cu alte cuvinte, experții, istoricii, publicul de pretutindeni pot și trebuie să se pronunțe asupra acestui subiect.

La 16 decembrie 1987, Tribunalul din Paris declară că textele și ideile revizioniste afirmă că nici exterminarea jidanilor nici « camerele de gazare » nu au existat în realitate. Tribunalul a recunoscut că prezentarea acestor teze în revista *Annales d'Histoire révisionniste* și controversele pe această temă țin de libera expresie a ideilor și opiniilor, de o dezbatere publică între istorici. Justiția nu poate și nu trebuie să controleze sau să se amestece în această dezbatere științifică. Că o recunoaștem sau nu, dezbaterea există între istorici, cercetători științifici, ziariști, profesori, studenți, preoți și chiar ierarhi ai Bisericii, cazul episcopului catolic Williamson. Dacă publicul nu este informat, dacă adesea este manipulat, aceasta se datorează spălării creierelor (școală, universitate, presă), terorismului intelectual practicat atât de polițiile gândirii de pretutindeni, cât și de reprezentanții cunoscuți sau necunoscuți ai unor ONG-uri, ai așa numitului lobby sionist.

Deciziile Tribunalului parizian din 26 aprilie 1983 și din 16 decembrie 1987 au constituit la vremea lor două importante victorii revizioniste. Ele au arătat că teza exterminatiștilor este

---

⁵ . A. Finkielkraut, *Le cas Lanzmann*, p. 118. In originalul francez, Finkielkraut vorbește de decăderea lui Lanzmann în « *mamouchi* », nume fictiv al unei demnități turcești inventată de Molière, personaj de demnitar arogant și vanitos în interpretarea unui comic.

sortită pubelei istoriei, întrucât nu se sprijină pe nimic concret, pe nici un argument fizic, chimic, topografic, arhitectonic, pe nimic verificabil materialmente. Exterminaționismul istoric este o construcție spirituală ce solicită din partea noastră nu un acord mediat de cunoaștere, ci unul spontan, de credință necondiționată ! Teza exterminacionistă a holocaustului și a camerelor de gazare este de natură religioasă. Suntem în fața unei idolatrii ce aspiră să devină religia viitorului !

NL : *Controversa dintre istoricii exterminacioniști și cei revizioniști nu pare să fi schimbat situația în favoarea revizionistilor. Ce s-a petrecut între timp ?*

GPD : Intre timp au fost adoptate pretutindeni în lume legi speciale, excepționale, de urgență nejustificată, ce prelungesc în contemporaneitate Acordul banditesc din 8 August 1945, al bandeii celor patru câștigători nedemni ai ultimului Război mondial. Franța este prima țară în care a fost adoptată o astfel de lege, la 14 iulie 1990. Doisprezece ani mai târziu, guvernul Adrian Năstase a recurs la stratagema unei Ordonanțe de Urgență Guvernamentală, ce arată sensul schimbărilor de după 1989 din România. Cu toate lipsurile și neajunsurile lui, regimul comunist al lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și apoi al lui Nicolae Ceaușescu a marcat o anumită distanțare de tezele sioniste, disimulate în spatele unor ca Ana Pauker, Vasile Luca și alții. Vreme de 45 de ani, nimeni nu a vorbit de vreun holocaust în România, nimeni nu a pus problema incriminării Poporului Român pentru o astfel de crimă. Sensul schimbărilor politice de după 1989 este confirmat prin adoptarea OUG 31/2002. Această ordonanță scelerată și infamă a fost una din condițiile intrării în Uniunea Europeană și Pactul imperialist al Atlanticului de Nord. Un motiv în plus să înțeleagă că nimic serios nu se construiește pe minciună, că viitorul Poporului Român este mai important decât viitorul unui Stat totalitar ce se pretinde « român ». Acest Stat reprezentat de guvernele trădătoare de la București este principalul dușman al Poporului Român, al adevăratei Românii. Ordonanța 31/2002 arată că războiul nedeclarat dintre Statul tâlhăresc și opresor al iudeo-fanarioșilor de la București și națiunea română continuă. Românii conștienți și responsabili își pun problema alegerii între Statul marionetă sionisto-american-europeană de la București și Poporul Român. Legitimitatea oricărui Stat constă în asigurarea condițiilor de propășire și de împlinire istorică a poporului. Guvernele de după 1989 au reușit performanța de a recunoaște un holocaust mincinos, de a pune în fruntea comitetelor de studiu a acestuia reprezentanți ai iudeo-sionismului mondial precum Ion Ioanid, Elie Wiesel, Vladimir Tismăneanu și alții. Legile antirevizioniste arată că actualii guvernanți ai principalelor țări din lume sug la țâța aceleiași minciuni holocausto-shoatice. Ordinea internațională instaurată după ultimul Război mondial și mai ales aceea de după prăbușirea lagărului comunist nu poate fi asigurată fără legi liberticide și neconstituționale de tipul OGU 31/2002. Pentru aceste legi scelerate și infame, revizionismul istoric nu este nici metodă de abordare și de cunoaștere a problemelor, nici opinie personală ci de-a dreptul un delict, o crimă ! Asistăm la instituirea prin lege a unei noi religii, a unei idolatrii. Istoria însă nu se termină aici. Cei ce vor trăi vor vedea ! Este însă îngrijorător că, cu unele excepții, de exemplu a Ungariei, actualii guvernanți din țările Europei, din Canada și din Statele Unite se pregătesc să bage oamenii la închisoare pentru necredința în « camerele de gazare », pentru necredința în holocaust ! Holocaustul, camerele de gazare, genocidul nedovedit, practicat chipurile de Germania național-socialistă, România și alte țări, în timpul ultimului Război mondial, sunt componentele unei și aceleiași minciuni istorice !

NL : *Am vorbit despre controversa dintre istoricii exterminacioniști și cei revizioniști. Intre istoricii și cercetătorii exterminacioniști există sau nu există o dezbatere în contradictoriu, o mică dispută să zicem, în limitele aceluiaș curent de gândire, al aceleiași școli ?*

GPD : Nu există o astfel de dezbatere, cu atât mai puțin o dispută. Istoricii exterminacioniști nu formează un curent de gândire, o școală, ci un club, o lojă, o bisericuță, o sectă ! În problema exterminării sau neexterminării deliberate de oameni, în lagărele germane,

activitatea acestor pseudo-istorici nu este științifică ci idolatrică. Liturghia creștină începe cu formula « Binecuvântat este Domnul Dumnezeu nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor ». Liturghia neagră, idolatrică și holocausto-shoatică se reduce la un fel de « Binecuvântat este holocaustul și poporul ales, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor ! ». Toată lumea răspunde « Amin ! ». Cu ocazia celor două procese Zündel de la Toronto, a proceselor lui Robert Faurisson, Roger Garaudy și a altor revizionişti s-a constatat o diversitate de opinii între anumiți exterminatiștii. Este vorba de o diversitate pe probleme de cifre, de prezența sau absența « camerelor de gazare » în cutare sau cutare lagăr. A existat și există totuși o evoluție a tezei exterminatiștilor. Evoluția aceasta nu se datorează însă unei creșteri interioare, prin dezbateri liberă și eliminare a erorilor. Ea este rezultatul confruntării continue cu progresele revizionismului istoric.

NL : *Credeți că într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat va avea loc în România și în lume o dezbatere pe această temă ?*

GPD : Actuala stare de lucruri arată că o dezbatere publică între exterminatiștii și revizionişti este puțin probabilă în imediat. Exterminatiștii nu pot risca să fie întrebați unde sunt dovezile pe baza cărora au acuzat poporul german, poporul român și alte popoare de crime inexistente, pe care nu le pot dovedi. Nemții sunt acuzați din 1945, iar noi după împușcarea sionistă a lui Ceaușescu. Nu numai că românii nu a comis un holocaust pe durata celor trei ani și două luni de război antisovietic; românii au suferit ei înșiși, în cei 45 de ani de comunism, un adevărat holocaust din partea celor care acum îi acuză. Povestea este identică cu hoții ce fură strigând contra... hoților ! Nu vom asista curând la o dezbatere publică. Revizionismul istoric va progresa însă, căci o cenzură totală este imposibilă astăzi. Oamenii nu au încredere în nimic din ce este oficial. Pentru românii de astăzi, nu există om politic cinstit. Orice om politic este un hoț sau va deveni un hoț, o ființă coruptă și corupătoare. Circulă bancuri holocaustice precum bancurile 3/6 din comunism : « trei ani pentru cine ascultă, șase ani pentru cine zice ! ». Revizionismul a făcut progrese importante în ultimii 20 de ani, în perioada de după promulgarea legilor liberticide și non-constituționale de tipul OUG 31/2002. Revizionismul nu va putea fi oprit. Ca oameni însă, revizioniştii sunt vulnerabili. De ani de zile sunt purtat prin procese eu însumi. Vor fi tot mai multe procese revizioniste, tot mai mulți deținuți politici pentru opiniile și ideile lor revizioniste, tot mai mulți martiri ai adevărului, lucru pe care nu-l putem spune despre toții foștii deținuți politici din vremea comunismului, inclusiv și mai ales politicieni precum Iuliu Maniu, Dinu Brătianu și ceilalți artizani năvălești ai trădării de la 23 August 1944. Românii sunt pe cale de a înțelege că prin împușcarea criminală a lui Ceaușescu au căzut din lac în puț și impozit de prepuț ! Revizionismul istoric invită întreaga suflare românească la o dezbatere cinstită și liberă a oricărui aspecte legate de așa numitul holocaust. Cei trei ani și două luni de război antisovietic nu pot fi șterși din istorie. Putem fi însă mândri de cavalerismul cu care ne-am apărat interesele naționale, atât noi ca români, cât și aliații noștri. Fiecare român responsabil are datoria să studieze cu atenție Istoria României, anumite aspecte, cel puțin, din istoria întregii lumi. Dacă actuala generație de români acceptă sau înghite hapul holocaustic, în curând vom ajunge ca palestinienii ! Adevărul istoric nu este o problemă de număr, de gloată democratică manipulată și violată de unii și de alții. Ca toți oamenii revizioniştii sunt sub vremuri, adică vulnerabili. Adevărul lor însă este invincibil. Orice adevăr, cât de mic și neînsemnat, este o parte din Dumnezeu. Fără Adevăr nu există Dumnezeu, orice ar spune Tanti Biserica și politrucii ei numiți teologi. Revizionismul istoric nu va putea fi oprit de nicio poliție a gândirii din lume.

NL : *Cum credeți că poate fi ajutat revizionismul istoric ? Ce pot face oamenii ce vor citi acest interviu ?*

GPD : Oricine poate să facă câteva lucruri simple. Să se documenteze. Să nu creadă pe nimeni pe cuvânt. Să verifice diversele afirmații din cărțile de istorie. Să se aboneze și să

răspândească scrierile samizdat revizioniste. Să sprijine după puterile și priceperea lui mișcarea de idei revizionistă. Dacă s-a convins că un anumit autor sau anumiți autori mint, să îi izoleze într-o parte specială a bibliotecii personale. Deși difuzează otrava minciunii, aceste cărți trebuie păstrate pentru generațiile viitoare. Fiecare are datoria să caute cele mai bune surse de informație. Tinerii de astăzi vorbesc curent o altă limbă de largă circulație. Pe internet se găsesc sute și mii de cărți și articole revizioniste pe o problemă sau alta. Există un revizionism medical, tehnico-științific, farmaceutic, alimentaro-nutriționist, religios. Nu există domeniu de activitate în care revizionismul să nu fie prezent. Revizionismul istoric nu se limitează la minciunile holocaustice și camere de gazare bidon, adică « sanchi », cum se zicea pe vremuri, « *helsanchi* », apropo de Conferința pentru Securitatea și Cooperarea Europeană de la Helsinki (1975). Revizionismul istoric crește din orice carte sau idee, inclusiv din erori sau minciuni, pe care, după caz, le corijează sau le demască. Cele mai multe din cărțile disponibile astăzi sunt în limba engleză. Multe titluri sunt însă disponibile și în germană, spaniolă, franceză, rusă, italiană, portugheză, maghiară și nu în ultimul rând română. Cine caută găsește. Cine caută bine găsește mai mult decât caută ! Cititorii de formație universitară, sau care sunt foarte scrupuloși în activitatea lor, vor putea lua contact cu mine. Nu mă interesează religia, nici opiniile politice ale revizioniştilor istorici sau ale celor ce manifestă interes pentru revizionismul istoric. Foștii legionari îmi sunt la fel de simpatici ca foștii comuniști. Important este nu de unde vine omul ci unde se duce ! Să nu îmi trimiteti pe cap excitați incapabili să se stăpânească pe ei înșiși. Revizionismul istoric este pentru oamenii serioși, dispuși să muncească neîncetat, să verifice cu atenție informațiile ce le parvin pe o cale sau alta. Cu astfel de oameni colaborez de mulți ani.

NL : *De ce credeți că demascarea minciunii istorice a exterminării de oameni în lagărele germane este atât de dificilă ? Odată demonstrată imposibilitatea tehnică a « camerelor de gazare », cum se face că revizionişti nu reușesc să impună adevărul istoric pe care pretind că l-au descoperit ?*

GPD : Pe mitul sau minciuna istorică a exterminării prin intermediul fantasticelor abatoare chimice s-a construit o întreagă idolatrie. Oamenii nu sunt conștienți de acest lucru. Nu toți contemporanii noștri sunt capabili să se elibereze din cătușele mintale ale acestei idolatrii, să scape din temnița spirituală a tăierii cerebrale împrejur, ce se practică în Școală, Universitate, Presă, Biserică, peste tot. Să nu uităm aspectul scandalos, abject, infam și de nemărturisit al consecințelor politice și financiare ale minciunii exterminacionisto-holocaustice. Dacă nu am fi îndoctrinat oamenii, dacă nu am fi vârît cu forcepsul în mintea indivizilor și a popoarelor că jidanii ar fi suferit în timpul celui de al II-lea Război mondial o persecuție cu totul specială și nemeritată, fie prin calitatea suferinței fie prin cantitatea acesteia, fie prin ambele, nu s-ar fi ajuns atât de ușor la înființarea Statului Israel în Palestina ! Este vorba de un stat khazaro-iudeu dar sionist, ce a deturnat vechiul stat și popor Ben Yisrael, dispărut cu peste 700 de ani înainte de Christos. Statul Israel este o insultă pentru memoria vechiului popor al lui Ben Yisrael (fii lui Israel), o crimă față de poporul arab palestinian, o creație artificială ce suge la țâța germană și a întregii lumi, pe care o otrăvește. În cei peste 60 de ani de existență, Statul sionist khazaro-iudeu, fără nici un fel de rădăcini în Palestina, nu a cunoscut o singură zi de pace adevărată. Lucrurile vor continua așa până când ? La câțiva ani după război s-a văzut clar că adevăratul câștigător al acestuia este sionismul. Cei patru învingători s-au pus de acord între ei și au manipulat ONU în sensul înființării, pe pământul Palestinei, a Statului sionisto-iudeo-khazar numit Israel. Numele de « Israel » al actualului stat sionist este de fapt o manipulare, o infamie. Vechiul popor al lui Israel nu s-a putut împăca cu poporul iudeu sau al lui Iuda, manipulat încă de atunci de preoții leviți, strămoșii fariseilor de mai târziu, ai sioniștilor, politrucilor și comisarilor gândirii de astăzi. Israelul a fost cucerit de asirieni cu șapte secole înainte de Christos. De atunci, statul Israel a dispărut, iar poporul respectiv a îngroșat rândurile popoarelor din jur. Israelienii nu se considerau un « popor ales », precum

iudeii, și nu au acceptat să trăiască cu aceștia în cadrul aceluiaș Stat. În acest sens, numele actual de Israel, al statului sionisto-khazar din Palestina, este o impostură prin care se manipulează întreaga lume, în primul rând popoarele creștine, puțin cunoscătoare ale istoriei Vechiului Testament. Vechii israelieni constituiau un popor total diferit de iudei, poate chiar de origine ariană. Dumnezeu vechilor israelieni era un dumnezeu al iubirii, al tuturor popoarelor, un dumnezeu universal, nu dumnezeul tribal și setos de sânge al lui Iuda, al iudeilor, leviților, rabinilor, fariseilor și sioniștilor. Motivația nemărturisită deschis dar reală a înființării Statului sionist actual numit Israel a fost aceea că suferința excepțională a jidanielor merită o recompensă excepțională ! Suferința însă a fost dacă nu inventată în orice caz exagerată, iar deturnarea numelui lui Israel este o problemă ce interesează de aproape toate popoarele creștine. Minciuna « poporului ales » trebuia să conducă la minciuna unei arme excepționale, pentru minciuna unei crime excepționale și unice în istorie. Minciuna camerelor de gazare a fost vreme de câteva decenii cheia de boltă a minciunării holocaustice. Aceasta, la rândul ei, încununează un lung șir de construcții imaginaro-spirituale și mincinoase, ce ne duc prin Talmud, Mișna, Ghemara, Nehemia, Ezechia, Deuteronom, Levitic, Numerii și Exodul până la Geneza, la Moise și tufișul lui aprins, unde discuta cu Dumnezeu. Care Dumnezeu ? Dumnezeul lui Israel, sau Dumnezeul lui Iuda ? Prinși în mrejele propriului lor totalitarism spiritual și ideologic, sioniștii de azi, precum fariseii epocii lui Christos (ce i-au invitat pe romani în Iudeia), mizează pe cartea lui totul sau nimic. Lașitatea și pupincurismul actual al Europei și Americii le dă deocamdată totul, sau aproape ! Palestinienii, arabii, musulmanii nu și-au spus încă ultimul cuvânt. La prima cotitură istorică, la previzibila implozie a Americii, dricul minciunilor sioniste o va lua către groapă și veșnica pomenire. Un proverb arab spune că-i suficient să stai la poartă spre a-ți vedea într-o zi dușmanul cum merge la groapă ! Deaocamdată, palestinienii plătesc cu sângele și cu țara lor oalele sparte sau nesparte de alții. Descoperirea adevărului și demascarea minciunii este una. Afirmarea în practica istorică a adevărului, judecarea și condamnarea eventuală a minciunii este alta. Templul lui Solomon, ce domina Ierusalimul de altă dată, a fost distrus și refăcut de mai multe ori. Vechiul Templu domină astăzi lumea întreagă. El domnește peste arabi, creștini, japonezi, chinezi, ruși, iranieni... Oamenii însă strâng din dinți, unele state și popoare luptă, se înarmează... America se înegrește, burta îi crește... Cei ce vor trăi vor vedea. Zarurile sunt aruncate. Ferească-i Dumnezeu pe sioniști de Intifada palestiniană și războiul sfânt al musulmanilor. Fiind vorba de o chestiune teologico-idolatrică, problema « camerelor de gazare » trebuie înțeleasă și din perspectiva construcției levito-iudaice-fariseice a Vechiului Testament și a Talmudului, a cochiliei sau cămășii iudaice de forță, din care jidovul obișnuit nu poate scoate liber nici măcar două cornițe, ca melcii ! În ce privește minciuna « camerelor de gazare » și a « holocaustului » mișcarea revizionistă de idei și-a îndeplinit o primă parte din misiunea ei istorică. Adevărul sau minciuna holocaustică nu mai constituie o problemă de cunoaștere, de cercetare științifică fundamentală, ci una e simplă bună credință ! Revizionistii nu-i pot forța să vadă și să audă pe intelectualii vânduți și jidăniți, ce-și închid ochii, își astupă urechile și repetă fără încetare « capul plecat, sabia nu-l taie ! ». Nu-l taie, desigur că nu mai are de ce ! Capul plecat nu mai este cap, ci prepuț tăiat ! Lumea merge însă undeva, nu neapărat înainte. Burta pântecoasei Americii crește... O Americă spaniolă se clocește acolo, una africană... Vorba arabilor : să stăm la poartă. Mortul trece deja prin fața noastră !

NL : *Ce ne puteți spune, în încheiere, despre aspectul financiar al minciunii camerelor de gazare, al exagerărilor sau poate chiar invențiilor holocaustice ?*

GPD : De-a lungul istoriei, învinșii au plătit oale sparte, nesparte și chiar inexistente. Brennus cu sabia lui și faimoasa-i formulă *Vae Victis* era un om de onoare ! După ce și-a cinstit onorata-i sabie, nu a mai cerut alți bani. Germania însă plătește sume imense, fără încetare, fără speranță, fără termen. Nu se știe până când. Războiul nu s-a încheiat, nu s-a semnat Pacea. Trăim sub semnul provizoratului unui armistițiu. Jidovii au pus pe talerul balanței nu o

sabie, ca Brennus, ci un sac. Sac fără fund ! Cât s-a plătit până acum, nu este ușor de spus. Am spus deja ceea ce se poate afirma cu deplină certitudine. Nu există și probabil nu a existat vreodată afacere mai bănoasă decât *shoah-business* ! Nu vom ști curând câte mii de miliarde de dolari americani, mărci germane și euro va fi încasat Statul sionist din Palestina și iudeo-khazarii din lume. Când Germania se va emancipa, redevenind o țară liberă, cu un guvern german, nu cu maimuțoi sionisto-americani, vom avea ceva mai mult decât estimările de astăzi. Sub diverse forme și pretexte, lumea întregă întreține, într-un fel sau altul, Statul sionist din Palestina. Se spune despre acest Stat că ar fi o floare, un miracol în deșert. Chiar o floare, cum să spun... Să nu amestecăm florile în murdăria asta... Miracolul însă este real. El nu este însă sionist, nici iudaic, nici israelian, ci nemțesc ! Cine nu crede să meargă la fața locului. Va constata că totul este german în Israel. Căile ferate sunt fabricate de Krup, vagoanele de tren vin de la Essen, instrumentele medicale din Germania, ghiozdanele copiilor așșderea, automobilele, vapoarele, produsele cosmetice, chimice, textile — totul vine din Germania. La sindrofiile lor inițiatice, iudeii mai cu moț închină un pahar în sănătatea nemților. Ce s-ar face ei dacă aceștia s-ar trezi din hipnoză, de și-ar aduce aminte într-o zi de gloriosul lor trecut, de le-ar da prin cap să pună sub lupă întregul război mondial, pe care l-au pierdut, cum l-am pierdut și noi pe al nostru... Și ei, și noi și alte popoare, inclusiv rușii, francezii, japonezii, englezii, toți am pierdut războiul. Mai ales cei ce cred că l-au câștigat. Nu toți însă l-au pierdut în onoare și în demnitate. Învingători au crezut o vreme că l-au câștigat. Pe măsură însă ce pierdeau pacea, au început să înțeleagă că nu l-au câștigat pentru ei. Cineva s-a servit de mâna lor spre a-și scoate propriile castane din foc ! Soldatul sovietic s-a ales cu davai ceas, davai sex, ca și mulți dintre americani, englezi și francezi ! Dresda, Hiroșima și Nagasaki nu vor fi uitate curând. Războiul ca războiul. A fost câștigat de cel ce a știut să ucidă mai rapid, mai cu spor. Pacea însă, învingătorii au murdărit-o, au pierdut-o într-o astfel de nemernicie și infamie încât în două sau trei generații rasa albă riscă să dispară de pe fața pământului. Cu sau fără Stalin, cu sau fără vodcă, Rusia pare să fi deschis ochii. Va deschide ea și gura ? Multe ar avea de spus ! Cinismul englez, spălăceala franțuzească, inconștiența naivă a americanilor arată că tăierea cerebrală împrejur a reușit mai bine în Occidentul catolico-protestant decât în Orientul păgâno-ortodox. Cele mai dificile și mai grave probleme nu sunt politice, nici financiare. Dispariția popoarelor, a unor culturi și civilizații este problema ce confruntă astăzi Europa, de la Atlantic la Urali. Nu mai vorbim de America și de Canada, țări de emigranți ce au exterminat și înrobite pe autohtoni. Acestea nu pot fi evaluate sau cântărite în bani. Aruncându-și sabia în balanță, Brennus era mândru de sănătatea și vigoarea ce-i curgeau prin vine. Lumea creștină de azi, ucide cu iubirea pe buze, de la zeci de mii de metri altitudine, dar nu-și poate mătura singură străzile, nici cultiva, măcina și coace singură pâinea cea de toate zilele. Imbătrânit, boșorogit și senilizat, călare pe miliardele lui, Occidentul este îngrijit de medici din Africa și Asia, hrănit cu lingurița, șters peste tot de infirmiere chinezoaice, arăboaice, congoleze sau togoleze, cărora le aparține viitorul. Problemele de bani se rezolvă. Banul e rotund, circulă... Adevăratele probleme sunt însă de viață, de moarte, de rasă, de sânge, de spirit, de adevăr, de viitor... Ultimul Război mondial, mascarada judiciară Nuremberg ce îl prelungește neîncetat a pus întreaga omenire în fața minciunii holocaustice, a morții prin minciună de care suferă Europa. Rasa albă nu poate trăi fără adevăr, după cum cea neagră nu poate trăi fără să danseze. Pierim. Ne stingem nu pentru că n-am avea ce mânca trupește, ci pentru că ne-am intoxicat spiritul cu minciuni. Spoim ciori peste ciori și ne furăm căciula numindu-le papagali ! Revizionismul istoric de după ultimul Război mondial a devenit principala, poate unica veritabilă mișcare de idei din cadrul spiritului european de altă dată. El pare să fie șansa de pe urmă a acestui spirit. Suma pe care au reușit jidovii să o stoarcă de la nemți și de la alte popoare devine secundară. Au luat cât au putut. Așa au făcut totdeauna. Nimeni nu-i întrece pe terenul acesta.

NL : *Vă mulțumesc pentru interviul acordat.*